

HIGASHIGAWA TOKUYA

PHÁ ÁN Ứ?
CỮ ĐỂ SAU BỮA TỐI

1

Tác phẩm: **Phá án ư? Cứ để sau bữa tối (#1)**

Nguyên tác: **謎解きはディナーのあとで (#1)**

Tác giả: **Higashigawa Tokuya**

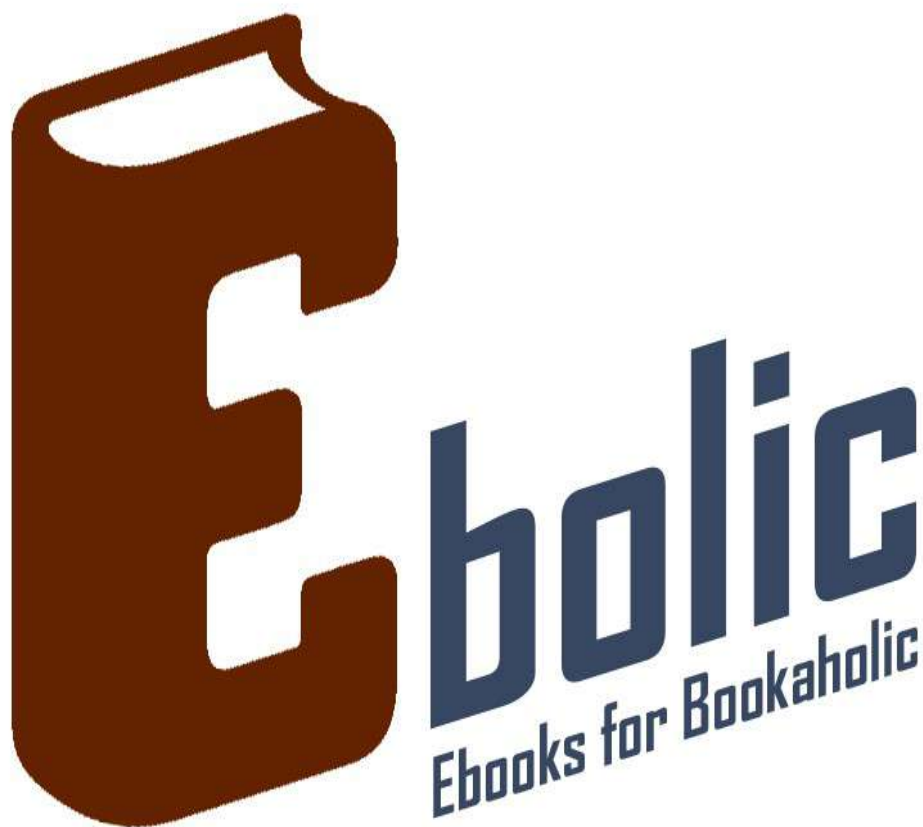
Thể loại: **Trình thám**

Dịch giả: **Trương Thùy Lan**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **Lao Động**

Năm xuất bản: **12/2014**

Dự án Ebolic #20

Shooting: **Lemontree123**

Typing: **Lemontree123, Amy, Triệu Toàn Khánh**

Checking: **Ntan234**

Checking lần 2 (18/5/2017): **Dlgofly, Tornad**

Leading & Publishing: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **17/5/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

Câu chuyện thứ nhất: Xin tháo giày ở hiện trường vụ án

Câu chuyện thứ hai: Nếu trong rượu có độc?

Câu chuyện thứ ba: Hoa hồng đẹp chứa âm mưu giết người

Câu chuyện thứ tư: Cô dâu ở trong phòng kín

Câu chuyện thứ năm: Cẩn thận khi bắt cá hai tay

Câu chuyện thứ sáu: Lời nhắn từ người chết

Câu chuyện thứ nhất: Xin tháo giày ở hiện trường vụ án

1

Trước một căn hộ chung cư. Sau khi Hosho Reiko nhấn chuông, cánh cửa được mở vừa đúng độ dài sợi dây xích, một gương mặt đàn ông lộ ra. Đứng cạnh Reiko, thanh tra Kazamatsuri hăm hở lôi ra cuốn sổ tay. Ngay lập tức, mặt người đàn ông được ghé thăm – Tashiro Yuya – biến sắc. Có vẻ như cuộc viếng thăm này nằm ngoài dự liệu và chẳng vui vẻ gì với anh ta. Biết làm sao được, Reiko nghĩ. Mấy ai đoán được sẽ bị cảnh sát ghé thăm đâu. Số người hoan nghênh việc này còn ít hơn.

“Có chuyện gì mà điều tra viên đến tìm tôi thế?”

“Chuyện là,” Kazamatsuri trịnh trọng trình bày. “Chúng tôi muốn hỏi anh về cô gái tên là Yoshimoto Hitomi.”

“ĐỢ... Ợ... Sao điều tra viên lại hỏi tôi? Cô ấy đã làm gì à?”

“Hỏi vậy hóa ra anh chưa biết chuyện?” Thanh tra Kazamatsuri quan sát phản ứng của đối phương trước khi công bố sự thật. “Tối qua, cô Yoshimoto Hitomi đã bị ai đó sát hại.”

“Anh bảo sao!” Tashiro Yuya hốt hoảng tháo dây xích cửa, bước ra ngoài với đôi chân đã xỏ giày. “Tôi hiểu rồi. Chúng ta nên nói chuyện ở chỗ khác.”

Tashiro Yuya không mời điều tra viên vào nhà, đã thế anh ta còn đóng sập cửa lại như muốn bảo, đừng hòng đặt chân vào nhà tôi, dù chỉ một bước.

Nhưng ngay trước khi cánh cửa khép lại, Reiko đã kịp nhìn thấy. Giữa những đôi giày thể thao, giày da nằm lộn xộn chỗ thềm cửa, có một đôi giày cao gót xinh xắn màu trắng. Thảo nào anh ta không muốn mời mình vào nhà. Anh ta đã có người yêu mới. Trong đầu Reiko bỗng hiện lên hình ảnh nạn nhân bị sát hại hôm qua.

Yoshimoto Hitomi không đi giày cao gót, cô đi bốt.

* * *

Nếu có chiếc Jaguar màu bạc ánh kim nào đậu gần hiện trường án mạng xảy ra ở thành phố Kunitachi thì chắc chắn đó là xe của thanh tra Kazamatsuri. Ở thành phố Kunitachi này, xe Jaguar màu bạc đã hiếm rồi, án mạng lại càng hiếm hơn nữa.

Thứ Bảy, ngày 15 tháng Mười, 7 giờ 30 phút tối. Ga Kunitachi, cửa Nam, đại lộ Đại Học – trung tâm của khu phố thời thượng – sinh viên và người đi làm qua lại như mắc cửi. Trong khi đó, cách cửa Bắc chỉ vài phút đi bộ. Tại khu dân cư nhộn nhịp – khu dân cư Bắc 2 – lại tấp nập cảnh sát mặc sắc phục.

Đó là một khu nhà ba tầng. Hình như thanh tra Kazamatsuri đã tới trước. Bước xuống từ xe cảnh sát, Hosho Reiko xác nhận bằng cách liếc nhìn bóng chiếc Jaguar in trên mặt đường trước khi cúi người luồn qua dải băng màu vàng in dòng chữ “Không nhiệm vụ miễn vào”. Cô leo lên cầu thang bằng sắt xây bên ngoài để tới căn hộ 304. Reiko chào viên cảnh sát tuần tra đứng trước cửa và bước vào căn hộ xảy ra án mạng. Một căn hộ một phòng ngủ dành cho người độc thân rất bình thường. Sau cửa vào là một khoảng trống nhỏ dùng làm chỗ tháo giày dép, tiếp theo là đoạn hành lang ngắn có trải thảm. Thanh tra Kazamatsuri đang đứng ở hành lang, trên người là bộ vest gồm cả áo gi lê có xuất xứ Anh quốc.

“Chà, cuối cùng cô nương cũng đến. Tôi cứ lo cô nương bị lạc.”

“Xin lỗi vì tôi đến muộn.” Reiko thành khẩn cúi đầu xin lỗi nhưng nhất quyết không bỏ qua điểm quan trọng. “Thưa thanh tra, xin thanh tra đừng gọi tôi là ‘cô nương’. Làm thế, người khác sẽ bắt chước.”

“Ồ, thế hả?” Thanh tra Kazamatsuri khẽ nghiêng đầu như muốn bảo, gọi thế có gì là không được?

Thanh tra Kazamatsuri, năm nay 32 tuổi, độc thân. Nhưng không phải kiểu độc thân thông thường. Bố anh ta là giám đốc hãng xe hơi hạng trung Kazamatsuri Motors, nói cách khác, Kazamatsuri là công tử con nhà giàu. Bởi vậy, anh xứng đáng được gọi là “quý tộc độc thân”. Tuy nhiên, anh lại đang là cảnh sát thuộc biên chế Sở Cảnh sát Kunitachi với chức danh “thanh tra”. Điều này khiến những người nghiêm túc sẽ thấy không sao hiểu được. Nếu hỏi Kazamatsuri tại sao lại làm cảnh sát, anh sẽ vừa nở nụ cười ung dung vừa đáp

bằng một câu không hẳn là câu trả lời, “Thật ra tôi muốn trở thành một cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp cơ”. Câu này cũng không hẳn là câu nói đùa. Trên thực tế, Kazamatsuri đã từng là cái tên khá nổi trong giới bóng chày thời trung học. Tóm lại, có thể lấy ví dụ sau để giải thích rõ hơn vị trí của thanh tra Kazamatsuri: “Quý tử Hanagata Mitsuru¹ của hãng xe Hanagata Motors, do thi trượt vào Câu lạc bộ Hanshin Tigers² nên đành phải dự kỳ thi tuyển cảnh sát để rồi trở thành một cảnh sát”. Hay đơn giản hơn là “công tử nhà giàu đi làm thanh tra”. Dù đảm bảo anh ta sẽ nổi cáu khi nghe câu này.

Hosho Reiko rất ngại tiếp xúc với thanh tra Kazamatsuri. Còn thanh tra Kazamatsuri chẳng may nhận ra điều đó. Thiếu nhạy cảm thể mà cũng làm thanh tra cơ đấy!

“Nạn nhân là Yoshimoto Hitomi, sống tại căn hộ này, 25 tuổi, là nhân viên phái cử³. Cô vào xem đi.”

Thanh tra Kazamatsuri chỉ vào cánh cửa cuối hành lang. Reiko mở cửa, thận trọng bước vào hiện trường. Đó là một căn phòng sàn gỗ rộng chừng sáu chiếu⁴.

Xác nạn nhân nằm ngay lối vào, úp mặt xuống sàn nhà, chân tay dang rộng thành hình chữ ĐẠI. May quá, không có máu. Có vẻ nạn nhân chết vì bị siết cổ. Do đã chuẩn bị sẵn tính thần đối mặt với một hiện trường đầy máu me nên khi thấy vậy, Reiko nhẹ cả người. Cùng lúc, Reiko có ấn tượng rất lạ với xác chết. Lý do nằm ở quần áo của nạn nhân. Váy bó ngắn, áo sơ mi vải thô dạng suông. Trên lưng đeo chiếc ba lô nhỏ. Rõ ràng đây là trang phục của người sắp đi ra ngoài. Chưa kể nạn nhân còn đi giày. Nói chính xác là đôi bốt màu nâu. Ở trong nhà mà lại đi bốt. Điều này thật bất thường.

Reiko đang định sắp xếp lại các dữ kiện trong đầu thì ở bên cạnh bỗng vang lên những tạp âm – à không – những gợi ý quý báu từ thanh tra Kazamatsuri.

“Giả sử nạn nhân bị kẻ nào đó tấn công khi vừa bước vào nhà. Nạn nhân đã chống trả quyết liệt nhưng không thành, cuối cùng bị hung thủ bóp cổ đến chết ngay tại phòng này. Tôi đã hình dung ra một câu chuyện như thế. Nhưng không phải. Cô nhìn này Hosho, cả đoạn hành lang từ cửa vào đến đây không một dấu chân. Căn phòng này cũng vậy, sàn nhà sạch bong. Trong khi nạn nhân lại đi bốt! Cô có thấy bất thường không?”

Mới nhìn đã thấy bất thường rồi, cần gì anh phải nói – Reiko muốn nói toạc như vậy nhưng lại sợ mất lòng sếp nên đành phải giả vờ khen. “Đúng là bất thường như thanh tra nói. Vậy nghĩa là sao?”

Có thể nạn nhân bị sát hại ở một nơi khác rồi được đem tới đây. Hung thủ cũng nạn nhân nên không có dấu chân ở hành lang và trên sàn nhà. Reiko nghĩ vậy thì thanh tra Kazamatsuri lại lên tiếng. “Có vẻ như hung thủ đã sát hại nạn nhân ở một nơi khác rồi đưa xác đến đây. Nếu hung thủ cũng xác nạn nhân thì đương nhiên sẽ không để lại dấu chân rồi. “

Ý kiến giống hệt với Reiko. Reiko có cảm giác như mình vừa bị xâm phạm bản quyền. Thôi kệ. Nếu suy đoán này đúng thì số nghi phạm sẽ giảm đi một nửa. Nói cách khác, hung thủ là đàn ông. Vì phụ nữ khó mà đủ sức công nạn nhân. Reiko đang nghĩ tới đó thì...

“Đúng thế, hung thủ là đàn ông!”

Reiko lại bị thanh tra Kazamatsuri cướp lời.

“Sức phụ nữ thì công thế nào được. Hơn nữa, trong tình thế một chọi một, nếu không khỏe thì khó mà siết cổ nạn nhân nhanh như vậy. Hung thủ chắc chắn là đàn ông.”

“Tôi hiểu rồi, anh quả là thanh tra có khác!” Về khoản nhanh nhẩu nói ra những điều ai cũng biết thì thanh tra Kazamatsuri thuộc hàng siêu việt. Nhưng cũng không thể khen suốt thế này được. “Thưa thanh tra, tôi e là hơi sớm để kết luận đây là hành động đơn độc của một người đàn ông. Hai phụ nữ hợp sức lại vẫn có thể dễ dàng siết cổ và khiêng xác nạn nhân đi.”

“Lúc mới nhìn hiện trường tôi cũng nghĩ tới khả năng đó, không cần cô phải nói.”

Nói dối! Tôi nói xong anh mới nghĩ ra thì có! Anh lúc nào cũng thẳng!

“Sao hả cô Hosho?”

“Không có gì, anh quả là thanh tra có khác.”

Reiko không nghĩ thêm được lời nào. Quả thật, Hosho Reiko rất ngại va chạm với thanh tra Kazamatsuri.

* * *

Công tác khám nghiệm được tiến hành ngay sau đó, vài điểm quan trọng được làm sáng tỏ. Đầu tiên là thời gian tử vong, được xác định là khoảng 6 giờ tối. Nguyên nhân tử vong, đúng như dự đoán là do ngạt thở vì bị siết cổ. Không tìm thấy vết thương hay dấu vết ấu dả nào. Hung khí được xác định là một sợi dây mảnh.

Đội thi thể được đem đi xong, Reiko quan sát một lần nữa căn phòng của nạn nhân. Biết chỉ trích người chết là không phải nhưng dù có muốn nói tốt thì cũng khó có thể nói đây là một căn phòng ngăn nắp. Giá sách ngập ngụa sách, giá CD ngập ngụa đĩa CD, giá để báo ngập ngụa báo của cả một tháng trời. Trên giường, chăn gối vẫn bừa bãi như vừa ngủ dậy. Con gái sống một mình thường là thế này, chẳng có gì ngạc nhiên cả.

Trong lúc nghĩ vậy, Reiko đưa tay mở cửa sổ cánh trượt duy nhất trong phòng. Ngoài cửa sổ là khoảng ban công nhỏ chùng một chiều. Một chiếc dây phơi chẳng đủ loại quần áo từ sơ mi, quần bò, đồ lót cho tới giày thể thao.

Thanh tra có vẻ chú ý tới sợi dây phơi hơn là mấy thứ phơi trên đó nên bắt đầu quan sát chăm chú.

“Sợi dây mảnh dùng để thắt cổ...”

Nghe thanh tra Kazamatsuri lẩm bẩm, Reiko bỗng có dự cảm không hay.

“Không phải thanh tra định nói thắt cổ nạn nhân xong, hung thủ chẳng sợi dây đó ra ngoài ban công để phơi quần áo đấy chứ?”

“Không, tôi đâu có nghĩ thế.”

Không đúng, rõ ràng trong đầu anh ta vừa hiện lên ý nghĩ đó. Reiko biết thừa.

“Chắc hung thủ đem sợi dây đi rồi. Vì hung khí đâu phải là loại dây to bản này.”

“Phải rồi.” Thanh tra nhanh chóng tạm biệt sợi dây phơi để quay trở lại căn phòng sàn gỗ. “Chúng ta đi lấy lời khai của nhân chứng đầu tiên thôi.”

Nhân chứng đầu tiên được mời tới. Cô là Sugimura Eri, sống tại căn hộ 301 cùng khu nhà, hiện là nhân viên văn phòng. Cô 25 tuổi, bằng tuổi nạn nhân, thường ngày hai người vẫn đi uống rượu cùng nhau nên có thể nói, họ còn là bạn nhậu. Cô phát hiện xác của Yoshimoto Hitomi vào khoảng 7 giờ tối. Như thường lệ, Sugimura Eri sang rủ Yoshimoto Hitomi đi nhậu thì nhận ra điều bất thường.

“Cửa nhà không khóa. Hitomi là người cẩn thận trong chuyện cửa giả hơn hẳn người khác nên không bao giờ có chuyện quên khóa cửa. Tưởng Hitomi đang ở nhà nên tôi mở cửa và gọi nhưng không có tiếng trả lời. Trong nhà rất tối, tôi cũng không thấy ai. Nhưng khi nhìn kỹ lại, tôi thấy cửa phòng phía cuối hành lang đang mở, bên trong hình như có người bị ngã. Tôi hoảng hốt chạy vào... bật đèn lên thì thấy Hitomi...”

Quá sững sốt trước cái chết của bạn, Sugimura Eri vội lấy điện thoại di động của mình gọi tới số 110. Nghi ngờ nhân chứng đầu tiên là một trong những quy tắc bất di bất dịch trong điều tra, tuy nhiên câu chuyện của Sugimura Eri không có chút gì giả tạo. Nếu những điều cô khai là thật thì nạn nhân được phát hiện khoảng một tiếng sau khi bị sát hại. Giả sử Sugimura Eri không ghé qua, có lẽ phải sang ngày hôm sau vụ việc mới được phát giác.

Lấy lời khai từ Sugimura Eri xong, thanh tra Kazamatsuri và Hosho Reiko rời khỏi căn hộ 304, tiếp tục sang hỏi chuyện các nhà quanh đó. Nhờ vụ việc được phát hiện sớm nên có thêm vài lời khai quan trọng. Đầu tiên là của người đàn ông trung niên tên Kawahara Kensaku, sống ở tầng 1 đồng thời là chủ của toàn bộ khu nhà. Anh ta khai, “Tôi có thấy nạn nhân trước lúc bị sát hại.”

“Lúc đó tôi ra chỗ thùng thư lấy báo buổi chiều. Ở khu này, thùng thư của các nhà đều đặt ở cầu thang tầng 1, tại đó, tôi gặp cô Yoshimoto đi làm về. Cô ấy đi một mình từ phía nhà ga về và đi ngang qua tôi. Tôi không nhầm đâu. Cô ấy mặc váy bò ngắn, đi boots màu nâu.”

“Lúc đó khoảng mấy giờ?” Thanh tra Kazamatsuri hỏi và khoe ra chiếc đồng hồ Rolex.

“Có lẽ là 6 giờ vì chương trình ti vi lúc 5 giờ vừa kết thúc được một lúc.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, thời điểm nạn nhân tử vong là khoảng 6 giờ tối. Giọng của thanh tra Kazamatsuri căng thẳng hơn.

“Lúc đó trông cô Yoshimoto thế nào? Anh có nói chuyện với cô ấy không?”

“Tôi chào, ‘Cô về rồi à’, nhưng cô ấy có vẻ bối rối, chỉ ậm ừ rồi bước vội lên cầu thang. Giờ nghĩ lại kể cũng hơi lạ. Thường ngày cô ấy dễ gần lắm, lúc nào cũng chào hỏi chủ nhà là tôi đây rất đàng hoàng.”

“Sau khi gặp cô ấy, anh làm gì?”

“Tôi quay về căn hộ của mình luôn. Tôi không nói dối đâu. Nếu nghi ngờ, anh cứ sang hỏi chủ cửa hàng hoa quả bên kia đường. Lúc tôi gặp cô Yoshimoto, ông chủ bên đó cũng đang ở trước cửa hàng.”

Hai điều tra viên đi sang ngay cửa hàng hoa quả đối diện. Ông chủ cửa hàng khai, “Đúng là tôi có trông thấy anh Kawahara và một cô gái trẻ gặp nhau ở chỗ thùng thư,” đồng thời cam đoan rằng, “Sau đó anh Kawahara quay về nhà mình luôn.” Nhưng chủ cửa hàng hoa quả không phải là người canh gác khu nhà 24/24. Vì thế, chẳng có thêm thông tin nào từ ông ta.

Người tiếp theo cung cấp thông tin quan trọng cho điều tra viên là cậu sinh viên sống ở tầng 2 tên Moritani Yasuo. Cậu ta khai có nghe thấy tiếng chân hình như là của hung thủ.

“Anh chị thấy đấy, nhà tôi là căn 201, ngay cạnh cầu thang. Vì vậy nên nghe tiếng lên xuống cầu thang rõ lắm. Cầu thang này lại làm bằng sắt nữa nên nghe càng rõ. Tiếng chân mà tôi nghe thấy đặc biệt to. Uỳnh ạch uỳnh ạch... kiểu như đang lao xuống cầu thang vậy. Vâng, không phải đang đi lên mà là đi xuống. Tôi không nhầm đâu. Khi ấy tôi chẳng nghĩ gì cả nhưng chẳng phải trên tầng 3 vừa có án mạng sao? Biết đâu đó chính là tiếng chân của hung thủ đang chạy trốn. Xem nào, lúc đó là mấy giờ nhỉ? Hình như là 6 giờ tối.”

Điểm này lại trùng với thời điểm được cho là xảy ra vụ án.

“Cậu có nghe thấy tiếng chân nào khác nữa không?”

“Có lẽ là có nhưng tôi không nhớ. Tiếng chân lúc 6 giờ cũng là do tình cờ tôi nhớ được thôi.”

Tóm lại, Moritani Yasuo không ấn tượng với tiếng chân nào khác.

Hỏi chuyện xong, hai điều tra viên quay trở lại hiện trường trên tầng 3.

Lúc lên cầu thang cùng “thanh tra”, Reiko đặt câu hỏi, “Liệu có thể coi tiếng chân mà Moritani Yasuo nghe thấy là của hung thủ được không?”

“Không, kết luận như vậy là hơi sớm, cô Hosho à. Có thể chỉ là tiếng chân của một kẻ hấp tấp nào đó chẳng liên quan nhưng lại vô tình trùng với thời điểm xảy ra án mạng thôi.”

Nhận định của thanh tra nghe khá là mơ hồ nhưng vẫn có thể xảy ra trên thực tế.

“Nhưng thưa thanh tra, lời khai của Kawahara Kensaku rõ ràng rất quan trọng. Khoảng 6 giờ tối, Yoshimoto Hitomi về nhà và gặp Kawahara Kensaku ở chỗ thùng thư. Vào thời điểm đó, cô ấy vẫn sống. Nghĩa là cô ấy bị sát hại ngay sau thời điểm này. Nói cách khác, cô ấy lên tầng 3, đi qua hành lang để về căn hộ 304, vừa định cởi giày vào nhà thì bị sát hại. Hung thủ công xác cô ấy vào phòng sàn gỗ phía trong. Chẳng phải sự việc diễn biến như vậy sao, thưa thanh tra?”

Một suy luận hiển nhiên xuất phát từ việc nạn nhân vẫn mang giày lúc bị sát hại. Tuy nhiên, như thế muốn giễu cợt suy đoán của Reiko, thanh tra Kazamatsuri nói:

“Hừm, cô Reiko à, chuyện đó thì...” thanh tra Kazamatsuri khẽ hình mũi, rồi như thể tưởng nhớ tới bậc tiền bối Amachi Shigeru⁵, thanh tra chau mày và đưa ra một giả thuyết, “Giả dụ cô Yoshimoto Hitomi bị giết ở phòng sàn gỗ, để đánh lạc hướng điều tra, hung thủ đã đi giày lại cho nạn nhân, làm như thế tội ác được thực hiện ở chỗ khác, cô thấy thế nào? Theo tôi, hoàn toàn có khả năng đó.”

“Không, tôi nghĩ là không thể đâu thưa thanh tra.” Reiko phản bác tức thì. “Bời đi bột cho xác chết không đơn giản như anh nói. Chưa kể, bột của nạn nhân là loại buộc dây. Loại đó ngay cả tự mình đi còn khó nữa là đi cho xác chết. Tôi không nghĩ thủ phạm có thể cất công làm việc đó đâu.”

“Tất nhiên là ý tôi cũng giống ý cô.” Thanh tra Kazamatsuri phụ họa ngay. “Đi bột cho xác chết là việc làm ngớ ngẩn. Giả sử có chuyện đó chẳng nữa thì tư thế của cái xác sẽ không tự nhiên, khi khám nghiệm sẽ phát hiện ra ngay. Phải rồi, không thể đi bột cho xác chết được. Chuyện đó là không khả thi. Phải không cô Hosho?”

“... Vâng, thanh tra nói đúng rồi.”

Sáu mươi giây trước ai đã chau mày nói “Theo tôi, hoàn toàn có khả năng đó” nhỉ? Reiko chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán trước sự trở mặt của thanh tra Kazamatsuri.

Hai người về tới căn hộ 304 thì một điều tra viên, như thể đã đợi sẵn từ nãy, chạy lại phía thanh tra Kazamatsuri.

“Chúng tôi tìm thấy thứ này trong ngăn kéo bàn máy tính của nạn nhân.”

Một bức ảnh và một chiếc chìa khóa. Chìa khóa không phải của khu nhà này. Khu nhà này tuy cũ nhưng riêng khóa cửa lại sử dụng loại mới nhất có tính năng chống trộm ưu việt. Chiếc chìa khóa trước mặt rõ ràng là loại khác.

“Ồ, xem nào,” thanh tra Kazamatsuri tò mò ghé mặt sát vào bức ảnh. “Đây chẳng phải là ảnh chụp đôi của Yoshimoto Hitomi với một anh chàng nào đó ư! Phải rồi, nạn nhân có người yêu. Nếu thế thì đây có lẽ là chìa khóa nhà của anh ta. Hừm, có vẻ hay đây.”

Reiko hiểu được ngụ ý của thanh tra Kazamatsuri. Đúng như cả hai đã tranh luận, nhiều khả năng hung thủ trong vụ án này là đàn ông. Mà mâu thuẫn tình cảm dễ trở thành động cơ gây án lắm.

“Là người yêu của nạn nhân thì bị tình nghi cũng hợp lý thôi. Trước mắt, ta cứ đem sang cho cô Sugimura Eri xem thế nào.” Thanh tra Kazamatsuri sung sướng cầm bức ảnh lao ra khỏi căn hộ.

Xem xong bức ảnh nghi vấn, như thể sức nhớ ra điều gì, cô Sugimura Eri nói ngay, “Ồ, anh này! Anh ta là người ở công ty Hitomi được phái cử đến cách đây nửa năm. Hình như tên anh ta là Tashiro... Tashiro Yuya thì phải.”

Vì lẽ đó, hôm sau, tức Chủ nhật, thanh tra Kazamatsuri và Reiko đã tới căn hộ của Tashiro Yuya và có được buổi tiếp chuyện tại quán cà phê gần căn hộ.

Tashiro Yuya năm nay 33 tuổi. Tuy còn trẻ nhưng anh ta đã là một nhân viên ưu tú, giữ chức trưởng ban trong phòng hành chính tại một công ty chế tạo máy cỡ vừa. Nhìn gần mới thấy hôm nay anh ta ăn vận khá xuề xòa như đang trong ngày nghỉ. Anh ta có gương mặt đẹp, kiểu được nhiều phụ nữ thích. Chẳng có gì khó hiểu nếu cô nhân viên phái cử Yoshimoto Hitomi bị hạ gục trước vẻ bề ngoài và chức vụ của anh ta. Reiko nghĩ vậy. Đương nhiên, Reiko không mấy may rung động trước vẻ bề ngoài và chức vụ của con con ấy. Nếu rung động trước những thứ vớ vẩn thế thì không thể là cộng sự của quý tử hãng Kazamatsuri Motors được.

Quý tử Kazamatsuri vừa được nhắc tới đã khéo léo chặn đứng việc gọi cà phê Blend của hai người còn lại bằng cách gọi luôn ba cốc cà phê Blue Mountain Special rồi thản nhiên tiến hành việc thăm vấn.

“Anh Tashiro, anh thừa nhận trước đây có hẹn hò với cô Yoshimoto chứ?”

“Vâng. Tôi bắt đầu hẹn hò với cô ấy khoảng một năm trước. Chúng tôi trở nên thân thiết ngay sau khi cô ấy được phái cử đến công ty tôi. Nhưng chúng tôi đã chia tay nửa năm nay rồi. Tại sao ư, lẽ tự nhiên thôi. Là nhân viên phái cử nên cô ấy làm ở chỗ tôi nửa năm rồi chuyển sang công ty khác. Từ đó, tình cảm của chúng tôi phai nhạt dần.”

“Ra vậy. Nhưng sao cô Yoshimoto vẫn giữ ảnh của anh. Mà không chỉ có ảnh đâu. Cô ấy còn giữ cả cái này nữa.”

Thanh tra Kazamatsuri giơ chiếc chìa khóa ra trước mặt Tashiro.

“Anh Tashiro, đây là chìa khóa căn hộ của anh?”

Vừa nhìn thấy chiếc chìa khóa, Tashiro nhận ngay, “Vâng, hình như thế. Nhưng sao cơ?”

“Để tôi nói thẳng ra vậy. Tình cảm của anh và cô Yoshimoto sâu đậm tới mức hai người trao đổi chìa khóa nhà cho nhau. Anh bảo hai người đã chia tay rồi nhưng trên thực tế thì tình cảm giữa hai người chưa chấm dứt. Vì thế nên cô ấy vẫn giữ chìa khóa của anh. Tôi nói có đúng không?”

“Không đúng.” Đây là lần đầu tiên Tashiro lớn tiếng sau khi đã giữ được bình tĩnh từ đầu. “Đúng là tôi và cô ấy có trao đổi chìa khóa cho nhau. Việc cô ấy vẫn giữ chìa khóa của tôi chẳng qua là do tôi quên không lấy lại. Chuyện rất bình thường. Tôi thừa nhận có chuyện đó, nhưng anh bảo tôi và cô ấy vẫn tiếp tục hẹn hò nghĩa là sao? Nghĩa là tôi giết cô ấy à?”

Thừa nhận như vậy e hơi sớm, nhưng dù sao nhờ đó mà câu chuyện được đẩy nhanh hơn.

“Ồ, không hẳn là chúng tôi nghi ngờ anh.” Nói xong câu cũ rích thường được áp dụng trong các trường hợp tương tự, thanh tra Kazamatsuri mới tung ra câu hỏi chính. “Anh Tashiro, chiều qua anh ở đâu?”

“Anh kiểm tra bằng chứng ngoại phạm? Được thôi. May quá, chiều qua tôi lại đi câu cá với anh bạn thân làm cùng công ty. Chúng tôi đi câu ở bãi biển Shonan, thành phố Hiratsuka. Chúng tôi xuất phát từ buổi trưa bằng xe của bạn tôi, khoảng 3 giờ thì đến một địa điểm ít người biết ở Hiratsuka. Chúng tôi vừa thư giãn vừa câu cá đến tận nửa đêm cơ.”

“Ồ, câu cá đến nửa đêm,” thanh tra Kazamatsuri đổi giọng từ tốn, “nếu vậy thì chắc đêm qua anh vất vả lắm. Đêm qua Hiratsuka có mưa, chẳng thích hợp lắm cho việc câu cá.”

“Ha ha, thưa thanh tra, anh định gài bẫy tôi cũng vô ích thôi. Đúng là bản tin dự báo thời tiết hôm qua nói rằng đến tối, cả vùng Kanto sẽ mưa to. Nhưng dự báo bị sai hoàn toàn. Ở Hiratsuka không có lấy một giọt mưa. Kunitachi đây cũng không mưa còn gì. Phải không thanh tra?”

“À, hình như là thế.”

“Đêm qua chúng tôi đã có buổi câu rất tuyệt. Sau đó chúng tôi ngủ lại trong xe. Sáng nay mới về tới Kunitachi. Vâng, đương nhiên là tôi ở cùng bạn tôi suốt. Thưa thanh tra, Yoshimoto Hitomi bị sát hại vào khoảng thời gian nào vậy?”

Tashiro Yuya hỏi với vẻ đắc thắng. Trong khi đó, thanh tra Kazamatsuri có vẻ như đã thất thế nên chỉ biết nhăn nhó uống cốc cà phê vừa được mang tới.

* * *

Tiếp theo, để kiểm chứng lời khai của Tashiro Yuya, thanh tra Kazamatsuri và Reiko tới hỏi người bạn cùng đi câu cá với anh ta. Tuy nhiên, nỗ lực này chỉ càng khẳng định thêm bằng chứng ngoại phạm của Tashiro.

Mãi tới chiều, hai người mới quay về Sở Cảnh sát Kunitachi, ngồi phịch xuống ghế mà chẳng nói năng gì. Không ai còn sức tranh luận nữa. Trong bầu không khí trầm lắng đó, thanh tra Kazamatsuri cất giọng uể oải.

“Xem nào, những gì chúng ta thu được chỉ là biết người bị tình nghi nhiều nhất – Tashiro Yuya – không phải là hung thủ thôi ư? Thế là sẽ quay lại vạch xuất phát à? Được rồi, mai chúng ta sẽ bắt đầu lại. Cô Hosho nhỉ.” Thanh tra Kazamatsuri nới lỏng cà vạt, quay sang nhìn Reiko. “Thôi cô về đi. Đêm qua cô cũng ở lại rồi. Làm việc nhiều không tốt cho da đâu, cô nương à.”

“Hả?” Được quan tâm thì vui đấy nhưng bị gọi là “cô nương” thì chẳng vui chút nào. Nếu không muốn nói là ngược lại. Nhưng giờ Reiko chẳng còn hơi sức đâu để phàn nàn nữa. Cô đang mệt rũ người. “Sếp nói vậy thì tôi xin phép.”

“Cô nên thế. Để tôi lấy chiếc Jaguar đưa cô về.”

“Thôi khỏi!”

Reiko thẳng thừng từ chối. Vừa nhồm người dậy, thanh tra Kazamatsuri lại ngồi xuống ghế.

* * *

Hosho Reiko một mình rời khỏi Sở Cảnh sát Kunitachi. Trong số các thành phố nằm dọc tuyến Chuo, Kunitachi là thành phố nổi tiếng nhất bởi những dãy phố tráng lệ, sạch sẽ, tuy nhiên các cơ quan hành chính như Tòa thị chính lại nằm dọc tuyến Nambu. Do đó, cũng có thể gọi Kunitachi là thành phố nằm dọc tuyến Nambu dù người dân không thích cái tên này lắm. Tóm lại vẫn là chuyện về hình ảnh thành phố.

Reiko đi bộ ra ga Yahoo, tuyến Nambu, mắt liếc nhìn Tòa thị chính. Bầu không khí se lạnh của khu Musashino gợi nhắc đang giữa mùa thu giúp Reiko xua tan cơn mệt mỏi. Tuy nhiên, đầu óc Reiko vẫn bị ám ảnh về vụ án. Nếu Tashiro Yayu vô tội thì vụ sát hại Yoshimoto Hitomi khó khăn hơn cô tưởng. Thứ

nhất là không tìm được động cơ. Thủ đoạn của hung thủ cũng chưa rõ ràng. Chưa kể thanh tra Kazamatsuri lại phụ trách vụ này. Có vẻ vụ án sắp đi vào bế tắc.

Không, thanh tra Kazamatsuri không phải là người bất tài. Dù sao anh ta cũng trở thành thanh tra khi còn rất trẻ. Chỉ cần anh ta chịu khó lắng nghe cấp dưới thêm một chút, có tinh thần hợp tác và thận trọng hơn một chút, và tất nhiên, bỏ cái kiểu khoe khoang và ăn nói thô thiển đó đi nữa. Thật bất lịch sự khi gọi người đang đi làm là “cô nương”! Cứ làm như anh là Mino Monta⁶ không bằng!

“Hừ!” Reiko bực mình giơ chân đá hòn sỏi nằm bên vệ đường. Hòn sỏi văng trúng vào một chiếc xe đang đỗ – một chiếc xe ngoại nhập màu đen, nói đúng hơn là một chiếc Limousine có chiều dài gần 7m – tạo nên một âm thanh trầm đục. Reiko bịt cả hai tay vào miệng. “Thôi chết!”

Lập tức cánh cửa phía ghế lái bật mở, một người đàn ông dáng dong dỏng bước ra. Tuổi ước chừng 35, 36. Bộ vest sẫm màu kiểu trang phục tang lễ khiến anh ta vừa giống thành viên một gia đình quyền quý lại vừa giống tay chào mời khách ở quán rượu Pháp. Người đàn ông nhìn Reiko bằng ánh mắt sắc lạnh phía sau cặp kính gọng bạc, mặt không hề biến sắc, quỳ một chân xuống để kiểm tra vỏ thân xe.

Reiko sợ sệt tiến lại, cúi gập đầu xin lỗi, “Thứ lỗi cho tôi. Tiền sửa xe hết bao nhiêu?”

“Cô đừng lo. Tối đa cũng chỉ mất độ bảy, tám trăm nghìn yên thôi.” Người đàn ông tinh bơ, nhẹ nhàng đứng dậy, nghiêng mình cúi chào Reiko. “Chỉ là một vết xước nhỏ thôi, thưa tiểu thư.”

“Ồ, đúng là trong cái rủi lại có cái may.” Reiko khẽ thở dài nhìn chiếc Limousine màu đen. “May quá, không phải xe người ngoài. Mà Kageyama này,” cô quay sang nói với người đàn ông vận bộ vest đen, “Anh cất công đến tận đây đón tôi à?”

“Vâng. Tôi nghĩ cũng sắp đến giờ tiểu thư về.”

“Trực giác của anh tốt nhỉ. Anh có thể trở thành điều tra viên được đấy.”

“Không đâu.” Người đàn ông tên Kageyama lắc đầu quày quẩy. “Tôi là quản gia kiêm lái xe của gia đình Hosho. Đâu thể sánh ngang với người quyền quý, trí tuệ uyên thâm như tiểu thư. Trở thành điều tra viên là nằm ngoài khả năng...”

“Anh vẫn khéo ăn khéo nói như mọi khi.” Reiko đùa.

“Đâu có.” Kageyama luống cuống chỉnh lại kính, “Mời tiểu thư lên xe.”

Bằng cử chỉ vô cùng chuẩn mực của một quản gia, Kageyama đưa Reiko ngồi vào chiếc Limousine. Lẽ ra, Reiko cũng phải cúi đầu nói “cảm ơn” rồi duyên dáng bước vào xe cho ra dáng một tiểu thư nhưng cô đã quá mệt vì phải làm việc cật lực suốt từ hôm qua. Reiko ngả người, vùi đầu vào nệm ghế. Cô không muốn nhắc thêm bước nào nữa. “Kageyama này, tôi sẽ chợp mắt một lúc, anh cứ cho xe chạy vòng vòng độ một tiếng đi.”

“Thưa vâng.” Từ ghế lái xe, Kageyama đáp lại yêu cầu ngang bướng của Reiko.

Reiko nằm trên ghế, duỗi thẳng hết chân tay. Thế mà vẫn không hết được chiếc ghế hình chữ L. Cùng với sự chuyển động êm ái của chiếc Limousine, Reiko chìm ngay vào giấc ngủ. Người cầm lái – Kageyama – theo lệnh của Reiko, cho xe chạy thong dong chừng một giờ đồng hồ rồi quay về một dinh thự kiểu Âu bề thế tọa lạc tại thành phố Kunitachi – tư gia nhà Hosho.

Đúng vậy, nữ điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi không phải là “cô nương”, mà là một “tiểu thư” đích thực.

Sau bữa tối nhẹ gồm salad tôm và đậu lăng, xúp hải sản, gà hầm cà chua, thịt cừu nướng hương thảo, Hosho Reiko nằm thư giãn trong phòng khách và ngắm cảnh thành phố về đêm.

Thường ngày, trong vai trò một điều tra viên, để tạo một hình ảnh chừng chạc, Reiko ăn mặc giản dị với bộ vest hiệu Burberry nhưng lại giống hệt loại bán ở cửa hàng Marui Kokubunji. Tuy nhiên, khi trở về nhà, cô thả mình trong những váy liền thoải mái đầy nữ tính. Nếu thanh tra Kazamatsuri trông thấy, chắc anh ta sẽ không nhận ra đây là nhân viên cấp dưới vẫn gặp hằng ngày. Thanh tra Kazamatsuri không biết Reiko là con gái duy nhất của ngài Hosho Seitaro – chủ tịch tập đoàn Hosho.

“Ông chủ đang rất lo cho tiểu thư.” Người quản gia nói khi rót chai rượu nhiều năm tuổi vào chiếc ly sáng lấp lánh như ngọc. “Ông chủ cứ lo không biết có phải đang có vụ đấu súng hay án mạng tàn khốc nào ở bờ sông Tamagawa không, hay tiểu thư đang phải chạy như bay trên đường phố Kunitachi với một va li tiền chuộc, thậm chí là đang rượt đuổi tội phạm bằng ô tô trên đường Fuchukaido, lo đến nỗi ông không thể động tay được vào việc gì.”

“Trời!” Bị những ảo tưởng phi thực tế kiểu đấy chi phối thì sống còn khó chứ nói gì đến làm việc. Có lẽ bố mình nên đến khám bác sĩ. Thật là một ông bố rắc rối. “Anh nói bố tôi cứ yên tâm, tôi không sao đâu. Công việc của tôi hiện giờ chẳng dính dáng gì đến đấu súng, tiền chuộc hay rượt đuổi bằng ô tô hết. Chỉ là các vụ giết người bình thường thôi. Thật ra là hơi bất thường.”

“Bất thường là sao?”

“Là xác chết vẫn đi giày. À, nếu xác chết bị di chuyển thì không hề bất thường. Nhưng tại sao lại phải di chuyển thì đến giờ vẫn chưa rõ. Với lại cũng chưa rõ tại sao Yoshimoto Hitomi lại bị giết. Anh hiểu không?”

“Dạ, tôi hoàn toàn không hiểu. Nếu chỉ với vài câu của tiểu thư.” Người quản gia khẽ lắc đầu, chột ánh mắt sau cặp kính của anh ta lóe lên. “Nhưng nếu tiểu thư bớt chút thời gian để kể chi tiết, biết đâu tôi có thể nói ra những suy nghĩ của riêng tôi.”

Câu nói của anh ta khiến Reiko bất ngờ. Người quản gia trẻ tuổi tên Kageyama này mới vào làm tại tư gia nhà Hosho cách đây một tháng. Vì vậy, khó có thể nói là Reiko đã hiểu về con người anh ta, nhưng ở anh ta toát lên vẻ nghiêm túc, trung thực, thậm chí anh ta còn rất ý tứ khi không thể hiện suy nghĩ cũng như cảm xúc ra bên ngoài. Còn về lĩnh vực điều tra tội phạm, anh ta không phải là người có thể “nói ra những suy nghĩ của riêng tôi” được. Tuy nhiên Reiko quyết định sẽ đáp ứng nguyện vọng của Kageyama.

“Được thôi. Tôi sẽ kể chi tiết cho anh.”

Reiko muốn biết xem Kageyama đang nghĩ gì, hơn nữa, kể lại cho người khác, cô sẽ hiểu sự việc hơn và biết đâu sẽ phát hiện ra những chỗ bị bỏ sót. Người nghiêm túc, kín miệng như Kageyama thật quá lý tưởng để kể cho nghe chuyện này.

“Sự việc xảy ra khoảng 6 giờ tối qua, đến 7 giờ thì cảnh sát nhận được tin báo. Người bị giết là một cô gái 25 tuổi, tên là Yoshimoto Hitomi.”

Ngồi trên ghế sofa, thi thoảng nhấp một ngụm rượu, Reiko kể lại tường tận vụ việc. Chuyện của Reiko rất dài nhưng Kageyama vẫn chịu khó đứng nghe theo đúng nghĩa vụ của một quản gia. Reiko kết thúc câu chuyện bằng việc bằng chứng ngoại phạm của Tashiro Yuya được chứng minh, công tác điều tra quay trở lại vạch xuất phát.

“Thế nào, Kageyama? Anh có nảy ra ý nào không? Nhỏ thôi cũng được.”

“A.” Kageyama bối rối lấy ngón tay di di gọng kính. “Tôi có được phép nói những gì mình nghĩ không, thưa tiểu thư?”

“Tất nhiên.” Reiko động viên, không quên mỉm cười hiền từ với người quản gia. “Anh đừng ngại. Cứ nói đi.”

“Tôi có thể nói bất cứ điều gì đúng không ạ?” Người quản gia xác nhận lại. “Vậy tôi xin phép được nói lên những suy nghĩ của mình.” Anh ta cúi gập người xuống rồi ghé sát vào mặt Reiko lúc này đang ngồi ở ghế sofa.

Bằng ngôn từ bộc trực, anh ta nói.

“Xin tiểu thư thứ lỗi. Sự thật rõ mồn một như vậy mà tiểu thư không hiểu thì tiểu thư đúng là đồ ngốc.”

“...” – Không khí im lặng kéo dài chừng vài giây, à không, vài phút.

Reiko tự rót thêm rượu vào chiếc ly đã cạn. Cô cầm ly rượu, đứng dậy, nhẹ nhàng tiến về phía cửa sổ. Nhìn từ dinh thự Hosho nằm trên đồi cao, thành phố Kunitachi ban đêm trông như có vô số ngọn nến được xếp cạnh nhau. Ngắm mãi cũng không chán. Nhờ vậy mà tâm hồn sẽ trở nên thư thái. Nào, mình phải thật bình tĩnh, không sao hết. Reiko hít thở thật sâu rồi quay về phía Kageyama, cất giọng trang nghiêm.

“Đuổi việc, đuổi việc! Nhất định phải đuổi việc! Đuổi việc, đuổi việc, đuổi việc, đuổi việc!”

“Ồ, xin tiểu thư đừng mất bình tĩnh.”

“Không mất bình tĩnh sao được!” Bàn tay cầm ly rượu của Reiko run bần bật, chất lỏng màu đỏ bên trong rót cả ra ngoài. “Thật không thể tin nổi tôi vừa bị quản gia gọi là đồ ngu! Tôi chưa từng biết đến chuyện này!”

“Không, tôi không hề có ý bảo tiểu thư là đồ ngu...”

“Vâng, vâng, hẳn thế rồi!” Reiko gật đầu thật mạnh rồi bắt đầu đi vòng quanh người quản gia. “Anh không bảo tôi là đồ ngu. Anh chỉ bảo tôi là đồ ngốc! Không phải ngu mà là ngốc. Đuổi việc! Quyết định xong! Mời anh ra khỏi đây ngay. Đồ đạc của anh tôi sẽ gửi sau, anh không phải lo. Nhanh lên.”

Reiko chỉ tay ra phía cửa. Kageyama kính cẩn cúi chào, “Tôi hiểu rồi. Tôi xin phép!” và quay đi.

Nhưng trước khi Kageyama kịp bước ra khỏi phòng, Reiko đã gọi với theo.

“Đợi đã.”

“Vâng.” Kageyama nhẹ nhàng ngoảnh lại như thể đoán trước được việc sẽ bị gọi lại, “Tiểu thư vẫn còn điều gì cần nói với tôi sao?”

Thật là trơ tráo! Reiko khẽ cắn môi, cố giữ nét mặt thản nhiên.

“Anh gọi tôi là đồ ngốc. Nghĩa là anh hiểu được chân tướng của vụ này?”

“Vâng. Vụ này không đến nỗi phức tạp lắm.”

“Tự tin quá nhỉ.” Reiko cúi kính nhìn người quản gia. Reiko đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Là một tiểu thư, cô khó mà tha thứ cho thái độ của người quản gia, nhưng là một điều tra viên, cô không thể không lắng nghe

Kageyama. Cuối cùng, Reiko quyết định ưu tiên vai trò của điều tra viên trước.
“Anh nói thế thì tôi sẽ nghe anh nói. Hung thủ là ai?”

Nhưng Kageyama bất ngờ đáp, “Tôi chưa thể nói ra tên hung thủ được. Bây giờ có nói ra, e rằng tiểu thư cũng không hiểu được đâu.”

“Cái gì!” Lại một phát ngôn hỗn xược không kém gì phát ngôn ban nãy.
“Không thể nói ra tên hung thủ chỉ vì tôi không hiểu à. Đúng, tôi chẳng hiểu gì hết. Tôi chẳng hiểu anh đang nghĩ gì hết.”

Trong tâm trạng rầu rĩ, Reiko đã thốt ra một câu cực kỳ hồ thẹn trong cả tư cách của một tiểu thư lẫn một điều tra viên chuyên nghiệp.

“Xin anh hãy giải thích cho tôi hiểu.”

Như thể chờ đợi câu nói này, Kageyama khẽ cười, cúi gập người trước Reiko.

“Tôi hiểu rồi, thưa tiểu thư.”

“Một trong những nguyên nhân khiến vụ này trở nên phức tạp là lời khai của chủ nhà Kawahara Kensaku, người sống ở tầng 1.”

Reiko nhớ lại lời khai của Kawahara Kensaku. Kawahara Kensaku gặp Yoshimoto Hitomi ở chỗ thùng thư khi cô này về nhà. Anh ta khai lúc đó là khoảng 6 giờ tối.

“Tôi thấy lời khai của anh ta có gì bất thường đâu.”

“Vậy cho phép tôi hỏi, tại sao khi gặp Kawahara Kensaku ở chỗ thùng thư, Yoshimoto Hitomi lại không kiểm tra thùng thư của mình. Bình thường, ai về nhà cũng làm như vậy. Tiểu thư không thấy lạ sao?”

“Việc đó thì...” Reiko không tìm ra được câu trả lời thấu đáo cho câu hỏi bất ngờ này. “Có thể cô ấy quên.”

“Cũng có thể. Tôi còn một thắc mắc nữa. Tại sao khi Kawahara Kensaku chào ‘Cô về rồi à’, cô ta lại tỏ vẻ bối rối và trả lời âm ừ. Tình huống này đâu có gì phải lúng túng. Chỉ cần đáp ‘Vâng, tôi mới về’ là xong.”

“Đúng vậy. Kawahara Kensaku cũng thắc mắc về điều này. Thế anh nghĩ sao hả Kageyama? Nói cho tôi biết đi.”

“Kawahara Kensaku khai rằng gặp cô Yoshimoto Hitomi đi về nhưng thực tế không phải vậy.”

“Cái gì! Vậy tóm lại Kawahara đã gặp ai?”

“Tất nhiên là gặp cô Yoshimoto Hitomi.” Người quản gia phớt lờ thái độ của Reiko. “Nhưng không phải ‘Yoshimoto Hitomi về nhà’ mà là ‘Yoshimoto Hitomi chuẩn bị ra ngoài’.”

“Anh nói cái gì thế!? Yoshimoto Hitomi đi về từ phía nhà ga, gặp Kawahara Kensaku rồi đi lên cầu thang. Rõ ràng là đi về nhà còn gì.”

“Chưa chắc đâu thưa tiểu thư. Quay về nhà mình không hẳn mang ý nghĩa là về nhà đâu. Đôi khi quay về là để đi ra ngoài đấy.”

“Quay về là để đi ra ngoài...” Nghe thật vô lý! “Nghĩa là sao?”

“Chẳng hạn, một người chuẩn bị đến công sở, khi tới nhà ga, anh ta phát hiện mình để quên vé tháng, vậy là anh ta quay về nhà. Một đứa bé chuẩn bị đến

trường thì phát hiện ra quên sách, vậy là quay về nhà. Chị Sazae chuẩn bị ra phố mua sắm thì phát hiện ra quên ví, vậy là quay về nhà. Trong nhiều tình huống nêu trên, người ta quay về nhà là để đi ra ngoài. Rất có thể, cô Yoshimoto Hitomi cũng đang quay về nhà để đi ra ngoài. Nếu nghĩ theo hướng này thì thắc mắc ban nãy sẽ được giải đáp.”

“Ồ!” Ra là vậy, người chuẩn bị ra ngoài sẽ không để ý tới việc lấy thư. Người chuẩn bị ra ngoài, khi được chào là ‘Cô về rồi à’ sẽ thấy bối rối, không thể đáp là ‘Vâng, tôi vừa về’ được.

“Anh nói cũng đúng.”

“Tiểu thư hiểu nhanh đấy.” Kageyama khẽ gật đầu với vẻ ngưỡng mộ. “VẬY chắc tiểu thư đã hiểu ra ‘Tiếng chân uỳnh ạch chạy xuống cầu thang’ mà cậu sinh viên Moritani Yasuo sống ở tầng 2 nghe thấy...”

“... không phải là tiếng chân của hung thủ?”

“Vâng. Đó không phải là tiếng chân của hung thủ chạy trốn mà chỉ là tiếng giày của Yoshimoto Hitomi vội vã chạy xuống cầu thang để đi ra ngoài.”

“!” Sau một thoáng ngạc nhiên, Reiko làm chủ lại tình thế bằng lời nói dối tức thì, “Tất nhiên là tôi hiểu. Phải rồi, khó xảy ra chuyện hung thủ cố tình giậm chân uỳnh ạch như vậy khi rời khỏi hiện trường lắm. Sẽ hợp lý hơn nếu coi tiếng chân mà cậu sinh viên nghe thấy là tiếng chân của Yoshimoto Hitomi đang chuẩn bị đi ra ngoài. Vậy thì...”

Reiko tổng kết lại những suy đoán.

“Khoảng 6 giờ tối ngày thứ Bảy, Yoshimoto Hitomi không phải về nhà mà là chuẩn bị đi ra ngoài. Trên đường ra ga, cô phát hiện ra mình quên thứ gì đó nên vội vàng quay về nhà. Cô ấy đã quên thứ gì?”

“Tôi cũng không biết chính xác.”

Kageyama nói đúng. Reiko hoàn toàn không có manh mối nào về việc thường ngày nạn nhân hay mang thứ gì bên người và hôm đó nạn nhân đã quên gì. Nạn nhân có cầm theo ví và điện thoại, chắc chắn còn có những thứ khác nữa... nhưng... Reiko nghĩ tới đó thì người quản gia bất ngờ nói,

“Có điều, qua những gì tiểu thư kể, tôi chắc có một thứ Yoshimoto Hitomi đã quên. Nhiều khả năng cô ấy quay về cũng vì lý do này.”

“Hả? Sao cơ?” Reiko bối rối tốt độ. Mình đã vô tình nhắc tới Yoshimoto quên thứ gì sao? Reiko không tài nào đoán ra. “Quên ở đâu cơ?”

“Ở ban công.” Kageyama nói như thể chính mình đã có mặt hiện trường và chứng kiến câu chuyện.

“Ban công!? Đúng là ở ban công có rất nhiều thứ. Áo sơ mi, quần bò, đồ lót, cả giày thể thao nữa. Cô ấy quên thứ nào trong số đó?”

“Tất cả.” Kageyama nói và nhìn thẳng vào Reiko. “Tiểu thư không nhớ gì về dự báo thời tiết tối hôm thứ Bảy à?”

“Dự báo thời tiết!? Dự báo nói tối thứ Bảy sẽ có mưa trên toàn vùng Kanto. Nhưng cuối cùng trời không mưa. Vậy thứ cô ấy để quên là...”

“Vâng. Thứ cô ấy để quên là quần áo phơi ngoài ban công. Nói chính xác là cô ấy quên cất quần áo. Trên đường từ nhà ra ga, thấy trời âm u, cô ấy nhớ ra bản tin dự báo thời tiết và số quần áo phơi ngoài ban công. Vậy là cô ấy quay về nhà.”

“Ra vậy. Nghe cũng hợp lý đấy.” Reiko gật đầu thán phục nhưng sự nghi ngờ ban đầu lập tức trở lại. “Suy cho cùng thì suy luận của anh chẳng có ý nghĩa gì hết. Bởi nạn nhân bị sát hại khi về nhà hay bị sát hại khi quay về nhà để cất quần áo cũng như nhau cả thôi.”

“Tiếc là không phải vậy. Việc này còn liên quan đến đôi bốt của nạn nhân nữa.”

“Nghĩa là sao?”

“Xin tiểu thư hãy đặt mình vào hoàn cảnh của nạn nhân. Giả sử tiểu thư đi bốt để đi ra ngoài, giữa đường, sực nhớ ra mình quên chưa cất quần áo, tiểu thư vội vã quay về. Khi bước vào nhà, tiểu thư sẽ làm gì?”

“Chuyện đó thì rõ như ban ngày rồi. Tôi sẽ gọi anh Kageyama và ra lệnh cho anh đi cất quần áo.”

“À...” Kageyama ấp úng rồi dùng đầu ngón tay xua xua ám chỉ anh chỉ khâm phục một phần, “Đúng rồi. Tiểu thư sẽ làm vậy. Nhưng cô Yoshimoto Hitomi lại không có quần gia như tôi. Tiểu thư nghĩ cô ấy sẽ làm gì?”

“Còn biết làm gì nữa. Cô ấy sẽ cởi bốt, vào nhà, ra ban công và cất quần áo. Chỉ có thể làm thế thôi.”

Nhưng Kageyama chậm rãi lắc đầu.

“Đúng là có rất nhiều người sẽ làm thế. Nhưng cũng không ít người chọn cách khác vì cho rằng cách làm đó không hiệu quả. Xét về mặt nào đó, cách làm này hơi xa vời với tiểu thư nên tiểu thư không hình dung được cũng phải thôi.”

“Xa vời với tôi?” Đúng là Reiko chưa hình dung ra được. “Cách gì cơ?”

“Rất đơn giản. Trước hết, cô ấy sẽ để nguyên bột và bò vào nhà. Dùng bàn tay và đầu gối để đỡ cơ thể, cô ấy di chuyển bốn chân giống như loài chó, chú ý không để gót giày chạm vào sàn nhà. Nếu phải bò cả một quãng xa sẽ rất mệt nhưng đây chỉ là căn hộ một phòng. Cách làm này tất nhiên trông không được đẹp mắt nhưng cô ấy sống một mình. Sao cũng được, miễn là không phải cời bột. Tiểu thư cũng nói là việc đi bột và tháo bột rất mất thời gian nên cách này đúng là nhất cử lưỡng tiện. Nhiều khả năng, Yoshimoto Hitomi không muốn phí thời gian vào việc cời bột nên đã chọn cách này. Cô ấy bò qua hành lang, đi vào căn phòng lát sàn gỗ giống như một chú chó, trong khi vẫn mang bột.”

“Vậy Yoshimoto Hitomi đã tự mình đi vào căn phòng lát sàn gỗ. Không phải được khiêng vào đó sau khi bị sát hại.”

“Vâng, không phải bị giết xong rồi được khiêng vào đó. Yoshimoto Hitomi tự đi vào và đột nhiên bị một người đang có mặt trong phòng siết cổ đến chết. Hẳn là cô ấy bất ngờ lắm. Chắc chắn không có ai ở nhà, thế mà lại có người. Nhưng lúc đó cô ấy đang bò nên không chống cự được. Cô ấy bị giết rất nhẹ nhàng, chẳng kịp kêu tiếng nào. Thế nên mới xảy ra tình huống kỳ lạ, cô ấy bị giết ở trong nhà khi chân vẫn mang bột.”

“Ra thế.” Reiko há hốc mồm trước suy luận của Kageyama. Bảo sao mà anh ta dám gọi con gái của ông chủ là đồ ngốc. Tuy rất bực nhưng Reiko buộc phải tán thành suy luận của Kageyama. “Nhưng ta vẫn chưa biết hung thủ là ai. Anh cũng chưa biết đúng không?”

“Không đâu, nếu suy luận của tôi đúng thì chúng ta gần như biết được hung thủ rồi. Xin phép tiểu thư cho tôi được trình bày. Yoshimoto Hitomi rời nhà được vài phút thì quay về. Trong vài phút đó, hung thủ đã lên vào căn hộ 304. Đến đây tiểu thư nắm được chưa?”

“Được rồi.”

“Nhưng khóa của căn hộ là loại chống trộm đời mới nhất. Không phải là loại dễ mấy kẻ rình rập vớ vẫn có thể phá được trong vài phút.”

“Anh nói đúng. Không thể có chuyện hung thủ phá khóa rồi đột nhập vào nhà được.”

“Có thể Yoshimoto Hitomi đã quên khóa cửa. Nhưng theo tiểu thư kể thì khả năng đó rất thấp. Yoshimoto Hitomi là người cẩn trọng cửa giả hơn hẳn người khác nên không bao giờ có chuyện quên khóa cửa. Nhân chứng đầu tiên, cô Sugimura Eri đã khẳng định như vậy.”

“Đứng rồi. Chắc chắn Yoshimoto Hitomi đã khóa cửa.”

“Thế mà hung thủ vẫn dễ dàng đột nhập vào nhà chỉ trong vài phút. Từ đây ta rút ra được một kết luận. Thủ phạm có chìa khóa căn hộ 304.”

“Chìa khóa.” Vừa nghe thấy từ này, lập tức trong đầu Reiko hiện lên một nhân vật. Người từng trao đổi chìa khóa nhà với Yoshimoto Hitomi. “Tashiro Yuya. Anh ta là hung thủ ư? Không thể đâu Kageyama à. Anh ta có bằng chứng ngoại phạm vững chắc lắm đấy.”

“Vâng. Không phải là Tashiro Yuya.”

“Vậy là chủ nhà Kawahara Kensaku? Anh ta đương nhiên có chìa khóa rồi.”

“Nhưng sau khi gặp Yoshimoto Hitomi ở chỗ thùng thư, Kawahara Kensaku quay về nhà mình luôn. Điều này đã có người bán hoa quả xác nhận. Kawahara Kensaku không thể đột nhập vào nhà Yoshimoto Hitomi trước khi cô ấy về rồi tấn công cô ấy được.”

“Tóm lại là sao? Hung thủ là người có chìa khóa căn hộ. Nhưng hai người có chìa khóa căn hộ đều không có cơ hội ra tay hành động. Vậy thì chẳng còn ai đáng nghi nữa.”

“Không, thưa tiểu thư, còn một nghi phạm nữa. Một người có khả năng sử dụng chìa khóa. Chính người đó đã giết Yoshimoto Hitomi.”

Giọng điệu chắc nịch của Kageyama khiến Reiko càng thêm sốt ruột.

“Người đó là ai? Tôi không biết người đó à?”

“Có, tiểu thư có biết người đó. Nói chính xác là tiểu thư biết đôi giày của người đó.”

“Giày?”

“Tiểu thư quên rồi sao? Khi đến nhà Tashiro Yuya, tiểu thư đã trông thấy một đôi giày nữ ở thềm cửa.”

Reiko nhớ lại lúc đến căn hộ của Tashiro Yuya. Giữa một đống giày dép đàn ông lộn xộn, có một đôi giày kiểu Âu sang trọng nằm lạch lững.

“Một đôi cao gót màu trắng.” Reiko hét lên. “Đó là đôi giày của hung thủ!?”

“Vâng.” Kageyama bình tĩnh đáp. “Đúng như tiểu thư đang nghĩ, cô gái đi đôi giày cao gót màu trắng chính là người yêu mới của Tashiro Yuya. Là người yêu, cô ta có thể dễ dàng vào nhà anh ta. Tức là khi Tashiro Yuya không có nhà, cô ta hoàn toàn có thể sử dụng chìa khóa căn hộ 304 mà anh ta đang giữ.”

“Phải rồi. Tối thứ Bảy, Tashiro Yuya đi câu cá nên không có nhà! Cô gái đi giày màu trắng có thể thoải mái dùng chìa khóa đó.”

“Vâng. Từ đoạn này trở đi, trí tưởng tượng của tôi hơi lộn xộn, xin tiểu thư hãy lắng nghe. Hung thủ... vì chưa biết tên nên ta tạm gọi là Cô gái đi giày màu trắng.”

“Cô gái đi giày màu trắng, gọi là Giày Trắng nhé?”

“Người yêu mới của Tashiro Yuya – Giày Trắng – tình cờ phát hiện ra chiếc chìa khóa anh ta bí mật cất giữ. Tất nhiên cô ta không biết đó là chìa khóa nhà ai. Nhưng phụ nữ tinh lắm. Ngay khi thấy chiếc chìa khóa, cô ta nghi ngờ Tashiro Yuya đang lén hẹn hò với cô gái khác và đây chính là chìa khóa nhà của cô gái kia. Đương nhiên Giày Trắng muốn truy tìm tung tích người đang hẹn hò với người yêu mình. Tôi không chắc là cô ta đã biết từ trước hay do thu thập được thông tin, nhưng tóm lại, cô ta nghi cô gái đó tên là Yoshimoto Hitomi. Làm thế nào để biết Yoshimoto Hitomi và Tashiro Yuya có hẹn hò với nhau hay không? Có một cách khá hay. Đó là tranh thủ lúc Tashiro Yuya vắng nhà, cô ta sẽ đem chìa khóa anh ta đang giữ tới tra thử vào ổ khóa nhà Yoshimoto Hitomi, nếu tra vừa, chứng tỏ hai người có quan hệ. Và Giày Trắng đã biến suy nghĩ này thành hành động.”

“Hành động xảy ra hôm thứ Bảy?”

“Vâng. Sau khi chờ Tashiro Yuya ra khỏi nhà để đi câu cá, Giày Trắng đem theo chìa khóa tới căn hộ của Yoshimoto Hitomi. Cô ta đỗ xe bên đường, quan sát

căn hộ của Yoshimoto, chờ tới lúc Yoshimoto ra khỏi nhà. Cô ta không dám tra thử khi trong nhà có người. Thời gian trôi qua, đến 6 giờ tối, cuối cùng Yoshimoto Hitomi cũng ra khỏi nhà. Lập tức Giày Trắng cầm chìa khóa, tiến về phía khu nhà. Cô ta đứng trước cửa phòng 304, tra chìa khóa vào ổ. Đương nhiên là cửa mở. Vậy là Giày Trắng đã thành công trong việc truy tìm người tình của người yêu.”

“Mục tiêu đã hoàn thành. Nhưng sau đó...”

“Vâng. Nếu cô ta dừng ở đây thì án mạng đã không xảy ra. Giày Trắng đinh ninh rằng Yoshimoto Hitomi còn lâu mới về nên đã tự tiện vào nhà. Có thể cô ta tò mò muốn biết xem người tình của người yêu mình sống thế nào hoặc cô ta muốn tìm bằng chứng ngoại tình. Nhưng bất ngờ có chuyện xảy ra.”

“Yoshimoto Hitomi quay về. Để cất quần áo.”

“Đang đột nhập vào nhà người khác thì chủ nhà quay về. Riêng chuyện này thôi cũng đủ khiến Giày Trắng hoảng loạn. Cô ta sẽ bị coi là ăn trộm. Hơn nữa, chủ nhà này lại là người tình của người yêu. Còn gì nhục nhã hơn khi bị bắt quả tang trong hoàn cảnh này. Chuyện tình với Tashiro Yuya sẽ tan thành mây khói. Chưa kể việc này sẽ ảnh hưởng đến địa vị của cô ta, tất nhiên là trường hợp cô ta có địa vị. Giày Trắng tìm cách để thoát khỏi tình thế nguy nan. Nhưng trong căn hộ một phòng ngủ chẳng có chỗ nào để trốn. Đang chưa biết làm thế nào thì trước mắt cô ta hiện lên một cảnh tượng bất ngờ. Yoshimoto Hitomi đang bò vào trong phòng, chân vẫn đi bốt. Trước tình trạng hờ hênh của Yoshimoto Hitomi, chẳng có gì lạ nếu Giày Trắng nghĩ ngay tới biện pháp cấp bách là sử dụng bạo lực.”

“Nghĩa là chọn cách ra đòn trước khi bị đối phương bắt gặp và hô hoán.”

“Giày Trắng nhặt sợi dây gần đó. Chắc bấy giờ có sẵn một sợi dây ni lông buộc báo cạnh giá để báo. Cô ta tấn công Yoshimoto Hitomi như thể bị ma làm. Đây là hành động không có trong dự trù nên không rõ là cô ta có cố ý giết người hay không. Có lẽ sự ghen tuông đã tiếp thêm sức mạnh nên kết cục là Giày Trắng đã siết cổ Yoshimoto Hitomi đến chết. Vụ việc có thể tạm thời tóm lược như vậy.”

Trình bày xong, quản gia Kageyama quay về phía Reiko, nét mặt vẫn bình thản, “Tiểu thư thấy sao?”

“À, đúng rồi. Suy luận của anh khá đấy. Hung thủ có lẽ là cô gái đi giày màu trắng.”

Nói đúng ra thì suy luận của Kageyama không phải là khá. Đối với Reiko, nó gần như là hoàn hảo. Cả động cơ lẫn hành động của hung thủ chắc chắn đúng như Kageyama nói. Nhưng giờ mà công nhận luôn thì không hay lắm nên Reiko cố gắng hỏi thêm hai, ba câu nữa.

“Không phát hiện ra dấu vân tay lạ ở hiện trường. Hung thủ đi găng tay à?”

“Bản thân việc tự tiện mở cửa nhà người khác đã là phạm pháp rồi. Vì vậy, ngay từ lúc tra chìa khóa vào ổ khóa căn hộ 304, hung thủ đã đi găng tay để phòng. Kết quả là ngay cả lúc giết người, hung thủ cũng không để lại dấu vân tay.”

“Khi Yoshimoto Hitomi vào nhà, chắc chắn ở thềm nhà phải có giày của hung thủ. Lẽ nào Yoshimoto Hitomi không phát hiện ra?”

“Theo lời tiểu thư thì phòng của Yoshimoto Hitomi rất bừa bộn. Thềm nhà chắc cũng thế. Do đó, dù có giày của người khác thì cô ấy cũng không nhận ra đâu.”

Kageyama đã chuẩn bị đầy đủ các câu trả lời đáp ứng các câu hỏi của Reiko.

“Tôi hiểu rồi.” Reiko gật đầu thật mạnh, “Còn một câu cuối cùng”. Như để kết thúc buổi trò chuyện tối nay, Reiko quyết định hỏi thẳng Kageyama thắc mắc từ ban nãy, “Anh là ai mà có khả năng suy luận giỏi thế? Tại sao anh lại đi làm quản gia?”

Quản gia Kageyama khẽ đẩy chiếc kính gọng bạc và trả lời với gương mặt vô cùng thành thật, “Thật ra tôi muốn trở thành cầu thủ bóng chày hoặc thám tử chuyên nghiệp.”

Đó đâu phải là câu trả lời? Lời đáp của Kageyama chỉ khiến Reiko thêm bực bội.

Câu chuyện thứ hai: Nếu trong rượu có độc?

1

Khi Hosho Reiko tỉnh dậy, chiếc đồng hồ analog đặt cạnh giường chỉ chưa tới 7 giờ. Cô tự ngưỡng mộ bản thân vì đã dậy sớm hơn thường lệ những 30 phút. Dù gì thì việc tự dậy mà không cần đến báo thức cũng là một kỳ tích. Mọi khi, mặc cho chuông báo thức reo, Reiko vẫn không chịu dậy hoặc dậy xong thì lại ngủ tiếp. Các buổi sáng gần đây vẫn thường lặp lại cảnh Reiko chỉ dậy khi Kageyama đến gõ cửa vì sắp muộn giờ làm. Người có tên Kageyama vừa nhắc trên đây là một trong rất nhiều người làm tại dinh thự Hosho. Mới ngoài 30 nhưng anh ta lại đảm nhiệm một công việc khá khô khan là quản gia kiêm lái xe, chưa kể còn kiêm luôn chức năng báo thức cho Reiko nữa. Khó mà tìm được người như vậy ngoài dinh thự Hosho.

“Được hôm dậy sớm, phải khoe ngay với Kageyama thôi.”

Mang mong ước giản dị đó trong lòng, Reiko bước ra khỏi phòng ngủ với chiếc áo choàng mỏng khoác bên ngoài.

Giờ đang là mùa xuân. Nhưng buổi sáng tháng Tư trời vẫn lạnh. Không khí lạnh ngoài hành lang khiến Reiko tính cả ngủ. May quá, Kageyama đang có mặt ở hành lang. Mới sáng ra mà anh ta đã mặc bộ vest tối màu, đeo thêm cặp kính râm nữa thì trông chẳng khác gì một tay cớm. Thực tế thì Kageyama lại thích dùng cặp kính gọng bạc lỗi thời, vì vậy trông anh ta lại khá tri thức. Thấy Reiko, người quản gia lễ phép cúi gập người.

“Chào tiểu thư. Tối qua tiểu thư ngủ ngon không?”

“Có. Tôi thấy ngủ ngon hơn mọi khi.”

“Tốt quá.” Người quản gia gật đầu, nét mặt không hề biến sắc, anh ta khẽ đẩy gọng kính lên rồi hỏi Reiko một câu rất lạ, “Thưa tiểu thư, đêm qua tiểu thư có thấy bất tiện gì không?”

“Tôi chẳng thấy bất tiện gì. Sao cơ?”

“Có bão mùa xuân. Do sét đánh nên đêm qua mất điện khoảng 1 tiếng 42 phút.”

“Ồ, thế mà tôi không biết.” Mất điện lúc nửa đêm mà anh ta biết rõ đến từng phút. “Sao anh biết rõ thế?”

“Vâng. Tại cạnh giường của tôi có đặt một chiếc đồng hồ analog chạy bằng điện.”

“Cạnh giường tôi cũng có một chiếc giống thế.”

“Sáng nay khi tỉnh dậy, tôi thấy đồng hồ bị chậm 1 tiếng 42 phút.”

“Vậy à? Nghĩa là thời gian mất điện cũng là thời gian đồng hồ ngừng chạy.” Sau khi gạt gù tỏ ý thán phục, chột mặt Reiko nghiêm lại, tiếp theo là một khoảng lặng kéo dài “...” Rồi cô xông tới, dùng hai tay tóm lấy cà vạt của Kageyama, xoay người anh ta đẩy sầm vào tường. “Kageyama, trả lời tôi ngay, bây giờ là 7 giờ đúng không?”

“Dạ, bây giờ không phải là 7 giờ.” Kageyama buồn rầu cụp mắt xuống. “Có lẽ đã quá 8 giờ 45 phút rồi.”

“Hả, 8 giờ 45 phút!” Đây là giờ mà nữ sinh cấp III trong truyện tranh thường lao ra khỏi nhà với miếng bánh mì gặm dở trong miệng. Không biết là may hay rủi khi Reiko không còn là nữ sinh cấp III. Vào lúc 8 giờ 45 phút, cô đang ở nhà, trên người vẫn mặc đồ ngủ. Nguy rồi. Không được chần chừ giây nào nữa. Trước tình thế nguy nan, Reiko vận dụng hết trí óc cũng như đặc quyền của kẻ có tiền, ra lệnh cho người quản gia đứng trước mặt.

“Kageyama, đánh ngay xe Limousine ra trước cửa đợi tôi.”

* * *

Hosho Reiko là con gái duy nhất của ông Hosho Seitaro chủ tịch tập đoàn Hosho nổi tiếng thế giới ở các lĩnh vực tài chính, điện tử, dược phẩm và xuất bản phẩm trinh thám. Được nuôi dạy như một tiểu thư lá ngọc cành vàng, tốt nghiệp loại ưu một trường đại học danh tiếng, Reiko là một tiểu thư đúng nghĩa sống trong nhung lụa. Nhưng cô tiểu thư đó đã trở thành một cô gái thế này đây. Cô không cam chịu làm búp bê trong lồng kính cũng như học để trở thành một người

vợ đảm như ước nguyện của cha. Lại càng không an phận ngồi chơi tại một trong những công ty thuộc tập đoàn Hosho. Cô chọn làm một viên chức nhà nước khô khan: trở thành cảnh sát.

Hosho Reiko hiện là điều tra viên trẻ tuổi thuộc Sở Cảnh sát Kunitachi, quận Tama, Tokyo.

Chỉ một vài lãnh đạo trong Sở biết Reiko là con gái của Hosho Seitaro. Những đồng nghiệp khác nghĩ cô là một điều tra viên trẻ trung, xinh đẹp giống như các điều tra viên bình thường khác (thì đúng là thế). Do đó, cô sẽ không được hâm chuộng nếu đi làm muộn.

“Nhanh lên Kageyama! Anh cứ phóng hết tốc độ cho phép đi!”

Truyền đạt câu mệnh lệnh có phần quá quắt cho Kageyama xong, Reiko nhanh chóng tận dụng khoảng không gian rộng rãi của chiếc Limousine để thay bộ đồ ngủ sang quần áo công sở. Một bộ vest sang trọng mà tao nhã, tinh tế mà tiện dụng, rất hợp với những phụ nữ năng nổ. Reiko đã mua mẫu thiết kế giới hạn số lượng này của thương hiệu Burberry tại Ginza với giá vài trăm nghìn yên. Nhưng cô nói với các đồng nghiệp rằng bộ này được mua ở cửa hàng Marui Kokubunji với giá ba chục nghìn yên. Đồng nghiệp nam của cô vốn mù tịt về hàng hiệu nên chẳng ai nghi ngờ gì.

Thay quần áo xong là đến công đoạn buộc tóc. Với con gái, tóc dài là báu vật, nhưng ở Sở thì việc Reiko nuôi tóc dài là hơi trái quy định, vì thế khi làm việc, Reiko luôn buộc tóc giản dị ra đằng sau. Cô cố gắng tạo vẻ chững chạc nhất có thể bởi không muốn mái tóc mềm mượt, thơm tho của mình khơi dậy cảm giác tội lỗi ở cánh đàn ông.

Nếu không coi chiếc đồng hồ RADO Integral Jubilé (loại đồng hồ đeo tay cao cấp) là trang sức thì Reiko không bao giờ đeo trang sức khi đi làm. Tuy nhiên, bắt đầu từ hôm nay Reiko quyết định sẽ đeo thêm một thứ tạm gọi là trang sức. Reiko lấy thứ đó từ chiếc hộp đang cầm trên tay rồi giơ ra trước mặt.

Một cặp kính hiệu Armani, loại không số. Đại để là một cặp kính tạo dáng. Gọng kính màu đen, góc cạnh. Người bán hàng nói kiểu gọng góc cạnh tạo được phong cách chững chạc và sành điệu, không biết có thật không. Reiko e dè đeo thử và quan sát phản ứng của người tài xế qua gương chiếu hậu.

“... Anh thấy thế nào, Kageyama?”

Người quản gia thoáng chút ngạc nhiên, chiếc Limousine chao đảo trong khoảng một giây.

“Có chuyện gì vậy thưa tiểu thư? Gì chứ riêng mắt của tiểu thư vẫn tốt mà?”

“Tạo dáng, kính tạo dáng thôi. Tôi muốn thay đổi không khí. Làm điều tra viên cũng nên trông trí thức một chút...”

Reiko có lý do để tự nhiên chuyển sang đeo kính. Gần đây có một kẻ thô lỗ dám gọi cô là “đồ ngốc”, mặc dù phải thừa nhận anh ta có óc phán đoán tốt, có điều, cách nói năng hơi ngạo mạn. Chỉ cần nghe Reiko miêu tả lại sự vụ hóc búa là anh ta giải quyết được ngon lành. Trên cái mũi vênh vác của anh ta cũng đang hiện diện một cặp kính rất phô trương. Từ bấy trở đi, Reiko luôn nghĩ rằng kính và vẻ trí thức ít nhiều có sự liên quan. Mà thôi, chuyện đó tạm gác lại đã.

“Có phải ban nãy anh nói gì chứ riêng mắt của tôi vẫn tốt đúng không?”

“Đâu có. Tiểu thư nghe nhầm chẳng?” Kageyama tỏ vẻ vô tội, đưa tay đẩy gọng kính lên. “Dù sao tôi cũng thấy cặp kính rất hợp với tiểu thư. Trông tiểu thư xinh lắm.”

“Câu đó nghe nhầm quá, tôi chẳng thấy vui gì cả. Anh có cảm tưởng gì khác không?”

“Tạo hình của tiểu thư trùng với tôi rồi...”

“Thì đã sao!” Cứ làm như mỗi anh đeo kính không bằng. “Thôi, tôi bỏ kính ra đây. Trông có vẻ không hợp.”

“Ngay cả tên tội phạm hung bạo nhất cũng sẽ phải quỳ gối thú tội trước tiểu thư.”

“Nghĩa là trông hấp dẫn!? Anh ăn nói vòng vo gớm.”

“Tôi xin lỗi. Vốn từ tầm thường của tôi không thể diễn tả được sự hấp dẫn đặc biệt của tiểu thư. Mong tiểu thư thứ lỗi.”

“Ồ!” Nghe câu này vui đây. Nhất là cụm “sự hấp dẫn đặc biệt”. “Được, tôi tha thứ cho anh.”

Ngồi ở ghế lái, Kageyama khẽ thở dài chưng hửng. Đúng lúc đó, điện thoại di động của Reiko đổ chuông. Reiko vừa bấm máy trả lời thì đã nghe thấy tiếng đầu dây bên kia, “Ồ, chào cô nương.”

Chỉ thế thôi cũng đủ biết đầu kia là ai. Thanh tra Kazamatsuri. Vị thanh tra trẻ tuổi của Sở Cảnh sát Kunitachi, sếp của Reiko. “Cô đang ở đâu, làm gì thế?”

Tất nhiên Reiko không thể trả lời rằng mình đang ở trong xe Limousine, vừa thay xong quần áo được. Cô đang chưa biết trả lời sao thì thanh tra Kazamatsuri đã tuôn ra một tràng.

“Thôi được rồi. Cô Hosho này, mới xảy ra một vụ án tại Bệnh viện Thú y Wakabayashi nằm trên đường Asahi, khu 2, phía Đông thành phố Kunitachi. Có tin báo phát hiện thấy ông giám đốc bệnh viện chết tại phòng riêng! Cô biết Bệnh viện Thú y Wakabayashi rồi chứ. Đến thẳng đó luôn nhé. Tôi cũng đến luôn đây.”

Hả? Đến thẳng hiện trường bằng xe này à! “Vâng, tôi hiểu rồi.”

Nói chuyện điện thoại xong, Reiko lập tức ra lệnh cho Kageyama, “Đưa tôi đến Bệnh viện Thú y Wakabayashi”. Hình dung ra cảnh mình ngồi trong chiếc Limousine giữa hiện trường đầy xe cảnh sát và đám đông dân thường, Reiko không khỏi lo sợ. “Mà thôi, khi nào cách bệnh viện 100m thì anh cho tôi xuống. Tôi sẽ đi bộ vào.”

“Vâng.” Kageyama bẻ ngoặt tay lái, chuyển hướng chiếc Limousine.

* * *

Ga Kunitachi nổi tiếng với ba con đường tỏa đi ba hướng chính tính từ chỗ vòng xoay trước cửa ga, tuy nhiên chỉ có Đại lộ Đại học nằm giữa là thực sự nổi tiếng. Hai con đường còn lại thường được gọi nôm na là “đường chếch về bên trái” và “đường chếch về bên phải”. Đường Asahi là đường chếch về bên trái. (Đường chếch về bên phải là đường Fujimi).

Tấm biển của Bệnh viện Thú y Wakabayashi hiện ra ngay trước cửa hàng tiện lợi nằm cuối con đường Asahi. Đúng như Reiko đoán, trước cửa bệnh viện đông nghịt xe cảnh sát và đám đông hiếu kỳ. Hoàn toàn không có chủ ý, Reiko đưa mắt tìm chiếc Jaguar màu bạc ánh kim. Jaguar – dòng xe ưa thích của thanh tra Kazamatsuri – là thứ dễ đập vào mắt tại hiện trường án mạng xảy ra ở Kunitachi. Thanh tra Kazamatsun không đi xe sản xuất trong nước. Lý do là “trông rẻ tiền”. Điều này mâu thuẫn với việc anh ta là quý tử của hãng

Kazamatsuri Motors – một hãng chuyên sản xuất loại xe rẻ tiền. Chuyện đó sẽ nói sau vì hiện tại Reiko không nhìn thấy bóng dáng chiếc Jaguar đâu.

Lạ nhỉ. Chẳng nhẽ thanh tra lại chưa tới! Reiko nghiêng đầu tự hỏi, nhưng ngay khi cô vừa khom người, chuẩn bị chui qua dải phân cách tại hiện trường thì xem kìa!

Đập vào mắt Reiko là một vật thể bí hiểm, sáng lấp lánh dưới ánh nắng. Vật thể gào rú, lao vun vút về phía cô. Chẳng cần nói cũng biết vật thể đó chính là chiếc Jaguar màu bạc do thanh tra Kazamatsuri điều khiển. Chiếc Jaguar lao đến với vận tốc như muốn đâm thẳng vào Reiko, nhưng khi đến trước mặt cô, nó lắc mạnh đuôi rồi phanh kít lại. Cửa xe bật mở, thanh tra Kazamatsuri xuất hiện với chiếc bánh mì gặm dở, vẫy một tay chào Reiko, “A cô Hosho, chào cô.”

“...” Anh là nữ sinh cấp III trong truyện tranh đấy à! Reiko muốn nói vậy lắm nhưng đã kịp kìm lại, thận trọng lựa chọn từ ngữ của một nhân viên cấp dưới. “Có chuyện gì vậy thưa thanh tra?”

“Chuyện dài lắm.” Thanh tra Kazamatsuri cho nốt miếng bánh cắn dở vào miệng rồi tiếp tục, “Đầu giường tôi có một cái đồng hồ analog chạy điện.”

“À, tôi hiểu rồi. Thanh tra không cần kể đâu.” Câu trả lời của Reiko khiến thanh tra chưng hửng mất ba giây, cô lạnh lùng quay đi. “Chúng ta mau vào xem hiện trường thôi.”

“Này, cô hỏi tôi ‘có chuyện gì’ xong lại bảo là ‘không cần kể đâu’, người đâu mà bất lịch sự thế! Tôi cũng muốn hỏi cô một chuyện đây. Cái kính kia là thế nào? Ai đó muốn cô đeo kính à? Chà, không phải tôi không thích người đẹp đeo kính, nhưng mà cô Hosho à...”

Chao ôi, bực mình quá. Ai đó thích tôi đeo kính à, tất nhiên là không rồi!

Bỏ thanh tra lại đằng sau, Reiko giậm mạnh chân, chui qua dải phân cách.

Hiện trường vụ án là căn phòng trên tầng 2 của dinh thự Wakabayashi nằm sát Bệnh viện Thú y. Người đàn ông luống tuổi, chết trong tư thế bị ngã từ trên ghế đặt cạnh của sổ trong phòng riêng. Một cảnh sát tiến lại phía thanh tra Kazamatsuri, trình bày sự việc.

“Người chết là Wakabayashi Tatsuo, 62 tuổi. Nhân chứng đầu tiên phát hiện vụ việc là người giúp việc trong gia đình. Mãi không thấy ông chủ Wakabayashi Tatsuo dậy, chị ta thấy lạ liền lên phòng ngủ xem và phát hiện ra cảnh tượng này.”

Reiko nhanh chóng quan sát hiện trường, ánh mắt cô lấp lánh sau cặp kính không số.

Ông Wakabayashi Tatsuo trông khá thoải mái với bộ đồ ngủ có áo khoác mỏng bên ngoài. Tuy nhiên mặt ông rúm ró, cho thấy rõ trạng thái đau đớn lúc lâm chung. Theo quan sát, nạn nhân không có vết thương ngoài, cũng không thấy có máu.

Cách cánh tay phải của ông chừng 10 cm, một ly rượu hình hoa tulip nằm lăn lóc. Ly rượu trống trơn, nhưng cả mảng thảm lớn quanh ly rượu loang lổ vết rượu đỏ. Trước cái ghế được cho là ông Wakabayashi Tatsuo đã ngồi có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có chiếc khay đặt chai vang đỏ đã mở nắp. Chai rượu vẫn còn khoảng 80%. Trên khay, ngoài chai rượu còn có nút chai, dụng cụ mở nút chai hình chữ T, tem dán miệng chai bị vo tròn lại.

“Cô nhìn đi Hosho,” thanh tra Kazamatsuri hét lên. “Ông Wakabayashi Tatsuo đã uống rượu trước khi đi ngủ.”

“... Vâng.” Nói những điều ai cũng biết với giọng như thế chỉ riêng mình phát hiện ra là sở trường của thanh tra Kazamatsuri. Nếu lần nào cũng cần nhắc thì không thể làm việc dưới quyền anh ta. “Ồ, cái gì đây?”

Reiko chỉ vào thứ duy nhất có vẻ không ăn nhập với những thứ khác trên khay. Đó là một lọ thủy tinh nhỏ màu nâu thường thấy tại các phòng khám bệnh viện. Lọ không dán nhãn. Bên trong rỗng. Tuy nhiên, quan sát thì thấy vẫn còn sót một chút chất lỏng bên trong. Thuốc độc chẳng? Reiko nghĩ đến đó thì...

“Cô không nhìn ra hả Hosho?” Thanh tra Kazamatsuri hỏi và bồi thêm câu giải thích mà ai cũng biết, “Chắc là thuốc độc rồi. Xét tình hình này thì không nhầm đâu.”

Nhìn hiện trường cũng đủ biết ông Wakabayashi Tatsuo uống phải thứ có độc, cần gì anh phải nói. Kết quả của bên khám nghiệm và bên nhận dạng vừa được tiến hành cũng khẳng định điều này.

Kết quả khám nghiệm cho thấy nguyên nhân tử vong là do chất xyanua. Không có vết thương ngoài cũng như không có dấu hiệu vật lộn. Thời điểm tử vong được cho là khoảng 1 giờ sáng.

Kết quả phân tích của bên nhận dạng cho thấy không có độc chất trong chai rượu, tuy nhiên lại có chất xyanua trong chất lỏng dính trên thảm trải sàn. Ngoài ra, chất lỏng sót lại trong chiếc lọ màu nâu cũng được cho là xyanua. Trên chai rượu, ly rượu, lọ thủy tinh màu nâu đều có dấu vân tay của nạn nhân Wakabayashi Tatsuo nhưng không có dấu vân tay của người khác.

Vài nguồn tin báo cho biết sáng nay có một chiếc Limousine đáng ngờ xuất hiện gần hiện trường, Reiko là người biết rõ nhất chuyện này chẳng liên quan tới vụ án...

“Ra là thế, ra là thế,” thanh tra Kazamatsuri sung sướng gật gù rồi quay sang Reiko, “Cô nghĩ sao hả Hosho?”

Ngay khi mới quan sát hiện trường, Reiko đã có ấn tượng rằng đây một vụ tự tử thường gặp ở những người bắt đầu bước sang tuổi xế chiều hơn là một vụ giết người tàn độc. Reiko đang chuẩn bị nói ra điều này thì...

“Theo tôi, ông Wakabayashi Tatsuo đã tự sát.” Rốt cuộc thì ngay từ đầu thanh tra Kazamatsuri đã chẳng muốn nghe ý kiến của người khác (đã vậy, ý kiến của anh ta còn giống hệt Reiko). “Nhiều khả năng ông Wakabayashi Tatsuo đã đổ chất xyanua trong lọ thủy tinh vào ly rượu và uống cạn một hơi. Chất xyanua chắc chắn được lấy từ tủ thuốc của bệnh viện. Là giám đốc bệnh viện nên chuyện này quá đơn giản với ông ấy.”

“Ồ”. Ý kiến của Reiko cũng gần giống vậy nên cô chẳng buồn phản đối. “Đúng như thanh tra nói. Giá có thêm bản di chúc thì chẳng lệch đi đâu được.”

“Hừm, không tìm thấy di chúc. Nhưng cũng có không ít người tự sát mà không để lại di chúc đấy. Nào, đi hỏi chuyện những người còn lại trong gia đình thôi.”

Có vẻ như thanh tra Kazamatsuri đã đi đến kết luận 80% rằng ông Wakabayashi Tatsuo tự sát. Nghĩa là rất có thể đây không phải là một vụ tự sát, Reiko bắt đầu nghĩ theo hướng đó.

* * *

Các thành viên trong gia đình Wakabayashi được tập trung tại phòng khách lớn. Thanh tra Kazamatsuri và Hosho vừa bước vào giữa bọn họ thì một người đàn ông luống tuổi nom khá giống ông Wakabayashi Tatsuo bất ngờ lên tiếng, “Thưa điều tra viên, anh tôi chết do tự sát phải không?”

Tên ông ta là Wakabayashi Teruo. Ông kém người anh trai vừa qua đời một tuổi, nghĩa là đã hơn sáu mươi. Ông là bác sĩ thú y. Ông điều hành Bệnh viện Thú y Wakabayashi cùng anh trai Tasuo – giám đốc bệnh viện. Ông tôn thờ chủ nghĩa độc thân, hiện đang sống một mình tại căn hộ thuê gần tư gia Wakabayashi. Nhưng đêm qua ông ngủ lại đây, kết quả là đã có mặt tại sự kiện chấn động xảy ra vào buổi sáng.

Ông Teruo ngồi thu mình trong chiếc sofa đơn, tay phải vân vê chiếc tẩu thuốc kiểu cổ điển, loại thám tử Sherlock Holmes ưa dùng. Có vẻ ông đang rất muốn hút nhưng phải kiềm chế ghê gớm.

“Giờ chưa thể kết luận là tự sát được.”

Tạm gác suy nghĩ của bản thân sang một bên, thanh tra Kazamatsuri thận trọng né tránh câu hỏi của ông Teruo.

“Không phải tự sát, vậy thanh tra cho rằng đây là án mạng?”

Người vừa tham gia câu chuyện là con trai cả của ông Tatsuo, anh Wakabayashi Keiichi đang ngồi ở ghế sofa đôi. Keiichi 36 tuổi. Keiichi đã có vợ và một con, cũng hành nghề bác sĩ nhưng không phải bác sĩ thú y mà là bác sĩ chữa bệnh cho người. Hiện anh đang làm tại một bệnh viện đa khoa trong thành phố, chuyên khoa nội.

“Tôi không nói là án mạng. Hiện tại, tôi chỉ có thể nói không loại trừ khả năng đây là một vụ giết người.”

“Ồ, anh điều tra viên nói nghe sợ quá. Trong nhà này không ai ghét bố tôi đâu.”

Chị Harue – vợ của Keiichi – cất giọng sắc lạnh như thể muốn ủng hộ người chồng ngồi bên cạnh. Chị Harue 37 tuổi, lớn hơn chồng một tuổi. Hai người quen nhau khi chị đang làm y tá tại bệnh viện nơi anh Keiichi làm việc.

“Ồ thưa chị, tôi có nói người nào trong gia đình sát hại ông Tatsuo đâu. Hay chị có gợi ý nào khác?”

Thanh tra Kazamatsuri đưa mắt nhìn quanh như muốn khiêu khích tất cả mọi người. Lập tức cậu thanh niên đứng dựa lưng ở góc phòng lên tiếng, giọng bất mãn, “Bố tôi chết là do tự sát đấy. Tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết rõ điều đó, đúng không mọi người?”

Bị hỏi, vợ chồng Keiichi và Harue đưa mắt nhìn nhau lúng túng. Ông Teruo nhăn mặt, nhắc nhở cậu thanh niên, “Cháu thôi đi Shuji.”

Cậu thanh niên có tên Shuji là con trai thứ hai của ông Tatsuo, năm nay 24 tuổi. Cậu kém người anh trai Keiichi đúng một giáp. Hiện tại, cậu sống tại đây và theo học trường y.

Tận dụng bầu không khí e ngại đang bao trùm tất cả mọi thành viên, thanh tra Kazamatsuri quyết truy đến cùng.

“Hình như mọi người có lý do cho rằng ông Tatsuo tự kết liễu cuộc đời? Phải chăng tối qua đã có chuyện gì giữa mọi người và ông Tatsuo?”

Trước câu hỏi của thanh tra, với tư cách là người có tuổi, ông Teruo đã thay mặt gia đình trả lời như sau.

“Chuyện là thế này, tối hôm qua, gia đình chúng tôi có tổ chức một buổi gọi là họp mặt gia đình. Buổi họp có anh trai tôi, tôi, cháu Keiichi, cháu Harue và cả cháu Shuji nữa.”

“Ồ, họp vì lý do gì thế!?”

“Chuyện này khó mà đem kể cho người ngoài được.” Ông Teruo gãi gãi mái đầu điểm bạc rồi đưa chiếc tẩu thuốc lên miệng như muốn giấu đi vẻ ngượng ngùng. Ông lấy từ túi áo sơ mi ra một hộp diêm nhỏ, châm lửa cho chiếc tẩu bằng

thao tác rất thành thực, rồi ông bối rối như thể đã hơi muộn để xin phép, “Ấy chết, tôi hút thuốc có tiện không nhỉ?”

“Không sao đâu.” Thanh tra Kazamatsuri nhìn ông Teruo với vẻ chẳng bận tâm rồi bắt đầu câu chuyện khoe khoang vô duyên, “Lạ nhỉ, giờ vẫn có người dùng tẩu... Tôi thỉnh thoảng cũng hút xì gà.”

Reiko kín đáo dùng số tay xua đi khói thuốc. Cô bị dị ứng với khói thuốc.

“Trông tôi thế này nhưng lại là một Sherlockian² đấy. Từ hồi 60 tuổi tôi mới quyết định đổi sang dùng tẩu. Thứ này hay lắm. Gần đây hầu như tôi không dứt ra nổi nữa. À, chúng ta đang nói chuyện gì nhỉ?”

“Chuyện về xì gà.”

“Không phải, thưa thanh tra. Chuyện về cuộc họp gia đình.”

“À, phải rồi.” Ông Teruo bỏ chiếc tẩu ra khỏi miệng rồi hỏi ngược lại, “Anh điều tra viên này, anh nghĩ sao khi anh trai tôi nói có ý định tái hôn.”

“Ông Tatsuo tái hôn!? Nhưng ông ấy đã 62 tuổi rồi cơ mà.”

“Ừ, nhưng kể từ khi vợ anh ấy ốm và mất mười năm trước, anh ấy là người độc thân nên lấy ai cũng chẳng vấn đề gì.”

“Thế ông Tatsuo muốn lấy ai?”

“Vâng. Chúng tôi cũng mới biết thôi, anh trai tôi muốn cưới người giúp việc của gia đình, cô Fujishijo Masami. Cuộc họp gia đình tối hôm qua là bàn về chuyện này.”

“Ồ, người giúp việc à? Mọi người trong gia đình đều tán thành chứ?”

“Sao có thể tán thành được.” Người vừa lên giọng bực bội là anh con cả, Keiichi. “Bố tôi bị chị giúp việc đó lừa. Anh cứ thử nghĩ mà xem. Liệu có tồn tại tình yêu chân thành giữa một người hơn sáu mươi tuổi và một người ngoài ba mươi được không? Chẳng qua bố tôi bị mê hoặc bởi tuổi trẻ của chị Fujishijo Masami thôi. Chị ta lợi dụng điều đó, dắt mũi bố tôi để bước chân vào nhà Wakabayashi.”

“Nghĩa là để hưởng tài sản?”

“Đương nhiên. Chỉ có thể là thế. Vì chuyện này mà tối hôm qua tôi đã gay gắt với bố. Tôi bảo bố tỉnh lại đi, bố đang bị lừa đấy”.

Vừa nói, Keiichi vừa lôi từ túi áo ngực ra bao thuốc lá nhàu nhĩ. Anh ta rút một điếu đưa lên miệng, dùng chiếc bật lửa loại 100 yên màu xanh lá cây để châm lửa. Tuy nhiên, chiếc bật lửa 100 yên chỉ vang lên tiếng đá lửa khô khốc.

“Chắc là hết gas rồi.” Chị vợ Harue ngồi bên cạnh lẩm bẩm, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

“Chết tiệt!” Keiichi chửi thề, nhét lại chiếc bật lửa 100 yên vào túi áo rồi chìa điếu thuốc về phía Shuji đang đứng dựa vào tường. “Này, cậu có bật lửa Zippo đúng không? Cho anh mượn đi.”

“Xem kìa, anh kiếm được tiền như vậy thì cũng nên sắm một cái tốt tốt chứ, lúc nào cũng dùng loại 100 yên đó à.”

Shuji nói, đồng thời rút ra chiếc bật lửa Zippo loại dùng xăng. Đó là chiếc bật lửa phiên bản hạn chế, trên thân có khắc logo của đội bóng chày New York Yankees. Shuji châm lửa cho Keiichi, tiện thể cũng châm luôn cho mình một điếu.

Reiko lẳng lặng đi mở hết các cửa sổ phòng khách. Có vẻ như tỉ lệ người hút thuốc trong gia đình Wakabayashi khá cao.

“Ông Tatsuo cảm thấy thế nào khi bị mọi người phản đối chuyện kết hôn với chị Fujishijo Masami?”

“Anh ấy vô cùng thất vọng.” Ông Teruo nhả khói qua chiếc tẩu, mắt lim dim. “Anh ấy nặng nề lê bước về phòng mình. Nói thật, tôi cũng đau lòng lắm. Có thể cô Fujishijo chỉ nhắm đến tài sản của gia đình nhưng dù sao thì anh tôi cũng có cảm tình với cô ta.”

“Biết làm sao được. Chúng tôi khuyên bố cũng chỉ vì muốn tốt cho bố.”

Thấy Keiichi nói vậy, chị vợ ngồi bên cạnh liên tục gật đầu.

“Đúng rồi đúng rồi. Dù kết quả có thế nào thì việc chúng tôi làm không hề sai.”

“Ai ngờ sự việc lại ra nông nổi này.” Shuji lẩm bẩm, miệng nhả khói thuốc phì phèo, “Bố đã làm một việc ngốc nghếch.”

Có vẻ như tất cả thành viên trong gia đình đều nhất trí cho rằng ông Wakabayashi Tatsuo chết là do tự sát. Không một ai có ý phản bác. Thêm nữa, dù

ai cũng mang bộ mặt rầu rĩ nhưng rõ ràng là chẳng ai đau buồn trước cái chết của người quá cố.

“À nhắc đến chuyện đó, anh điều tra viên này.” Ông Teruo khai thêm như muốn khẳng định lại lần cuối. “Chắc anh đã nhìn thấy chai rượu để trên bàn. Đó là chai rượu vẫn bày trên tủ tường trong phòng anh tôi. Tuy không phải loại nổi tiếng nhưng vì thích hình dáng chai và thiết kế nhãn mác nên anh tôi tiếc không uống mà coi như đồ trang trí. Anh tôi thường bảo sẽ uống vào một ngày đặc biệt. Mọi người ở đây đều biết chuyện này. Chính vì thế mà sáng nay, khi nhìn thấy chai rượu ở hiện trường, tất cả mọi người đều tin là anh tôi tự sát. Chẳng có ngày nào đặc biệt hơn ngày tự mình kết thúc cuộc đời cả.”

* * *

Đợi cuộc nói chuyện của mọi người trong gia đình tạm ngưng, thanh tra Kazamatsuri tóm tắt lại câu chuyện.

“VẬY là mọi người nghĩ theo hướng này. Tối qua, mọi người kịch liệt phản đối chuyện hôn nhân của ông Tatsuo. Ông Tatsuo về phòng riêng trong tâm trạng thất vọng. Vì quá bi quan, ông Tatsuo đã tự pha thuốc độc vào chai rượu quý và uống. Nghĩa là ông ấy đã tự sát.”

Tất cả mọi người có mặt đều im lặng gật đầu. Bản thân Reiko cũng bắt đầu nghĩ có lẽ đây là một vụ tự sát, đúng lúc ấy cửa phòng bật mở, một phụ nữ dáng người mảnh khảnh, đeo tạp dề lao vào.

“Không phải đâu.”

Đó là chị giúp việc Fujishijo Masami. Mang vẻ mặt ủ dột, chị ta tiến về phía thanh tra Kazamatsuri, tuyên bố.

“Không phải ông ấy tự sát đâu!”

Trước sự tham gia bất ngờ của người giúp việc, Harue – vợ của người con trai cả giận dữ hét lên.

“Chị nói gì thế! Đừng có tỏ vẻ ta đây. Suy cho cùng, chị cũng chỉ là đưa giúp việc thôi, chị hiểu gì về bố tôi chứ! Bố tôi tự sát! Bố tôi tự sát cũng là tại chị đấy!”

Từ ngữ của Harue khá gay gắt và có phần cường điệu. Tất cả mọi người nín thở theo dõi. Phòng khách lớn mới đây còn là sân khấu của vở kịch trình thám giờ đã nhường chỗ cho màn kịch ÁI – Ổ, nơi cô vợ của anh trưởng nam và người giúp việc thi nhau thể hiện cảm xúc. Fujishijo Masami cũng không vừa, nhìn thẳng vào Harue bằng ánh mắt đánh thép và tuyên bố một câu còn gây xôn xao hơn trước,

“Không đúng. Ông chủ đã bị ai đó giết!”

“Ồ ồ.” Có tiếng xì xào phát ra từ cánh đàn ông.

“Câm ngay! Chị biết mình đang nói gì không đấy! À, tôi hiểu rồi. Chị tuyệt vọng vì ý đồ kết hôn hòng chiếm tài sản bị thất bại chứ gì. Để trả thù chúng tôi, chị đổ cho chúng tôi tội giết người, chị đang âm mưu như thế đúng không. Đúng là loại đàn bà xấu xa, độc ác! Đồ mè� mà chuyên đi ăn cướp! Đồ mặt ngựa, đồ chó hoang!”

Harue lôi đủ loại động vật ra để chửi người giúp việc. Mè�, ngựa, chó đều có cả rồi, còn mỗi *con đó*... Trước sự chờ đợi của mọi người, Harue nướng mào, tung ra câu chửi cấp độ cao nhất dành cho Fujishijo Masami.

“Chị nghĩ chị sống được đến giờ phút này là nhờ ai? Đồ lợn nái vô ơn!”

Câu nói “Đồ lợn nái vô ơn” của Harue khiến cánh đàn ông lại phát ra tiếng xì xào, nhưng là với ý nghĩa khác.

“Chà, đến giờ này rồi cơ à.” Thanh tra Kazamatsuri nhìn xuống chiếc đồng hồ Rolex đeo trên tay trái rồi giơ ra cho Reiko xem. Kim đồng hồ chỉ 1 giờ 58 phút. Chắc anh ta muốn nói chương trình phim truyện buổi trưa đến đây là kết thúc. Tiếc quá, mình vẫn muốn xem thêm.

Reiko đành phải tuân theo chỉ thị của thanh tra, can hai người phụ nữ đang hằm hè nhau, “Xin hai chị bình tĩnh lại.” Tự nhiên Reiko thấy bực bội, cứ như mình đang phải đóng một vai phụ chán ngắt trong bộ phim truyền hình buổi trưa.

Đợi vụ ồn ào tạm lắng, thanh tra Kazamatsuri hỏi người giúp việc.

“Chị Fujishijo, chị vừa nói ông Tatsuo bị giết, sao chị nghĩ vậy, chị có căn cứ gì à?”

“Vâng. Mời anh xem thứ này.” Fujishijo Masami lấy ra chiếc điện thoại di động, mở màn hình, đưa cho Kazamatsuri xem. “Sáng nay, vì xảy ra chuyện nên

tôi không có thời gian kiểm tra tin nhắn. Ban nãy, khi kiểm tra thì tôi thấy ông chủ gửi tin nhắn này cho tôi từ tối qua.”

Reiko rướn người qua vai thanh tra Kazamatsuri để nhòm màn hình điện thoại. Người gửi là Wakabayashi Tatsuo, thời gian nhận được là 0 giờ 50 phút. Thời gian tử vong được xác định là vào khoảng 1 giờ sáng, vậy đây là tin nhắn được ông Wakabayashi Tatsuo gửi đi ngay trước khi qua đời. Tin nhắn rất ngắn. Thanh tra Kazamatsuri đọc to toàn bộ nội dung.

“*Cảm ơn em đã chuẩn bị cho anh. Anh vui lắm. Ngày mai anh sẽ kể cụ thể*’. Ngày mai!?”

Ra là thế. Nội dung này không thể là của người đang chuẩn bị tự sát được. Reiko hào hứng nói với thanh tra.

“Câu cuối cùng ‘Ngày mai anh sẽ kể cụ thể’ có nghĩa là ‘Ngày mai anh sẽ kể cụ thể về buổi họp gia đình’. Vậy ông Wakabayashi Tatsuo không hề có ý định tìm đến cái chết.”

“Đúng là có thể hiểu như vậy. Còn từ ‘chuẩn bị’ nghĩa là sao?” Thanh tra Kazamatsuri rời mắt khỏi màn hình điện thoại, quay sang nhìn Fujishijo Masami. “Tối qua chị chuẩn bị gì cho ông Tatsuo à?”

“Không, tôi không làm gì cả. Tôi nghĩ ai đó đã dùng tên của tôi để chuẩn bị thứ gì đó cho ông ấy. Chính vì thế mà ông ấy đã gửi tin nhắn cảm ơn tôi.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng chuẩn bị thứ gì mới được chứ?”

Thanh tra Kazamatsuri đang đăm chiêu thì ở bên cạnh, Reiko bỗng búng tay “tạch” một cái rồi hét lên,

“Rượu, thưa thanh tra! Ai đó đã chuẩn bị rượu cho ông Tatsuo. Ông Tatsuo tưởng đó là rượu chị Fujishijo mang vào nên đã vui vẻ uống. Và ông đã qua đời.”

“Ồ, rượu có pha thuốc độc à! Vậy không phải ông Wakabayashi Tatsuo tự sát mà là bị sát hại.”

Reiko dùng ngón trỏ đẩy gọng kính lên rồi đưa mắt nhìn một lượt tất cả mọi người có mặt trong phòng khách. Em trai của nạn nhân, ông Teruo. Người con trai cả – Keiichi và vợ – Harue. Người con trai thứ – Shuji. Ai đó trong số bốn người này đã giả làm Fujishijo mang rượu có độc đến cho ông Wakabayashi Tatsuo.

“Anh điều tra viên, đợi chút đã.” Shuji lên cao giọng như muốn tránh ánh mắt nghi ngờ, “Làm thế nào để giả làm người giúp việc mang rượu đến cho bố tôi? Hóa trang à?” Trước câu hỏi của Shuji, thanh tra Kazamatsuri điềm tĩnh đáp lại bằng câu trả lời rất logic – một điều hiếm thấy ở thanh tra.

“Ồ không, mang đến ở đây không có nghĩa là trao tận tay đâu. Chính vì thế mà sau đó ông Tatsuo đã gửi tin nhắn cảm ơn. Chắc chắn rượu được mang vào lúc ông Tatsuo đang tắm, cửa phòng để ngỏ. Chỉ cần chuẩn bị một cái khay bên trên có chai rượu và chiếc ly, cộng thêm mẫu giấy nhắn giả nét chữ của chị Fujishijo là sẽ giống như của người giúp việc chuẩn bị. Hung thủ bí mật mang thứ đó vào phòng ông Tatsuo, đặt lên bàn rồi đi ra. Việc còn lại là đợi ông Tatsuo uống rượu thôi.”

“Nếu vậy thì sau đó trên khay vẫn phải còn rượu có độc chứ. Cả lời nhắn giả kia nữa.”

“Nhiều khả năng sau khi sát hại ông Tatsuo, ngay trong đêm, hung thủ đã quay lại hiện trường thu dọn chai rượu có độc và lời nhắn. Tiếp theo, phải, chính cái chai rượu vẫn bày ở tủ tường, hung thủ mở nó ra. Hung thủ uống một ly để làm vơi chai rượu rồi đặt chiếc ly lên khay. Làm vậy sẽ không vấn đề gì đúng không.”

“Có vấn đề đấy.” Người nêu ra vấn đề là ông Teruo, miệng đang ngậm tẩu thuốc. “Anh điều tra viên này, từ nãy đến giờ anh cứ nhắc đến rượu có độc, rượu có độc, chẳng ở đâu bán thứ rượu đó nên muốn có một chai rượu độc thì phải tự cho thuốc độc vào chai rượu. Nhưng để cho thuốc độc vào rượu thì phải mở nút chai. Muốn mở nút chai thì phải bóc toàn bộ tem dán xung quanh nút chai. Thủ phạm có thể thản nhiên đem vào phòng một chai rượu như vậy ư? Và anh tôi cũng vui vẻ uống thứ rượu đó mà không nghi ngờ gì? Không thể có chuyện đó được. Nếu là tôi, ngay khi thấy rượu không còn tem, tôi sẽ nghi ngay là chai rượu có vấn đề. Phải không, thưa anh điều tra viên?”

“Ồ, phải rồi, đúng là khó có thể tác động đến chai rượu. Vậy thì thế này! Thủ phạm đã dùng bình đựng rượu. Thủ phạm rót rượu có độc vào bình rượu và mang vào. Cách này rất đơn giản, không có gì bất thường cả.”

Nhưng suy nghĩ bất chợt nảy ra của thanh tra Kazamatsuri đã bị lời khai của Harue nghiền cho vỡ vụn.

“Nhà tôi không có bình đựng rượu. Nếu rượu được đổ vào bình, bố tôi sẽ thấy bất thường ngay.”

“Nếu không có bình thì dùng ly! Hung thủ không cho thuốc độc vào chai rượu hay bình rượu mà bôi thẳng vào mặt trong ly rượu. Cách này ổn đúng không!”

“Không ổn đâu.” Đến lượt Keiichi phản bác giả thiết của thanh tra Kazamatsuri. “Bố tôi mắc bệnh sạch sẽ, không chỉ ly rượu mà bát đĩa trong nhà lúc nào cũng phải sáng bóng thì bố tôi mới chịu. Nếu hung thủ bôi thuốc độc vào ly rượu, trông ly rượu sẽ bị mờ. Người sạch sẽ như bố tôi chắc chắn sẽ nhận ra.”

Mọi suy luận đưa ra đều bị phản bác, thanh tra Kazamatsuri chỉ còn biết im lặng với bộ mặt hờn dỗi. Chứng minh đây là vụ giết người bằng rượu độc có vẻ không đơn giản như nói miệng.

“Đúng là bố tôi tự sát rồi.” Shuji nêu ra giả thiết về tự sát như thể giờ kết luận như vậy là quá muộn. “Bố tôi đã có ý định tự sát. Tuy nhiên, ông nghĩ, làm vậy thì tẻ nhạt quá nên đã gửi cho chị giúp việc một tin nhắn làm như ông không hề có ý định từ giã cõi đời. Như thế, cái chết của ông sẽ được coi là án mạng, mọi nghi ngờ sẽ đổ lên chúng tôi. Đó là mục đích của bố tôi. Có lẽ đây là sự trả thù nho nhỏ mà ông bố vừa tự sát để lại cho chúng tôi.”

Ba người gồm Teruo, Keiichi, Harue đều gật đầu lia lịa trước ý kiến của Shuji. Chỉ duy nhất một người lắc đầu phản đối là Fujishijo Masami.

* * *

Buổi lấy lời khai tại phòng khách nhà Wakabayashi kết thúc mà không có được kết luận cụ thể nào. Ông Wakabayashi Tatsuo tự sát hay bị sát hại? Quan sát hiện trường thì đây giống như một vụ tự sát nhưng căn cứ vào tin nhắn ông gửi cho Fujishijo Masami thì đây lại giống như một vụ sát hại. Nhưng nếu là sát hại thì cần có phương thức để hạ độc nạn nhân.

Giờ thì thanh tra Kazamatsuri, mặt đặng đặng sát khí, nhất quyết cho rằng đây là một vụ sát hại. “Hung thủ là người trong gia đình. Bọn họ đồng loạt phủ nhận suy luận của tôi. Tôi sẽ không bỏ qua đâu. Ít nhất tôi sẽ bắt một người trong số họ!”

“...” Reiko thầm mong có ai đến bắt giúp anh thanh tra này hộ mình. Đợi đến lúc anh ta bắt nhầm người khác thì muộn mất. “Thanh tra bình tĩnh đã.”

“Tôi đang rất bình tĩnh. Tất cả thành viên trong gia đình đó đều đáng nghi. Cực kỳ đáng nghi. Cô cũng thấy thế mà?”

“Vâng, đúng là thế. Nếu ông Tatsuo chết, ông Teruo sẽ được điều hành Bệnh viện Thú y Wakabayashi. Phần lớn tài sản sẽ về tay Keiichi và Shuji. Vợ của Keiichi, chị Harue cũng được hưởng lợi. Xem ra ai cũng có động cơ. Tôi cũng thiên về hướng đây là một vụ sát hại.”

“Ồ, cô Hosho!” Thanh tra Kazamatsuri nhìn Reiko với ánh mắt cảm động xen lẫn sự biết ơn rồi buông câu nhận xét đặc trưng của thanh tra, “Mỗi cô là đứng về phía tôi!”

Ai thèm đứng về phía anh chứ. Reiko biết nói vậy cũng vô ích nên đành cười trừ, đưa câu chuyện trở lại quỹ đạo, “Vấn đề là ai và người đó đã làm thế nào để cho nạn nhân uống rượu có độc.”

Song điều này vẫn là ẩn số. Như muốn tạo thêm thời gian suy nghĩ, Reiko tháo cặp kính, dùng khăn tay lau phần gọng màu đen. Nhưng cô chẳng nghĩ thêm được điều gì. Hình như không phải cứ đeo kính là khả năng suy luận sẽ tăng lên. Hay tại vẫn còn thiếu manh mối nào đó.

Đúng lúc ấy...

“Thanh tra Kazamatsuri!” Một cảnh sát mặc đồng phục tiến lại gần thanh tra Kazamatsuri, cúi đầu chào, “Có người muốn khai báo một chuyện quan trọng... nhưng người này chỉ mới 10 tuổi.”

* * *

Ít phút sau, Hosho Reiko và thanh tra Kazamatsuri có mặt tại phòng cậu bé 10 tuổi tên Wakabayashi Yuta. Wakabayashi Yuta là con trai duy nhất của Keiichi

và Harue. Nhìn từ ông Tatsuo thì đây đúng là cháu nội ông. Cậu bé vẫn còn quá nhỏ nên khó có thể nói là cậu là nhân vật trung tâm của vụ việc. Không biết cậu bé sẽ khai chuyện quan trọng gì đây. Thanh tra Kazamatsuri hơi cúi người xuống, tiến lại gần cậu bé với nụ cười ngượng ngịu.

“Em là Yuta à. Nghe nói em có chuyện muốn kể cho anh, không biết là chuyện gì?”

“Là... là...” Cậu bé bắt đầu nói với giọng như thể đang trong cơn sốt xình xịch. “Em, em nhìn thấy, tối hôm qua, trong nhà vệ sinh, có ánh sáng, ở phòng ông em, em có thấy.”

“Thế à, nghĩa là tối qua em nhìn thấy nhà vệ sinh ở phòng ông em có ánh sáng.” Thanh tra Kazamatsuri ôm đầu như con gấu gập nạn. “Một cảnh tượng thật siêu thực... Anh không hình dung ra nổi.”

“Ý cậu bé không phải vậy đâu thưa thanh tra.” Reiko đẩy thanh tra sang một bên, cố chấp nối ý nghĩa trong câu nói đứt quãng của cậu bé. “Chị hiểu rồi. Đêm qua khi Yuta đi vệ sinh, Yuta nhìn thấy có ánh sáng ở phòng của ông đúng không?”

“Vâng, đúng thế ạ.” Cậu bé hớn hở gật đầu.

“Lúc đó khoảng mấy giờ?”

“Nửa đêm ạ. Khoảng 2 giờ sáng.” Cậu bé giơ hai ngón tay lên. “Đúng lúc ấy có sét đánh, khu này mất điện. Chị có biết không?”

“Ồ! Có, tất nhiên là chị biết chứ.” Thật ra mãi sáng nay, khi ngủ dậy Reiko mới biết. “Sao Yuta lại biết mất điện? Em đang ngủ cơ mà?”

“Em ngủ nhưng tiếng sét làm em tỉnh dậy. Rồi tự nhiên em muốn đi vệ sinh, vì thế em ra khỏi phòng, đi ra nhà vệ sinh, mặc dù rất sợ. Cả hành lang tối om nên em cầm theo cái đèn pin ở đằng kia.”

Cậu bé chỉ về phía tay nắm cửa. Cạnh đó có treo một chiếc đèn pin. Phòng ông Tatsuo cũng có một cái đèn pin y hệt được treo ở vị trí tương tự. Hình như nhà này có quy định treo đèn pin cạnh tay nắm cửa thì phải.

“Khi đi ra nhà vệ sinh, em có nhìn ra ngoài qua cửa sổ hành lang. Từ đây có thể nhìn thấy phòng ông em ở phía bên kia sân, và em nhìn thấy bên đó có ánh sáng.”

“Hả, nghĩa là phòng ông em có điện?”

“Không thể nào, đang mất điện mà. Là ánh sáng yếu hơn.”

“Thế hả.” Dù cảm thấy cậu bé có ý bảo mình là đồ ngốc nhưng Reiko cố nén lại sự bực bội, tiếp tục hỏi, “Vậy ai đó đã sử dụng đèn pin trong phòng của ông em.”

“Không, không phải ánh sáng đèn pin đâu. Em nghĩ đó là lửa. Ngọn lửa màu cam yếu cứ chập chờn qua khe rèm.”

“Lửa!?” Yên lặng ngồi nghe suốt từ ban nãy bỗng thanh tra Kazamatsuri chen ngang vào như thể đã mất hết kiên nhẫn. “Này, liệu em có nhìn nhầm không đấy?”

“Sao mà nhầm được, vì nhìn những hai lần cơ mà. Lúc đi ra nhà vệ sinh và lúc quay về phòng.”

Reiko cảm thấy câu chuyện của cậu bé rất cụ thể và tin cậy. Nếu lời khai của cậu bé là thật thì cái chết của ông Wakabayashi Tatsuo là do bị sát hại. Bởi lẽ vào lúc 2 giờ sáng, nếu có ai đó dùng lửa ở trong phòng của ông Tatsuo thì người đó không thể là ông Tatsuo. Ông Tatsuo đã chết từ lúc 1 giờ sáng. Vậy suy ra, có thể người dùng lửa ở trong phòng ông Tatsuo vào khoảng thời gian đó chính là hung thủ sát hại ông.

“Cô thấy chưa, Hosho! Đã bảo suy luận của tôi chính xác mà.” Thanh tra Kazamatsuri hét lên với Reiko, vẻ tự mãn hiện rõ trên nét mặt. “Hung thủ đã quay lại hiện trường lúc nửa đêm. Mục đích là để lấy lại chai rượu có độc và tờ giấy nhắn. Ánh sáng mà cậu bé nhìn thấy chính là thứ thủ phạm cầm trên tay!”

Kết luận xong, thanh tra Kazamatsuri liền quay sang nhìn thẳng vào cậu bé.

“Này em, cho anh hỏi một câu nữa thôi. Không biết ánh sáng em nhìn thấy có phải là của bật lửa không? Hay là của diêm? Hoặc nến?”

“Cái gì, xa thế làm sao cháu biết được. Chú bị làm sao à!”

Trước câu đáp trả thẳng thừng của cậu bé, thanh tra Kazamatsuri nướng mày hệt như một đứa trẻ rồi gầm lên, “Này! Không phải chú, là anh nhé!”

Hóa ra thanh tra tức vì chuyện đó!? Reiko thở dài, thầm xin lỗi cậu bé:

Chị xin lỗi nhé Yuta, em nói đúng đấy, chú này bị làm sao rồi!

“Đây là Château Suduiraut, hiệu Bordeaux, sản xuất năm 1995.”

Người quản gia chìa nhãn chai rượu vang trắng cao cấp cho Reiko lúc này đang ngồi thư giãn trên sofa xem. Sau khi Reiko khẽ gật đầu, người quản gia khéo léo dùng con dao chuyên mở rượu, bóc phần tem dán và mở nút chai. Thứ rượu trong suốt được rót vào chiếc ly sáng bóng. Loạt động tác của Kageyama rất vừa vặn, không thừa chỗ nào.

Tại phòng khách có thể ngắm cảnh đêm trong dinh thự Hosho. Reiko mặc một chiếc váy len vô cùng nữ tính, khác hẳn với bộ vest mặc ban ngày. Mái tóc buông xõa, cặp kính gọng đen tất nhiên đã được tháo ra. Giờ đây cô không còn là một điều tra viên nữa mà đã trở về thành tiểu thư nhà Hosho. Reiko khoan thai nhấc ly rượu, chuẩn bị đưa lên miệng thì dừng lại.

“Lẽ nào trong này có thuốc độc...”

“Tiểu thư nói gì vậy?” Người quản gia hạ giọng như thể cố kìm nén cảm xúc. “Dù tiểu thư có đầu độc tôi thì tôi cũng không bao giờ đầu độc tiểu thư đâu. Xin tiểu thư an tâm.”

“An tâm sao được với kiểu ăn nói đó của anh.” Thậm chí Reiko còn cảm thấy có ác ý trong đó. Có lẽ anh ta ghét mình. Thi thoảng Reiko lại nghĩ vậy.

“Xin tiểu thư hãy suy luận một chút. Tôi đưa cho tiểu thư xem một chai rượu mới tinh, chính mắt tiểu thư nhìn thấy tôi mở nút chai, chính mắt tiểu thư nhìn thấy tôi rót rượu vào ly, một chiếc ly sáng bóng, không vết gợn. Tôi chẳng có lúc nào để bỏ thuốc độc vào cả. Việc bỏ thuốc độc là hoàn toàn không thể, trừ phi dùng phép thuật.”

“Phải rồi, đúng như anh nói.” Mạch suy nghĩ của Reiko tạm thời tách khỏi sự việc hiện tại mà chuyển sang vụ việc xảy ra sáng nay. “Nhưng trên thực tế thì hung thủ đã thành công trong việc hạ độc ông Wakabayashi Tatsuo bằng rượu. Phép thuật chẳng?”

Ánh mắt sau cặp kính của quản gia Kageyama chột lóe lên trước câu lăm lăm của Reiko. Chỉ những lúc như thế, người đàn ông vốn chẳng bao giờ bộc lộ cảm xúc này mới khẽ mỉm cười. Người đàn ông tên Kageyama này rất lạ, thường

nghiêm mặt nói rằng: Thật ra tôi muốn trở thành một cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp hoặc một thám tử tư chứ không phải một quản gia.

“Hình như tiểu thư đang lo lắng vì may, à quên, không may gặp phải một vụ án hóc búa. Nếu đúng, xin tiểu thư hãy kể cho Kageyama này nghe thử. Biết đâu tiểu thư sẽ phát hiện ra điều gì mới.”

“Tôi không thích.” Reiko quay ngoắt đi. “Để anh lại sung sướng gọi tôi là đồ ngốc à? Tôi không cần nhé! Tôi thà để vụ việc bế tắc còn hơn bị quản gia gọi là đồ ngốc.”

“Thôi nào, xin tiểu thư đừng nói những lời nặng nề như vậy. Tôi một lòng một dạ muốn giúp tiểu thư mà.”

Thấy Kageyama cung kính cúi đầu, Reiko vội lắc đầu rồi đưa ly rượu lên miệng. Vị ngọt êm dịu như mật trái cây lan tỏa trong miệng. Không có chất độc. Đây đúng là loại rượu vang cao cấp. Reiko đặt chiếc ly lên bàn rồi đưa ra quyết định.

“Được rồi. Chỉ riêng lần này thôi đấy.” Suy cho cùng, là một điều tra viên, Reiko không thể để vụ việc đi vào ngõ cụt, vả lại, đúng là không thể coi thường khả năng suy luận của Kageyama. Reiko thực sự muốn anh ta giúp, dù chỉ là giải câu đố về rượu có độc. “Người bị giết là giám đốc Bệnh viện Thú y Wakabayashi, ông Wakabayashi Tatsuo, 62 tuổi. Người giúp việc của gia đình phát hiện ông chết tại phòng riêng sau khi uống rượu có độc...”

Đứng cạnh Reiko, Kageyama chăm chú lắng nghe. Sau khi Reiko kể xong, Kageyama đáp “Tôi đã hiểu” và tóm lược lại các điểm chính theo cách của riêng mình.

“Tóm lại câu chuyện là thế này. Ông Wakabayashi Tatsuo uống thứ rượu được chuẩn bị sẵn và chết. Thuốc độc hoặc được bỏ vào chai rượu hoặc được bôi vào mặt trong ly rượu. Nhưng để bỏ vào chai rượu cần phải bóc tem và mở nút chai. Làm cách này rất dễ bị nghi ngờ nên hung thủ không chọn. Cách bôi thuốc độc vào ly rượu lại hơi khó vì ông Tatsuo mắc bệnh sạch sẽ.”

“Đúng thế. Không biết có cách nào khả thi hơn không.”

“Tôi không nghĩ ra cách nào khác.” Kageyama đáp ngay. “Chắc chắn ông Wakabayashi Tatsuo bị hạ độc theo một trong hai cách trên. Vấn đề là cách nào.

Theo tôi thì khả năng thuốc độc được bôi vào ly là rất thấp.”

“Vì ông Tatsuo mắc bệnh sạch sẽ?”

“Đúng vậy, nhưng còn có một yếu tố quan trọng khác. Đó là việc hung thủ chọn rượu để mang đến cho ông Wakabayashi Tatsuo. Nếu định bôi thuốc độc vào ly, hung thủ sẽ không bao giờ chọn rượu. Bởi trong số rất nhiều loại ly và cốc, không có loại nào bị chú ý nhiều về độ sáng bóng bằng ly rượu. Chẳng hạn, ngay cả người vốn không bận tâm đến vết bẩn trên chén uống rượu shochu hoặc vết gợn trên ly bia cũng sẽ nhận ra vết bẩn hay vết gợn trên ly rượu. Nói thẳng luôn là không có thứ gì dễ bị lộ bằng ly rượu có bôi thuốc độc. Tuy nhiên, hung thủ đã không chọn rượu shochu hay bia mà lại chọn rượu để mang đến cho ông Wakabayashi Tatsuo. Từ đây có thể suy ra ngay từ đầu, hung thủ đã không có ý định bôi thuốc độc vào ly.”

Ra là vậy, suy luận của Kageyama nghe rất hợp lý. “Vậy anh cho rằng hung thủ chọn cách bỏ thuốc độc vào chai rượu. Nhưng việc bỏ vào chai rượu còn khó hơn là bôi vào ly chứ.”

“Đó chính là mục đích của hung thủ. Bởi hung thủ cho rằng càng bất khả thi thì càng khó bị phát hiện.”

“Thì đúng là thế nhưng... Hung thủ làm thế nào. Không thể mở nút chai, cho thuốc độc vào rồi đóng lại được. Ngay lúc bóc tem đã để lại dấu vết rồi.”

“Tôi biết chứ. Không mở nút cũng không bóc tem.”

“Vậy là chai rượu vẫn được nút kín.”

“Không đâu thưa tiểu thư. Tôi xin lỗi vì phản bác lại lời tiểu thư nhưng chai rượu là dụng cụ chứa rất nửa vời, vừa có thể gọi là kín, vừa có thể gọi là hở.”

“Kín nhưng lại hở...” Reiko xoay cổ. Cách nói khó hiểu của Kageyama đôi khi vẫn khiến Reiko bối rối. “Nghĩa là sao, anh giải thích cho tôi đi.”

“Với chai rượu vang, vì được làm bằng thủy tinh nên rất kín. Tuy nhiên, nút chai lại sử dụng loại nút bần. Loại nút này giúp rượu tiếp xúc với không khí bên ngoài trong trạng thái kín, nhờ đó thúc đẩy quá trình lên men. Chẳng hạn như chai rượu Bordeaux 1995 đây. Nói cách khác, nút bần được làm từ nguyên liệu mềm và dẻo, không phải loại có độ kín cao, thế nên cái mở nút chai mới xuyên được qua. Tiểu thư nghĩ sao, liệu hung thủ có tận dụng điều này không?”

“Đợi đã.” Reiko có cảm giác như đang bị giảng bầy bởi những lời của Kageyama, cô ra lệnh, “Mang một chai rượu còn nguyên nắp ra đây cho tôi.”

“Vâng.” Kageyama cúi đầu rồi lui ra, vài phút sau anh quay lại, cầm theo một chai rượu có nhãn mác trông khá lạ. “Đây thừa tiểu thư.”

“Hừm, đây cũng là rượu Bordeaux à?”

“Không, đây là rượu của Ito Yokado, giá 1995 yên.”

“Ồ, vẫn còn nguyên nhãn giá này.” Giờ thì Bordeaux hay Ito Yokado cũng được. “Cho tôi mượn.”

Reiko cầm chai rượu, nhìn thẳng vào chỗ nút chai. Đúng như cô nghĩ. Reiko kết thúc việc quan sát sau một giây.

“Anh nhìn đi Kageyama.” Reiko chìa phần cổ chai về phía người quản gia. “Đây này, ngoài nút bần có ốp một nắp kim loại to cỡ đồng 1 yên, xung quanh còn dán tem nữa. Nghĩa là phần nút bần này không hề lộ ra ngoài. Sao có thể tác động tới nút bần trong tình trạng thế này được. Chẳng có chỗ nào cho hung thủ tận dụng đâu.”

Reiko khoái chí như muốn bảo “Anh thấy chưa”, rồi thư thái nhấc ly rượu đưa lên miệng. Nhưng Kageyama không hề nao núng, anh ném cho Reiko cái nhìn thương hại.

“Xin tiểu thư thứ lỗi.” Kageyama mào đầu, “Tiểu thư có mắt không trông à?”

Chiếc ly Reiko đang nắm chặt trong tay bỗng phát ra tiếng “cách” rồi vỡ vụn. Rượu trắng chảy qua các kẽ ngón tay. Reiko nín thình, đón chiếc khăn mùi xoa Kageyama đưa cho để lau rượu. Không thể im lặng thêm được nữa, Kageyama lên tiếng. “Xin tiểu thư thứ lỗi, nếu tôi làm tiểu thư phật lòng.”

“Xin lỗi mà giải quyết được việc thì chẳng ai cần đến cảnh sát!” Reiko vò chiếc khăn mùi xoa ướt sũng ném về phía người quản gia. “Mắt tôi có vấn đề ở chỗ nào hả! Tôi nói cho anh biết nhé, mắt tôi từ nhỏ đã rất tinh đấy!”

“Đúng vậy. Tôi hơi quá lời khi nói mắt tiểu thư có vấn đề.” Người quản gia bình tĩnh đỡ lấy chiếc khăn mùi xoa rơi ngay trước mặt. “Nhưng không thể phủ nhận rằng tiểu thư thiếu khả năng quan sát.”

Nói rồi người quản gia dùng tay phải nhắc chai rượu giá 1995 yên lên, giơ phần nắp chai về phía Reiko.

“Tiểu thư nhìn kỹ lại xem. Quả thật, phần nút bần không hề lộ ra ngoài. Tiểu thư nói đúng, trên nút bần có ộp một nắp kim loại to cỡ đồng 1 yên. Tuy nhiên, nếu quan sát kỹ, tiểu thư sẽ thấy có hai lỗ nhỏ như kim tiêm trên nắp kim loại này.”

“Hả!?” Trước lời nhận xét bất ngờ, Reiko vội vàng nhìn lại nắp chai. Đúng là có hai lỗ nhỏ trên nắp kim loại to bằng đồng 1 yên. Qua hai lỗ này còn thấy được cả lớp nút bần bên dưới. “Trời, đúng là có thật. Lỗ này có từ trước à?”

“Vâng, thưa tiểu thư. Có lẽ đây là nút thông hơi để giúp rượu lên men nhanh hơn. Chúng ta có thể thấy lỗ này trên nắp đầy của hầu hết các chai rượu bán bên ngoài. Tiểu thư không phát hiện ra sao?”

“Tại mắt tôi có vấn đề mà.” Reiko tự chế giễu. “Nhưng có lỗ thì làm sao? Lỗ bé thế chỉ có kim mới xuyên qua được thôi.”

“Vâng, có thể hung thủ đã dùng kim xuyên qua lỗ đó. Tất nhiên không phải loại kim thông thường. Hung thủ dùng kim tiêm. Bệnh viện thú y thế nào cũng có cỡ kim phù hợp. Tiểu thư hiểu rồi chứ?”

“Ra thế.” Reiko búng ngón tay. “Hung thủ đã bơm thuốc độc vào chai rượu!”

Trên nắp kim loại có lỗ, nút bần lại mềm nên kim tiêm hoàn toàn có thể xuyên qua. Tận dụng đặc điểm này, hung thủ đã pha chất xyanua với nước rồi bơm vào chai rượu. Cách này không cần bóc tem, không cần mở nắp mà vẫn có thể hòa thuốc độc vào rượu trong khi bên ngoài nhìn vẫn như mới. Hung thủ giả làm Fujishijo Masami, đem chai rượu có độc vào phòng ông Wakabayashi Tatsuo. Khi nhìn chai rượu, ông Tatsuo tưởng nó cũng giống như các chai khác, không mấy may nghi ngờ bên trong có độc. Chính vì thế ông đã gửi tin nhắn cảm ơn Fujishijo Masami rồi tự mình mở nắp chai rượu, vết kim tiêm trên nút bần quá nhỏ nên việc ông Tatsuo không phát hiện ra cũng là điều dễ hiểu.

“Hung thủ nghĩ ra cách thật kinh khủng.” Reiko cảm thấy ớn sống lưng sau khi biết thủ đoạn của hung thủ. “Nhưng ai đã làm việc này...”

Reiko vừa nói xong, Kageyama liền thàng thốt nhìn cô.

“Trời, tiểu thư vẫn chưa biết là ai sao. Tôi cứ tưởng tiểu thư phải biết rồi chứ.”

“Sao tôi biết được,” Cảnh sát đang đau đầu vì chưa tìm ra hung thủ nên Reiko đành nín nhịn trước câu nói thô lỗ của người quản gia. “Nghĩa là sao? Anh Kageyama biết hả?”

“Vâng. Có gì khó đâu. Hoàn toàn có thể giải câu đố này bằng logic.”

Nói rồi Kageyama chuyển sang việc truy tìm hung thủ.

“Cần lưu ý tới lời khai của cậu bé Wakabayashi Yuta. Cậu bé khai khoảng 2 giờ sáng có nhìn thấy ánh lửa màu cam bập bùng trong phòng nạn nhân. Nghĩa là khoảng thời gian đó có người trong phòng nạn nhân. Người này chắc chắn là hung thủ. Tại sao hung thủ lại đến phòng ông Tatsuo vào giữa đêm hôm khuya khoắt? Đương nhiên là để kiểm tra xem ông Tatsuo chết chưa và thu lại chai rượu có độc – điểm mấu chốt trong chuỗi hành động của hung thủ. Đến đây tiểu thư hiểu chứ?”

“Tôi hiểu. Thanh tra Kazamatsuri cũng nghĩ vậy đấy.”

“Vấn đề là việc thu dọn hiện trường lại diễn ra trong hoàn cảnh hung thủ tắt đèn. Tại sao hung thủ làm vậy?”

“Vì mất điện. Không có điện nên thủ phạm phải dùng lửa.”

“Nhưng ở hiện trường có đèn pin. Đèn được treo ngay cạnh cửa ra vào. Bất cứ ai trong gia đình Wakabayashi cũng biết có đèn pin ở đó. Thế mà hung thủ lại không dùng đèn pin, đi tắt lửa để hành động. Nghĩa là mặc dù biết có thể dùng đèn pin nhưng hung thủ không dùng. Suy ngược lại thì hung thủ thấy chẳng cần phải dùng đèn pin.”

“Tôi hiểu rồi. Nghĩa là hung thủ có sẵn loại đèn gì đó quen dùng, hung thủ thấy thế là đủ. Tóm lại, theo anh, hung thủ là người hút thuốc, thường mang theo bật lửa hoặc diêm phải không?”

“Đúng vậy. Nhưng diêm sẽ không đủ sáng để hung thủ hành động. Hung thủ sẽ phải bật hết que này đến que khác.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý. Ông Teruo thích dùng diêm nên không thể là hung thủ được rồi. Giả sử ông ấy là hung thủ, chắc chắn ông ấy sẽ dùng đèn pin.”

“Vâng. Tương tự như vậy, Harue, vợ của Keiichi cũng không phải là hung thủ. Cô ấy không hút thuốc.”

“Sao anh biết Harue không hút thuốc? Đúng là trước mặt chúng tôi, chị ta không hút thuốc nhưng đâu thể khẳng định được là chị ta không hút thuốc.”

“Tiểu thư nhớ lại xem. Đoạn chiếc bật lửa loại 100 yên của Keiichi hết ga. Khi đó, anh ta không mượn vợ mà quay sang mượn cậu em trai Shuji. Nếu Harue hút thuốc thì chắc chắn Keiichi phải xin lửa người ngồi bên cạnh là Harue trước tiên. Từ đó có thể suy ra, Harue không có thói quen hút thuốc.”

“Ra vậy.” Chỉ nghe người khác kể lại mà anh ta cũng phát hiện ra. “Vậy chỉ còn hai người. Hai anh em Keiichi và Shuji.”

Cả hai đều có động cơ về tài sản, cả hai đều có bật lửa. Ai trong số hai anh em là hung thủ đây?

“Hung thủ là Shuji.” Kageyama tỉnh bơ đưa ra kết luận bất ngờ.

“Khoan đã. Ý anh không phải là vì bật lửa của Keiichi hết ga đấy chứ. Sáng nay hết ga nhưng rất có thể tối qua vẫn còn ga đấy. Hung thủ phải là Keiichi mới đúng, vì việc bật lửa của anh ta hết ga chứng tỏ đêm qua anh ta đã phung phí ga ở hiện trường.”

“Không thể có chuyện Keiichi cầm theo chiếc bật lửa 100 yên đến thu dọn hiện trường vào lúc nửa đêm được. Tiểu thư cứ nghĩ mà xem. Hung thủ đến hiện trường vào lúc 2 giờ sáng để lấy lại chai rượu có độc. Nếu chỉ lấy chai rượu thì có thể một tay cầm bật lửa, một tay thu dọn chai. Không có gì là khó. Nhưng sau đó, hung thủ còn lấy chai rượu mới ra khỏi tủ, mở nút và đặt lên bàn. Vấn đề nằm ở đây. Khoan bàn tới việc khác, riêng việc mở nút chai rượu không thể thực hiện bằng một tay đâu. Hung thủ mở nút chai khi một tay cầm bật lửa ư? Trong khi ngay bên cạnh có một thứ tiện lợi hơn là đèn pin. Tôi không cho là như vậy.”

“À, đúng là thế.”

Đúng là trong đêm tối, để đèn pin sáng rồi dùng hai tay mở nút chai rượu sẽ dễ hơn là một tay cầm bật lửa, một tay mở nút. Chẳng cần làm thử cũng biết điều đó.

“Nhưng điều này cũng có thể áp dụng cho Shuji mà. Shuji cũng đâu thể mở chai rượu khi một tay đang cầm bật lửa.”

“Với Shuji thì không khó đến thế. Bởi bật lửa của cậu ta là bật lửa Zippo, loại dùng xăng.”

“Bật lửa Zippo dùng xăng hay bật lửa Crown 100 yên cũng đều là bật lửa. Không giống nhau sao?”

Kageyama lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

“Tiểu thư không hút thuốc nên thấy chúng giống nhau cũng phải thôi, trên thực tế có sự khác biệt lớn giữa bật lửa 100 yên và bật lửa dùng xăng. Với bật lửa 100 yên, để lửa cháy, ta phải liên tục giữ tay để tiếp ga. Nếu thả tay ra, ga sẽ không lên và lửa sẽ tắt. Nghĩa là với bật lửa 100 yên, không được phép thả tay ra, dù chỉ một giây. Nhưng với bật lửa dùng xăng...”

Vừa nói, Kageyama vừa rút bao thuốc ra khỏi túi áo vest, cho một điếu lên miệng theo cách rất phô trương. Reiko vẫn chưa hết ngạc nhiên thì anh ta lại tiếp tục rút ra chiếc bật lửa dùng xăng ưa thích rồi châm lửa cho điếu thuốc, sau đó anh ta giơ chiếc bật lửa vẫn đang cháy ra trước mặt Reiko.

“Với bật lửa dùng xăng, lửa sẽ bén vào phần lõi bắc có thãm xăng, sau khi bén, lửa sẽ cháy suốt cho đến khi ta đóng nắp. Vì vậy...” Kageyama đặt chiếc bật lửa lên bàn. Chiếc bật lửa lặng lẽ cháy như một cây nến tí hon. “Bật lửa dùng xăng vẫn sẽ cháy kể cả khi thả tay ra. Như thế, hoàn toàn có thể mở rượu bằng hai tay. Nghĩa là, người không cần dùng đến đèn pin không phải là Keiichi – người có bật lửa 100 yên mà là Shuji – người có bật lửa dùng xăng.”

Kageyama khoan khoái nhả khói thuốc như thế vừa hoàn thành xong một công việc, anh quay sang hỏi Reiko, “Tiểu thư thấy thế nào?”

Reiko chỉ còn biết nhìn theo làn khói đang bay lên trần nhà, thầm khâm phục tài suy đoán của Kageyama.

Câu chuyện thứ ba: Hoa hồng đẹp chứa âm mưu giết người

1

Một buổi sáng đẹp trời cuối tháng Năm. Tại sân vườn nhà Fujikura ở phía Nam thành phố Kunitachi.

Như thường lệ, bà Fujikura Fumiyo đang được chồng là ông Kozaburo đưa đi dạo. Bà Fumiyo năm nay 70 tuổi vốn không thể tự đi bộ. Bởi vậy, nói là đi dạo nhưng chính xác là di dạo bằng xe lăn. Người có nhiệm vụ đẩy xe là ông Kozaburo. Ông Kozaburo không hề bực bội khi phải giúp vợ. Đối với Fumiyo, khoảng thời gian đi dạo mỗi sáng là lúc bà cảm thấy hạnh phúc nhất.

Cũng xin nói luôn, gia đình Fujikura là chủ khách sạn Fujikura danh tiếng có lịch sử lâu đời. Ông Kozaburo trước là giám đốc khách sạn, nay đã lui về ở ẩn với chức danh chủ tịch danh dự. Vì lẽ đó mà tư gia Fujikura là một biệt thự có khoảng sân rộng mênh mông. Rộng đến nỗi bà Fumiyo đi dạo bằng xe đẩy cũng không thể đi hết được.

Ở góc sân có một gian nhà phụ. Gần đây, không khí gia đình Fujukura trở nên căng thẳng vì có người chuyển đến sống tại gian nhà này, bản thân bà Fumiyo cũng thấy phiền não. Lúc đi ngang qua gian nhà phụ, chợt ông Kozaburo nói với bà Fumiyo thế này.

“Về chuyện Takahara Kyoko, tôi định cho phép thằng Toshio cưới con bé...”

“Ồ, thật chứ? Tốt quá. Thằng Toshio chắc sẽ vui lắm.” Bà Fumiyo reo lên như thể đó là chuyện vui của chính mình. “Tôi và con Minako đương nhiên đều tán thành. Chỉ không biết thằng Masahiro nghĩ sao.”

“Không sao đâu. Tôi mà nói thì thằng Masahiro sẽ hiểu.”

Bà Fumiyo và ông Kozaburo có hai người con rất thành đạt. Cô con gái Minako năm nay 35 tuổi. Minako đã có chồng và một con gái tên Rika đang học mẫu giáo. Chồng của Minako là Masahiro, tuy mới 45 tuổi nhưng đã giữ chức giám đốc khách sạn Fujikura. Việc ông Kozaburo rút khỏi ghế điều hành, lui về ở

ấn cũng là vì có anh con rể Masahiro này. Có thể nói, vợ chồng Minako và Masahiro chính là trung tâm của gia đình Fujikura hiện nay.

Còn cậu con thứ Toshio, năm nay 34 tuổi, cũng làm việc tại khách sạn Fujikura thì vẫn độc thân.

Nửa tháng trước, Toshio dẫn một cô gái trẻ cùng một con mèo đen về sống ở gian nhà phụ. Hẳn là Toshio có lý do riêng khi làm vậy nhưng ông Kozaburo cương quyết không chấp nhận cô gái tên Takahara Kyoko kia. Tuy nhiên, gần đây thái độ của ông Kozaburo đã có phần dịu bớt.

“Tối qua có chuyện gì à. Tôi nghe nói thằng Teraoka đến chơi.”

Teraoka Yuji là bạn đại học của Toshio, đồng thời cũng có họ với nhà Fujikura.

“Chơi mặt chược. Có tôi, thằng Masahiro và Toshio, sau đó thì thêm thằng Teraoka nữa.” Giọng ông Kozaburo có vẻ ngái ngủ. “Thằng Teraoka đêm qua ngủ lại nên chắc vẫn còn loanh quanh trong nhà.”

Như thế chỉ đợi ông Kozaburo dứt lời, một tiếng hét thất thanh, giọng đàn ông vọng lại từ góc vườn. Tiếng hét nghe rất hoảng hốt như thể người này vừa trông thấy bóng ma trong vườn vào sáng sớm.

“Trời, chẳng phải giọng thằng Teraoka đó sao.” Bà Fumiyo la lên rồi tự đẩy xe đi. “Hình như ở trong vườn hồng. Không biết có chuyện gì.”

Tư gia Fujikura có một vườn hồng đúng tiêu chuẩn được ông Kozaburo gây dựng bằng tất cả tâm huyết. Cả một đời cống hiến cho công việc, ông chỉ có một sở thích duy nhất là hoa hồng.

“Tôi không rõ nữa. Ta thử đến đó xem sao.”

Ông Kozaburo vội vàng đẩy xe của bà Fumiyo về phía vườn hồng. Đây là khu vực có hàng rào bao quanh, cổng vào kết đầy hoa hồng. Hai người chạm mặt cậu con rể Masahiro ngay trước lối vào. Masahiro chạy ra đây cũng vì nghe thấy tiếng hét.

“Ồ, bố à, tiếng hét vừa rồi là...”

“Bố không biết. Nghe giống tiếng thằng Teraoka...”

“Ta thử vào trong xem thế nào.”

Ông Kozaburo và Masahiro cúi xuống, lách người qua cổng rồi lao vào bên trong. Bà Fumiyo tự đẩy xe theo sau.

Vườn hồng là một không gian đặc biệt trong biệt thự gia đình Fujikura. Toàn bộ khu vườn phủ đầy hoa hồng, đến nỗi khó mà tìm được một loài hoa nào khác. Nơi đây tập trung đủ các loại hồng như hồng Cocktail, hồng Parade, hồng Maria Callas. Loại được trồng trong chậu, loại trồng theo luống, loại bám trên tường hoặc cột nhà. Giờ đang là cuối tháng Năm, đúng mùa hoa nở. Tất cả đang thi nhau khoe sắc, khiến không gian tràn ngập mùi hương và sắc màu. Một khung cảnh đẹp đến mức dễ khiến người ta ngạt thở.

Trong không gian rực rỡ ấy, Teraoka Yuji đang ngồi thụp xuống nền đất như hóa đá. Đôi mắt mở to hiện rõ nỗi kinh hoàng.

“Teraoka, cậu sao thế, có chuyện gì à?” Masahiro hỏi.

“A... anh nhìn kìa, ở đằng kia!”

Teraoka Yuji chỉ về giữa vườn hồng. Ở đó có một chiếc giường hoa hồng. Nhưng không phải là giường thật. Đó là một cái bệ rộng khoảng một chiều, bên trên có hoa hồng leo. Dàn hoa hồng leo mọc dày khiến cái bệ trông giống một tấm thảm xanh mướt. Vài bông hồng nhưng mọc xen kẽ, tô điểm thêm sắc màu cho tấm thảm.

Trên tấm thảm hoa hồng đó, một cô gái đang nằm bất động. Cô là Takahara Kyoko. Trông cô như thể đang say giấc giữa đám hoa hồng. Cô lại đang vận bộ đồ ngủ trên người nên trông càng giống. Nhưng làm sao có thể ngủ ngon lành trên một chiếc giường hoa hồng được? Nếu có thì chỉ khi người đó đã chết thôi, vì như thế họ mới không cảm thấy đau khi bị gai đâm. Bà Fumiyo chăm chú quan sát cô gái xinh đẹp nằm trên giường hoa hồng và nghĩ: Có lẽ nào? Và bà đã không sai.

Trên chiếc giường hoa hồng, Takahara Kyoko thực sự đã chết mà trông như thể vẫn đang ngủ.

Nói tới danh thắng gợi lại một thành phố Kunitachi cổ xưa là nói tới đền Yaho Tenman. Đây là ngôi đền lâu đời nhất vùng Kanto. Những người cục mịch, thô lỗ vẫn thường bị gọi là “yaboten”, nghe nói bắt nguồn từ tên ngôi đền Yaho Tenman nói trên. Chẳng biết đúng hay sai. Tìm trên trang YAHOO! chắc thế nào cũng ra nhưng giờ không phải lúc để Hosho Reiko làm vậy.

Đã có án mạng tại tư gia của một gia đình giàu có cách đền Yaho Tenman không xa. Nhận được tin báo, Reiko tức tốc lao đến hiện trường để rồi chết lặng khi nhìn thấy một thi thể nằm trên chiếc giường hoa hồng.

Làn da trắng muốt. Gương mặt thanh tú như búp bê phương Tây. Mái tóc đen buông xõa lẫn vào đám hoa hồng leo màu xanh với vài bông hồng nhưng điểm xuyết...

Vừa trông thấy thi thể, trong đầu Hosho Reiko lập tức hiện lên những từ như “lộng lẫy”, “tuyệt đẹp”, “rạng rỡ”. Tuy nhiên, đang ở vị trí một điều tra viên, cô biết không nên nói ra những từ này. Reiko kín đáo dùng ngón tay khẽ đẩy chiếc kính gọng đen không số rồi im lặng quan sát. Thi thể người đẹp bọc trong hoa hồng. Nghe như mô típ trong hội họa. Ai đã bắt chước theo... Reiko vừa nghĩ tới đó thì từ phía sau bỗng vang lên giọng đàn ông quen thuộc.

“Nạn nhân là Takahara Kyoko, 25 tuổi. Nghe nói cô ta mới đến tá túc tại gia đình Fujikura. Đẹp quá đi mất. Hiếm có hiện trường án mạng nào lại đẹp và lộng lẫy thế này. Cứ như mô típ trong hội họa vậy!”

Anh ta thản nhiên nói ra những điều Reiko chỉ nghĩ mà không dám nói ra miệng. Tự nhiên Reiko muốn bóp cổ anh ta và hét lên rằng, “Đồ thô lỗ!” Nhưng thực tế thật đáng buồn. Anh ta là cấp trên của Reiko với chức danh thanh tra. Cô không thể bóp cổ anh ta. Reiko chỉ còn biết ném cái nhìn lạnh lùng về phía cấp trên rồi nhẹ nhàng đưa ra lời chỉ trích.

“Thanh tra Kazamatsuri, có khinh suất không khi tán dương? Một người vừa bị sát hại cơ mà.”

“Khinh suất? Tôi hả?” Thanh tra Kazamatsuri – 32 tuổi, độc thân – đặt tay lên ngực hỏi.

Anh ta chính là quý tử của ông chủ hãng ô tô danh tiếng Kazamatsuri Motors. Là thanh tra dị thường bậc nhất Sở Cảnh sát Kunitachi, Kazamatsuri bị gán vô số lời đồn thổi được truyền tai nhau như thật rằng anh ta trở thành cảnh sát cốt chỉ để thỏa mãn ước mơ bình dị là phóng chiếc Jaguar màu bạc yêu quý khắp đường phố với chiếc đèn hiệu cảnh sát gắn bên trên.

“Cô hiểu lầm rồi Hosho. Tôi không bảo thi thể này đẹp. Tôi nói là chỗ này đẹp. Được thưởng lãm một vườn hồng đẹp thế này cơ mà.” Thanh tra Kazamatsuri khéo léo lảng tránh lời chỉ trích của Reiko rồi thản nhiên tiếp tục với câu chuyện khoe khoang không ăn nhập gì với hoàn cảnh, “Thật ra vườn hồng nhà tôi còn rộng gấp đôi thế này cơ”.

Nữ điều tra viên trẻ tuổi của Sở Cảnh sát Kunitachi chỉ biết im lặng lắng nghe. Cô chính là con gái của ông Hosho Seitaro, chủ tịch Tập đoàn Hosho. Tập đoàn Hosho là một tập đoàn đa ngành, kinh doanh trên mọi lĩnh vực từ tài chính, bất động sản, đường sắt, điện, phân phối cho đến xuất bản truyện trinh thám. Nhưng Reiko giấu nhẹm chuyện này vì danh tiếng của gia đình sẽ chỉ đem lại rắc rối tại nơi làm việc vốn dĩ rất khô khan. Cô vẫn bảo với đồng nghiệp rằng bộ vest cao cấp Burberry đang mặc là “hàng may sẵn, giá rẻ, mua ở cửa hàng Marui Kokubunji”. Còn cặp kính Armani được mua ở siêu thị kính với giá 3980 yên. Mấy anh điều tra viên thô kệch, ngốc nghếch ở Sở đến giờ vẫn không mấy may phát hiện ra lời nói dối trắng trợn của Reiko.

Reiko đã phải khiêm tốn nhường ấy nên dù thanh tra Kazamatsuri có lớn tiếng khoe khoang về vườn hồng đi nữa cũng chẳng khiến chân mày Reiko nhúc nhích. Nhưng trong thâm tâm, cô vẫn muốn bóp cổ và thì thầm với anh ta rằng: Vườn hồng nhà tôi còn to gấp ba vườn nhà anh cơ!

“Cô Hosho này.” Thanh tra Kazamatsuri không hề hay biết Reiko đang nghĩ gì về mình. “Cô có nhận ra điều gì khi quan sát một thi thể tuyệt đẹp thế này không?”

“Rốt cuộc thì anh vẫn gọi là ‘thi thể tuyệt đẹp’ đấy thôi.”

Mà thôi, tạm bỏ qua chuyện đó đã... Ngay khi nhìn thi thể, Reiko đã nhận ra mấy điều sau. Trước hết là việc nạn nhân mặc bộ đồ ngủ mỏng. Tiếp theo là nạn nhân để chân trần và không tìm thấy giày dép gần đó. Tổng hợp hai điều trên, suy ra nạn nhân bị sát hại ở một nơi khác, có thể ở trong nhà chứ không phải tại vườn

hồng. Nghĩa là sau khi sát hại nạn nhân ở đâu đó trong nhà, hung thủ đã đem xác nạn nhân ra đặt trên chiếc giường hoa hồng. Nhưng tại sao hung thủ lại mất công như vậy? Reiko đang băn khoăn chưa hiểu lý do tại sao thì...

“Ồ, cô không nhận ra à? Để tôi nói cho cô nghe nhé. Nơi gây án không phải là vườn mà là trong nhà. Cô nhìn quần áo của nạn nhân đi. Nạn nhân còn để chân trần nữa.”

Thanh tra Kazamatsuri đã nhắc lại giúp Reiko tất cả những gì cô đang nghĩ. Hỏi “cô có nhận ra điều gì không” xong tự mình trả lời “để tôi nói cho cô nghe nhé”. Đây đúng là sở trường của anh ta. Mà thôi, suy luận của anh ta không sai nên không cần bực bội làm gì. Là cấp dưới, Reiko chỉ biết im lặng chờ đợi anh ta kết thúc câu chuyện rõ như ban ngày này. Ôi chao!

“Thưa thanh tra, tóm lại, việc cần làm bây giờ là xác định nơi gây án và mục đích hung thủ di chuyển xác nạn nhân phải không?”

“Phải rồi, thưa cô nương. Cô hiểu nhanh thật.”

Vâng, có khi còn nhanh hơn cả anh. Ngoài ra, tôi đã nhắc anh nhiều lần rồi, đừng gọi tôi là “cô nương”, nghe khó chịu lắm! Tôi là “tiểu thư”, không phải “cô nương”!

* * *

Thi thể của Takahara Kyoko được cẩn thận nhấc xuống khỏi chiếc giường hoa hồng để tiến hành khám nghiệm.

Theo đó, thời gian tử vong được xác định là khoảng 1 giờ sáng. Quanh cổ có vết siết nên nguyên nhân tử vong được cho là ngạt thở do bị siết cổ. Hung khí không phải là loại dây mảnh như dây thừng hay dây buộc mà là thứ to hơn, kiểu như khăn bông, về chuyện thi thể bị di chuyển, bên khám nghiệm cũng có chung ý kiến với bên Reiko.

Sau khi việc khám nghiệm kết thúc, Reiko cùng đồng sự bước ra khỏi vườn hồng, bắt đầu thu thập lời khai của bốn nhân vật đã phát hiện thi thể.

Bốn nhân vật gồm ông Fujikura Kozaburo chủ tịch danh dự khách sạn Fujikura và bà Fumiyo vợ ông, tiếp theo là anh Fujikura Masahiro con rể ông

kiêm giám đốc khách sạn, cuối cùng là cậu Teraoka Yuji – người tối qua đã ngủ lại ngôi nhà này. Trong số bốn người, Teraoka Yuji là người đầu tiên phát hiện thấy thi thể. Nghe nói anh ta có họ hàng với gia đình Fujikura.

“Tuy có họ với gia đình Fujikura nhưng phải 12 năm rồi, kể từ hồi sinh viên tôi mới đến đây chơi. Hồi xưa chưa có vườn hồng nên lần này tôi muốn tranh thủ ngắm cho thật đã. Sáng nay, do dậy sớm hơn thường lệ nên tôi ra thăm vườn, vào đến nơi, nhác thấy có người nằm trên chiếc giường hoa hồng, tôi tiến lại gần thì phát hiện ra đó là Takahara Kyoko. Nhìn mặt cô ấy trắng bệch như người chết, tôi hoảng quá bèn la toáng lên. Tôi nói thật đấy. Xin điều tra viên hãy tin tôi.”

Teraoka Yuji chấp tay van nài như thế cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ đang chĩa vào mình. Reiko nhận thấy lông mày của thanh tra Kazamatsuri khẽ nhíu lại.

“Ồ, không sao.” Thanh tra Kazamatsuri gật đầu rồi quay sang ba người còn lại. “Vậy mọi người đã chạy đến sau khi nghe thấy hét của anh Teraoka từ vườn hồng. Thấy cảnh anh Teraoka quỳ sụp xuống mặt đất và thi thể chị Takahara Kyoko, mọi người đã gọi ngay cho 110. Đúng vậy không?”

“Vâng, đại để là như vậy. Bố nhỉ?”

“À, vâng vâng, Tôi nghĩ là thế.”

Masahiro và ông Kozaburo gật đầu với nhau nhưng giọng cả hai đều có gì đó gượng gạo.

“Vâng, tôi hiểu rồi” Thanh tra Kazamatsuri gật đầu, “Tiện đây cho tôi hỏi, thường ngày ai vẫn chăm sóc vườn hồng?”

“Chồng tôi.” Bà Fumiyo trả lời. “Chồng tôi thích hoa hồng, bất kể đêm ngày, hễ lúc nào rảnh là ông ấy ở lý trong vườn. Tại thế mà tay ông lúc nào cũng đầy vết xước đấy.”

“Ra là thế. Hoa hồng có gai mà. Vậy cho phép tôi hỏi ông Kozaburo. Sáng nay, khi nhìn vườn hồng, ông có thấy điều gì khác thường không. Tất nhiên trừ thi thể nạn nhân ra.”

“Không, tôi không thấy có gì khác thường. Trừ cái xác thì mọi thứ vẫn giống bình thường.”

“Anh Masahiro thấy sao?”

“Hằng ngày tôi ít ra vườn lắm nên cũng không rõ.”

“Thế à? Tôi hiểu rồi. Cho tôi hỏi lại điều này.” Thanh tra Kazamatsuri quay sang hỏi thẳng luôn ba người đàn ông, không úp mở, “Có phải mọi người đã di chuyển cái xác?”

Dường như cả ba đều nín thở. Có vẻ câu hỏi của thanh tra đã chạm đúng điểm yếu của họ. Chắc là ăn may thôi, Reiko thầm nghĩ.

“Ồ, chẳng có gì đáng kinh ngạc cả đâu.” Trái ngược với câu nói đầy vẻ khiêm tốn, mặt thanh tra Kazamatsuri vênh lên như muốn bảo, mọi người thấy suy đoán của tôi thế nào? “Ban nãy, khi anh Teraoka chấp tay, tôi phát hiện có vết xước mới ở mu bàn tay phải của anh. Còn ông Kozaburo, đúng là hai tay ông đầy vết xước thật nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy có vết còn khá mới. Thế là tôi quay sang nhìn tiếp mu bàn tay của anh Masahiro, quả nhiên tay anh cũng có vết xước tương tự. Những vết xước đó là gì? Đương nhiên là vết xước do gai hoa hồng. Ông Kozaburo thường ngày vẫn chăm sóc hoa hồng nên tay bị xước đã đành, đằng này cả tay của anh Masahiro và Teraoka cũng có vết xước.”

Ba người đàn ông im lặng nghe thanh tra Kazamatsuri. Thanh tra tiếp tục.

“Các anh đã gọi ngay cho 110 khi phát hiện ra cái xác nhưng đó là nói dối. Các anh đã chạm vào cái xác và di chuyển nó. Đó là lý do tay các anh bị gai hoa hồng cào xước. Tôi nói có đúng không?”

Ra vậy. Hóa ra cũng có lúc thanh tra Kazamatsuri sắc sảo ra trò, Reiko thầm khâm phục. Nhưng anh ta là thanh tra cơ mà, nói được thế là bình thường.

Trước lời nhận xét sắc sảo của thanh tra Kazamatsuri, ba người đàn ông bối rối che vết xước trên mu bàn tay. Có vẻ họ đã bị nói trúng tim đen. Trong khi đó, thanh tra vẫn chưa muốn buông tha.

“Ngoài ra, chúng tôi biết là thi thể cô Takahara Kyoko được mang ra vườn hồng sau khi bị sát hại. Có phải ba người đã đặt cô ấy nằm lên chiếc giường hoa hồng không?”

“Đợi đã, anh điều tra viên, anh hiểu lầm rồi.” Người cuống cuống ngắt lời thanh tra Kazamatsuri là ông Kozaburo. “Đúng là chúng tôi có chạm vào cái xác. Chúng tôi đã hơi xô dịch nó. Nhưng không phải chúng tôi khiêng cái xác ra vườn hồng. Chúng tôi chỉ phát hiện cái xác ở trong vườn hồng thôi.”

“Bố tôi nói đúng đấy.” Masahiro tiếp lời ông Kozaburo. “Ban đầu chúng tôi không rõ cô ấy đã chết thật hay chưa. Bởi trông cô ấy chỉ giống như đang ngủ. Chúng tôi lay nhẹ cô ấy, thử cả mạch nữa. Ai mà chẳng làm thế. Sau khi chắc rằng cô ấy đã chết, chúng tôi quyết định đưa xác cô ấy xuống khỏi bệ. Tại sẵn có sức của ba người đàn ông.”

“Vâng, chuyện là như thế.” Teraoka Yuji gật đầu tỏ vẻ hối lỗi. “Để cô ấy nằm giữa đám hồng leo như vậy thì tội quá, thế là...”

“Vâng vâng.” Ông Kozaburo lẩm bẩm như thể đang hồi tưởng lại cảnh tượng lúc ấy. “Nhưng khi bắt tay vào làm, chúng tôi mới biết đám hồng leo quấn vào cái xác nhiều hơn chúng tôi tưởng. Chúng tôi lại toàn tay trần nên bị gai hoa hồng cào rất đau. Đúng lúc ấy, vợ tôi ở bên cạnh bảo, ‘Có thể đây là một vụ án mạng. Mọi người không nên động vào’. Mãi lúc đó chúng tôi mới nhận ra là mình đã sơ suất.”

Nói xong, ông Kozaburo cúi đầu như muốn tạ lỗi.

Thình thoảng vẫn xảy ra chuyện nhân chứng đầu tiên vì quá hoảng sợ nên đã chạm hoặc dịch chuyển thi thể. Phần lớn họ làm vậy là xuất phát từ thiện ý nên khó mà trách được. Dù việc này sẽ gây rắc rối nếu xét trên quan điểm cần phải giữ nguyên hiện trường.

Thanh tra Kazamatsuri khẽ ho một tiếng rồi quay sang bà Fumiyo đang ngồi trên xe lăn.

“Những điều họ nói có đúng không thưa bà?”

“Vâng. Tôi đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Mọi chuyện họ nói đều đúng. Bọn họ có chạm đến thi thể của Kyoko nhưng chỉ chốc lát thôi. Mong anh thứ lỗi.”

“Ồ vâng, đành vậy thôi.”

Thanh tra Kazamatsuri kết thúc câu chuyện và chuyển sang đề tài mới.

“Tôi nghe nói cô Takahara Kyoko mới đến tá túc tại gia đình. Chuyện đó tôi sẽ hỏi sau, trước mắt tôi muốn được xem phòng ngủ của cô ấy.”

Nạn nhân bị giết khi đang mặc đồ ngủ. Do đó, nhiều khả năng phòng ngủ chính là nơi xảy ra án mạng. Câu hỏi của thanh tra Kazamatsuri tạm thời có vẻ hợp lý.

“Kyoko sống ở gian nhà phụ. Gian nhà kia kia.”

Bà Fumiyo chỉ về ngôi nhà mái bằng nằm cách vườn hoa hồng khoảng 50m.

* * *

Reiko và thanh tra Kazamatsuri băng qua sân vườn để đến gian nhà phụ. Trong sân vườn rộng mênh mông này, ngoài hoa hồng còn có rất nhiều loài thực vật khác. Kia là giỏ lan, đây là giàn đậu tía. Hoa sen nở đầy mặt ao. Đang vào mùa nên păng-xê, đậu hoa được trồng trên luống đua nhau khoe sắc chẳng kém gì hoa hồng. Khi đi cạnh các luống hoa, có một điều khiến Reiko thầm khâm phục là cả khoảng sân vườn rộng mênh mông của dinh thự được thiết kế theo kiểu barrier-free⁸. Suốt quãng đường từ vườn hồng đến gian nhà phụ, không hề có một đoạn dốc hay bậc lên xuống nào. Có lẽ trong nhà cũng được xây tương tự. Đương nhiên, việc thiết kế này là vì bà Fumiyo – người đang phải ngồi xe lăn.

Hai điều tra viên đặt chân đến gian nhà phụ. Nhìn ở cự ly gần mới thấy tuy là phụ nhưng gian nhà trông khá khang trang. Trước thềm nhà có mấy khóm đỗ quyên đang trở hoa đỏ tía.

Theo lời bà Fumiyo, vợ chồng Minako và Masahiro sống tại gian nhà này lúc mới kết hôn. Sau khi có con, vì chật chội nên họ chuyển đến sống ở nhà chính. Takahara Kyoko đến sống tại đây khi gian nhà đang để không.

Thanh tra Kazamatsuri xoay tay nắm cửa bằng bàn tay đeo găng trắng. Cửa không khóa. Cánh cửa mở mà không hề phát ra tiếng động. Hai điều tra viên bước vào bên trong. Trong số các phòng nằm dọc hai bên hành lang, có một phòng khiến hai điều tra viên chú ý. Nghe nói Takahara Kyoko dùng phòng này làm phòng ngủ. Tuy đồ đạc trong phòng khá sơ sài nhưng có thể thấy ngay sự lộn xộn.

“Ồ, cô nhìn thấy không hả Hosho?”

“Vâng, tôi có thấy, thưa thanh tra.”

Trên chiếc giường kê sát tường, tấm chăn trắng rơi một nửa xuống đất. Chiếc gối nằm lăn lóc trên sàn nhà lót thảm. Trên bàn, cốc cà phê bị đổ. Có hai chiếc ghế, một chiếc nằm ngang. Cửa sổ kéo đang mở một bên cánh.

“Hình như đã xảy ra xô xát.”

Buông xong câu kết luận, thanh tra Kazamatsuri thản nhiên tiếp tục. “Khoảng 1 giờ sáng, cô Takahara Kyoko và ai đó đã có mặt tại căn phòng này. Người này, hoặc đã đột nhập vào từ cửa sổ, hoặc do chính cô Takahara Kyoko mời vào. Giữa hai người đã xảy ra xô xát nhỏ và người này đã bóp cổ Takahara Kyoko đến chết. Tóm lại, đây chính là nơi hung thủ gây án.”

Suy luận của thanh tra Kazamatsuri đơn giản đến không ngờ. Reiko buộc phải nêu ý kiến ở mức độ không làm mếch lòng sếp.

“Ra là thế, cũng có thể đúng như thanh tra nói. Nhưng thưa thanh tra, biết đâu sự lộn xộn này là sự nguy trang của hung thủ?”

“Nguy trang?” vẻ ngạc nhiên thoáng hiện lên gương mặt thanh tra. “Ồ, tất nhiên rồi, cô Hoshō! Tất nhiên là chúng ta cũng nên tính đến khả năng đó. Tất nhiên là tôi cũng biết điều đó ngay từ đầu.”

Tất nhiên là thanh tra không biết, cho dù thanh tra đã dùng quá nhiều từ “tất nhiên”.

“Phải rồi, có khả năng hung thủ đã dàn dựng để gian nhà phụ trông giống như nơi gây án. Nếu đây là nơi gây án thì hung thủ sẽ phải khiêng cái xác đi hơn 50m để ra tới vườn hồng. Khiêng cái xác đi 50m. Nạn nhân là cô gái khá mảnh dẻ, sức đàn ông chắc khiêng được thôi. Cho dù hơi vất vả. Ừm, có lẽ nơi gây án gần vườn hồng hơn chẳng.”

Nói xong, thanh tra Kazamatsuri dùng mu bàn tay lau mồ hôi lấm tẩm trên trán.

Những người liên quan đến vụ án đã có mặt đông đủ tại phòng khách biệt thự gia đình Fujikura. Ngoài bốn nhân vật các điều tra viên đã gặp gồm ông Kozaburo, bà Fumiyo, Masahiro và Teraoka Yuji còn có thêm con gái đầu của vợ chồng ông bà Fujikura – chị Minako, tức vợ của Masahiro và cậu em trai Toshio. Toshio trông khá thu hút với khuôn mặt khôi ngô, song mắt cậu lại đỏ hoe, có lẽ vì khóc nhiều.

“Trước hết, tôi muốn biết lý do nạn nhân Takahara Kyoko chuyển đến sống tại gian nhà phụ của gia đình. Cô ấy có quan hệ thế nào với gia đình Fujikura?”

Thanh tra Kazamatsuri đưa mắt nhìn một lượt xong thì cậu Toshio mắt đỏ hoe từ từ ngẩng lên.

“Tôi là người dẫn Kyoko về nhà. Tôi dự định kết hôn với cô ấy.”

Toshio kể lại quá trình Takahara Kyoko đến nhà Fujukura bằng giọng ngắt quãng.

Toshio gặp Takahara Kyoko tại một câu lạc bộ cao cấp nơi anh thường lui tới vì công việc. Nghĩa là Kyoko là gái làng chơi. Ngoài nhan sắc trời phú, Takahara còn rất thông minh và tâm lý nên đã khiến Toshio phải lòng ngay. Kể từ đó, Toshio thường xuyên lui tới câu lạc bộ của Takahara, nhưng rồi đột nhiên câu lạc bộ bị đóng cửa. Takahara buộc phải rời khỏi căn hộ mà câu lạc bộ thuê cho. Người chìa tay giúp đỡ cô gái đáng thương lâm vào cảnh khốn khó lúc ấy không ai khác chính là Toshio. Toshio mời Takahara Kyoko về sống tại gian nhà phụ của gia đình. Bản thân anh cũng không phủ nhận mục đích của việc này là vì muốn được chung sống với Takahara Kyoko trong tương lai.

Vậy là Takahara Kyoko chuyển đến sống tại gian nhà phụ của gia đình Fujikura với một ít đồ đạc và một con mèo đen. Chuyện xảy ra cách đây nửa tháng.

“Hừm, mèo đen hả?” Thanh tra Kazamatsuri tỏ vẻ quan tâm tới tình tiết chẳng mấy quan trọng. “Không thấy có con mèo nào ở gian nhà phụ. Mọi người biết con mèo của nạn nhân đâu không?”

“Nhắc tới mới nhớ, đúng là từ sáng tôi chưa nhìn thấy nó.” Bà Fumiyo lẩm bẩm. “Có ai trông thấy nó không?”

Cả gia đình Fujikura đồng loạt lắc đầu. Reiko ghi nhớ trong đầu: con mèo mất tích.

“Thôi không sao.” Thanh tra Kazamatsuri nói và chuyển sang vấn đề trọng tâm. “Tôi xin phép nói thế này, hẳn việc tự nhiên dẫn một cô gái làng chơi về nhà đã vấp phải sự phản đối của gia đình. Phải không anh Toshio?”

“Vâng. Ban đầu mọi người đều phản đối việc cô ấy đến sống ở gian nhà phụ. Nhưng tôi bất chấp tất cả. Tôi nghĩ nếu sống chung, mọi người sẽ hiểu con người thật của cô ấy.”

“Ra vậy. Thực tế thì sao? Sau khi cô ấy sống nửa tháng tại đây?”

Thanh tra Kazamatsuri đưa mắt nhìn mọi người, thấy vậy, Minako liền giơ tay.

“Tôi và mẹ thân với cô ấy ngay. Có lẽ vì cùng là phụ nữ nên chỉ sau vài ngày chung sống, chúng tôi đã chia sẻ với nhau mọi điều. Cô ấy nói chuyện rất hay và là một cô gái tốt. Tôi nghĩ Toshio cưới cô ấy có lẽ cũng được. Tuy nhiên chồng tôi lại hơi có thành kiến.”

“Ồ, vậy hả anh Masahiro?”

“Có gì khó hiểu đâu anh điều tra viên.” Masahiro cúi kính. “Một cô chẳng biết con cái nhà ai tự dưng bước vào gia đình Fujikura. Tôi đâu thể dễ dàng chấp nhận chuyện cưới xin được. Bố tôi cũng nghĩ vậy đấy.”

“Vâng.” Ông Kozaburo khẽ gật đầu. “Nhưng điều tra viên à, đúng là ban đầu tôi cương quyết phản đối chuyện hai đứa lấy nhau, tuy nhiên sau khoảng nửa tháng tiếp xúc với con bé, tôi bắt đầu nghĩ nên đồng ý cho chúng nó. Mà không, đúng ra là tối qua tôi đã quyết định đồng ý chuyện của hai đứa.”

“Thế hả bố? Con không biết chuyện này.”

“Ừ ừ.” Bà Fumiyo cố nhồm dậy như thể vừa nhớ ra điều gì. “Nghe nói đêm qua mấy bố con chơi mạt chược. Lúc đó có chuyện gì không?”

Trước câu hỏi của bà Fumiyo, Toshio uể oải trả lời.

“Tôi là người rủ mọi người chơi mạt chược. Tôi muốn tranh thủ sự hậu thuẫn của Teraoka.”

“Hậu thuẫn của Teraoka?”

Thanh tra Kazamatsuri quay sang nhìn Teraoka Yuji. Teraoka đưa tay gỡ đầu và giải thích.

“Thật ra tôi biết Takahara Kyoko từ hồi học đại học. Tôi là người dẫn Toshio đến câu lạc bộ của cô ấy và giới thiệu họ với nhau. Do đó, khi bị gia đình phản đối, Toshio muốn tôi giúp. Đây cũng chính là lý do có buổi đại hội mặt chược tối qua.”

“Nghĩa là trong lúc chơi mặt chược, anh sẽ quảng cáo về Takahara Kyoko cho ông Kozaburo và anh Masahiro?”

“Vâng. Tranh thủ lúc giải lao, tôi đã ca ngợi cô ấy có tính cách đáng yêu ra sao, lý tưởng để làm vợ như thế nào. Tôi không phóng đại đâu. Thực tế, nếu không có định kiến rằng cô ấy là một gái làng chơi thì Takahara Kyoko là một cô gái rất bình thường, tính tình dễ gần.”

Vậy thì sự hậu thuẫn của Teraoka Yuji ít nhất đã có tác dụng với ông Kozaburo. Hôn nhân giữa Takahara Kyoko và Toshio đang dần trở thành hiện thực. Đúng lúc đó, Takahara Kyoko bị sát hại. Liệu đây có phải là một vụ án mà hung thủ là người không chấp nhận cuộc hôn nhân giữa Takahara Kyoko và Toshio?

Đến đây, người bị nghi ngờ sẽ là Masahiro – người phản đối chuyện hôn nhân đến cùng. Tất nhiên chưa thể khẳng định ngay được. Biết đâu lại có người ngoài mặt tán thành nhưng bên trong hãm hại thì sao?

“Mọi người chơi mặt chược ở đâu, chơi đến mấy giờ?”

“Ở phòng giải trí trên tầng 2, chúng tôi chơi đến khoảng 12 giờ đêm.” Ông Kozaburo trả lời. “Chúng tôi vừa chơi vừa uống rượu. Đến khoảng 12 giờ, Toshio kêu buồn ngủ nên chúng tôi tự động giải tán. Toshio nằm ngủ luôn trên ghế sofa trong phòng. Tôi và Masahiro ai nấy về phòng mình. Teraoka thì ngủ ở phòng dành cho khách.”

“Như vậy vào thời điểm được cho là xảy ra án mạng, tức 1 giờ sáng, mọi người đều ở một mình?”

“Vâng. Tôi và Fumiyo ngủ riêng, Masahiro và Minako cũng vậy. Vào lúc 1 giờ đêm, có lẽ tất cả chúng tôi đều ngủ một mình.”

Mọi người trong gia đình Fujikura đồng loạt gật đầu trước câu nói của ông Kozaburo.

Đúng lúc ấy...

“Dạ...” Minako lên tiếng, giọng e dè, “Mẹ ơi, con muốn hỏi mẹ điều này.”

Bà Fumiyo quay sang nhìn con gái thắc mắc. “Chuyện gì thế Minako? Có nhất thiết phải nói ngay bây giờ không?”

“Có lẽ có ạ.” Minako đáp và đặt cho mẹ một câu hỏi bất ngờ, “Mẹ à, khoảng 1 giờ đêm qua, mẹ có đi dạo ngoài sân không? Cùng với bố ý?”

Bà Fumiyo và ông Kozaburo quay sang nhìn nhau, không hiểu con gái đang nói gì.

“Không. Mẹ đi dạo giữa đêm làm gì chứ. Phải không ông?”

“Đúng rồi. Bố và mẹ đi dạo vào buổi sáng. Bố mẹ không bao giờ đi dạo buổi đêm.”

“Khoan đã. Chị vừa nói là lúc 1 giờ đêm?”

Thanh tra Kazamatsuri vội chen vào như thế sợ lỡ mất cơ hội. Dễ hiểu thôi. Vì 1 giờ đêm là thời điểm tử vong của Takahara Kyoko. “Chị Minako, lúc đó chị đã nhìn thấy gì?”

“Vâng. Chuyện là đêm qua tôi cứ thao thức mãi không ngủ được. Vì vậy, nửa đêm, tôi mở cửa sổ phòng ngủ trên tầng 2 để ngắm vườn và hút thuốc. Lúc đó có lẽ đã hơn 1 giờ sáng. Tôi nhìn thấy có người đẩy xe lăn băng qua sân để đến vườn hồng. Tôi cứ đinh ninh là bố mẹ tôi đang đi dạo...”

Câu chuyện của Minako khiến sắc mặt Masahiro thay đổi.

“Em điên à! Làm sao bố mẹ đi dạo vào giờ đó được.”

“Tại em nghĩ biết đâu bố mẹ không ngủ được nên đi dạo.”

“Có lẽ nào...” Teraoka Yuji nói hộ suy nghĩ đang lớn vồn trong đầu mọi người. “Người mà chị Minako nhìn thấy chính là hung thủ!? Chẳng phải đó là cảnh hung thủ đưa cái xác ra vườn hồng sao!”

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn thanh tra Kazamatsuri.

“Ra là vậy.” Thanh tra Kazamatsuri gật đầu rồi quay sang hỏi người phụ nữ ngồi trên xe lăn, “Phòng bà Fumiyo ở tầng 1 phải không?”

“Vâng. Để đỡ mất công đi chuyển.”

“Đêm qua, khi ngủ, bà để xe lăn cạnh giường?”

“Tất nhiên rồi. Lúc nào cũng thế.”

“Như vậy, hoàn toàn có thể xảy ra chuyện trong lúc bà ngủ, ai đó đột nhập vào phòng và đem xe ra ngoài?”

“Anh tưởng tượng ghê quá!” Bà Fumiyo nhăn mặt. “Nhưng tôi nghĩ là có thể. Đêm qua tôi ngủ say lắm, ngủ một mạch đến sáng luôn.”

“Vậy ạ? Trong nhà còn có chiếc nào khác nữa không? Xe dự phòng hoặc xe cũ chẳng hạn.”

“Không có. Chỉ có duy nhất một chiếc thôi.”

“Ồ? Thế thì đúng rồi.” Thanh tra Kazamatsuri nhanh chóng đưa ra kết luận. “Sau khi sát hại cô Takahara Kyoko, hung thủ đã mượn xe của bà Fumiyo. Hung thủ dùng xe đó để đưa xác chết ra vườn hồng. Nếu dùng xe, việc di chuyển cái xác sẽ thuận tiện hơn.”

Nghe thanh tra nói, ngồi trên xe lăn, bà Fumiyo cựa quậy với vẻ khó chịu.

Lấy lời khai từ những người có liên quan xong, các điều tra viên đi ra phía cổng sau. Cổng sau cũng được xây thoải thoải như cổng trước. Thanh tra Kazamatsuri chỉ cho Reiko xem như thế vừa phát hiện ra thứ gì hiếm có.

“Cô thấy không Hosho? Ở biệt thự này, tất cả nhà chính, nhà phụ, sân vườn đều được thiết kế theo kiểu barrier-free. Tôi đã nhận ra ngay khi vừa đến đây.”

“...” Reiko cũng nhận ra nên không biết phải trả lời thế nào.

“Quả là thích hợp. Cứ như ngôi nhà được thiết kế để chở xác chết bằng xe lăn vậy!”

“Thanh tra hơi quá lời rồi?” Sao có thể thiết kế để chở xác chết được.

“Giờ ta đã biết cách hung thủ vận chuyển cái xác. Vấn đề còn lại mục đích của việc này. Tại sao hung thủ lại phải cất công mang cái xác ra tận vườn hồng. Tôi có cảm giác, nếu giải được câu đố này, ta sẽ biết được chân tướng của sự việc. Ồ, tiếng gì thế nhỉ?”

Kazamatsuri ngừng nói khi vừa bước qua cổng sau, anh đưa mắt nhìn xung quanh. Có một gian nhà nhỏ bằng gỗ ở góc sân. Nhìn kiểu cửa sổ và cửa ra vào thì thấy nhà này không phải kiểu nhà để sinh sống.

“Nhà kho chẳng? Hình như bên trong có người.”

Trí tò mò trỗi dậy, thanh tra Kazamatsuri tiến lại gần. Reiko cũng đi theo sau. Cửa gian nhà khép hờ. Nhìn vào bên trong thì thấy đúng là một nhà kho. Thùng các tông xếp chồng lên nhau cao ngất ngưỡng, xung quanh ngổn ngang dụng cụ trượt tuyết, đồ cắm trại, cũi trẻ con cũ, ngựa gỗ, đồ chơi...

Giữa khung cảnh đó có một cô bé tầm tuổi mẫu giáo với dải ruy băng đỏ trên đầu. Nghe nói vợ chồng Masahiro và Minako có một con gái đang học mẫu giáo. Có lẽ đây là con gái họ.

Cô bé ngồi trên một chiếc thùng các tông, mắt nhìn chiếc cũi. Trong chiếc cũi có một vật màu đen đang ngo ngoàng. Một con mèo đen.

“Con mèo của nạn nhân đang mất tích. Hóa ra nó ở đây.” Thanh tra Kazamatsuri lăm bẫm rồi đẩy cánh cửa hết sang một bên. Thanh tra tiến lại gần cô bé, cố gắng giữ vẻ mặt thân thiện nhất có thể, “Chào cô bé. Em tên gì nhỉ?”

“...” Tuy hơi hoảng nhưng cô bé đáp lại ngay, “Mẹ cháu dặn không được nói chuyện với chú nào lạ.” Một câu trả lời kiêu mẫu, xứng đáng đạt 100 điểm.

“Thế à. Không sao đâu. Vì đây là anh chứ không phải là chú. Em tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

“Fujikura Rika, 5 tuổi.”

“Trời, thanh tra làm gì thế này...” Reiko ôm đầu. Nhỡ sau này cô bé bị anh nào lạ dắt đi là anh phải chịu trách nhiệm đấy! Reiko đẩy anh chàng nguy hiểm sang một bên rồi quay sang bé Rika. “Rika, em đang làm gì ở đây thế?”

“À, lúc đi qua nhà kho, Rika nghe thấy tiếng Tango. Thế là Rika mở cửa, nhìn vào bên trong và thấy Tango. Thế là Rika chữa trị cho Tango.”

“Tango?” Reiko nghĩ chùng một giây rồi hiểu ra ngay Tango chính là tên con mèo. “Chữa trị?”

“Tango bị thương.”

“Ồ, bị thương chỗ nào cơ?” Reiko nhìn lại con mèo nằm trong cũi. Con Tango đang tập tễnh bước đi bằng ba chân, chân trước bên phải hơi co lên. “Nó bị thương thật kìa. Chân phải trước của nó bị đau. Tội nghiệp quá.”

“Cái gì! Con mèo bị thương à!” Thanh tra Kazamatsuri gào lên rồi cúi xuống nhìn con mèo. “Hừm... đúng rồi... thế này thì là...”

Không biết có phải nghe thấy tiếng thét của thanh tra Kazamatsuri không mà chẳng bao lâu sau đã thấy Minako xuất hiện ở cửa nhà kho.

“Trời, Rika, con ở đây à. Cả anh chị nữa. Có chuyện gì thế? Đây là chỗ nhà tôi cất những đồ linh tinh ít khi dùng đến.”

“Ồ, may quá. Chị cho tôi hỏi với. Con mèo đen này là của cô Takahara Kyoko đúng không?”

“Hả, hóa ra là nó ở đây. Đúng là nó đấy. Nó là mèo của Kyoko. Kyoko yêu mèo lắm, hôm nào cũng ôm nó đi ngủ.”

“Ôm đi ngủ!? Vậy thì tối qua con mèo này cũng có mặt ở phòng ngủ của cô ấy rồi.”

“Tôi không nhìn thấy nên không khẳng định được, nhưng có lẽ là có.”

“Chị xem này. Chân phải trước của nó bị thương. Nó bị thế từ trước à?”

“Đâu có. Chiều qua tôi còn thấy nó khỏe lắm mà. Cũng không thấy Kyoko nói gì hết.”

“Thế thì đúng rồi. Cảm ơn chị đã hợp tác.” Thanh tra Kazamatsuri quay sang mỉm cười với Reiko rồi sung sướng chỉ vào con mèo đen nằm trong cũi, “Cô nhìn này Hosho. Bằng chứng bất động đấy.”

Reiko nhìn theo tay thanh tra chỉ. Con Tango đang nằm ườn trên tấm chăn nhỏ, liếm liếm chân phải trước. Đây mà là bằng chứng bất động ư... “Con mèo này vẫn còn cử động mà?”

“Chỉ là cách nói ẩn dụ thôi. Mèo thì phải cử động chứ. Nhưng con mèo này bị thương ở chân.”

“Mèo của nạn nhân bị thương, thế thì sao?”

“Takahara Kyoko bị sát hại tại chính phòng ngủ ở gian nhà phụ.” Thanh tra Kazamatsuri đột ngột kết luận. “Chẳng phải đã có dấu vết của một cuộc xô xát nhỏ sao. Không phải hung thủ ngụy trang đâu. Đã có án mạng tại phòng ngủ.”

Thanh tra Kazamatsuri chau mày rồi tiếp tục diễn thuyết say sưa.

“Đêm qua, cô Takahara Kyoko bị ai đó sát hại. Cũng trong đêm qua, con mèo của cô bị thương ở chân. Có thể coi đây là hai sự việc hoàn toàn tách biệt không? Vào đêm chủ nhân bị sát hại, con mèo vô tình bị thương bởi một nguyên nhân khác. Tất nhiên không phải không có khả năng đó. Nhưng xác suất là vô cùng nhỏ. Bảo con mèo bị thương do dính líu đến vụ xô xát giữa chủ nhân và hung thủ nghe hợp lý hơn chứ. Con mèo, hoặc bị giẫm vào chân, bị ngã đè lên hoặc bị đá văng đi. Tóm lại, con mèo tình cờ có mặt tại hiện trường nên bị vạ lây. Vậy con mèo này đã ở đâu vào thời điểm 1 giờ sáng? Ở gian nhà phụ! Chắc chắn con mèo đi ngủ cùng nạn nhân tại phòng ngủ của gian nhà phụ! Nếu hung thủ gây án ở chỗ khác, không phải phòng ngủ thì con mèo không thể bị thương được! Nghĩa là, phòng ngủ của gian nhà phụ chính là nơi hung thủ gây án! Cô Hosho! Cô thấy suy luận của tôi đúng chưa?”

“Mẹ ơi! Trông anh này sợ quá...”

Bài diễn thuyết hung hăng của thanh tra Kazamatsuri khiến bé Rika òa khóc, chạy vội về phía Minako.

Tốt lắm. Đảm bảo từ giờ trở đi, cô bé sẽ không bao giờ dám nói chuyện với anh nào lạ nữa.

Tối hôm đó, sau khi trở về nhà, Reiko buông xả tóc, tháo cặp kính gọng đen, thay bộ vest đen sang chiếc váy liền trắng tinh khiết. Đối với Reiko, buổi tối rất quan trọng. Đó là khoảng thời gian quý báu giúp cô tạm quên công việc của một điều tra viên, trở lại là một tiểu thư khuê các của đời thường.

Sau khi thỏa mãn với bữa tối có món thịt ngỗng, Reiko ra thăm vườn hồng ở góc sân biệt thự mà lâu rồi cô không đặt chân tới. Sân biệt thự nhà Hosho rộng đến mức người làm còn bị lạc nên dù đã dành một phần để làm vườn hồng thì sân vẫn còn quá rộng. Sắp vào hè, hoa hồng đang dịp nở rộ nên cả khu vườn tràn ngập hương thơm và sắc màu rực rỡ.

“Đẹp quá. Ô, hương thơm này. Sao mà...” Sao mà giống nơi phát hiện thi thể cô gái sáng nay thế. Bị kéo trở lại thực tại, Reiko bất giác buông tiếng thở dài. Thật chẳng có tâm trạng nào để ngắm hoa. Vừa lúc ấy...

“Đúng là rất đẹp.” Quản gia Kageyama đứng khép nép bên cạnh Reiko lên tiếng, ánh mắt tinh anh sau cặp kính gọng bạc quay sang phía Reiko. “Nhưng dù đẹp cỡ nào cũng sẽ bị lu mờ trước vẻ đẹp của tiểu thư tối nay.” Thật là một câu nịnh bợ siêu hạng.

“Chà, anh Kageyama sao lại thật thà quá vậy...”

“Tôi xin lỗi.” Kageyama cúi đầu, mặt vẫn không biến sắc.

Người đàn ông tên Kageyama này là quản gia kiêm tài xế của gia đình Hosho. Ngoài ra, anh ta còn là đầy tớ trung thành của Reiko nữa. Là quản gia nhưng anh ta còn khá trẻ. Có lẽ tầm tuổi thanh tra Kazamatsuri. Anh ta dong dỏng cao, thường đeo cặp kính gọng bạc. Nhìn bề ngoài anh ta có vẻ đáng tin cậy nhưng thực tế thì chưa hẳn. Là phận người làm trong gia đình nhưng đôi khi anh ta khiến Reiko bực mình bởi kiểu ăn nói thô lỗ và cách hành xử khó chịu. Tuy thế, Reiko không thể đuổi việc anh ta chỉ vì anh ta có một biệt tài.

“Kageyama này, tôi có việc muốn hỏi anh.” Bước trên lối đi dạo trong vườn hồng, Reiko vào đề hết sức... tự nhiên. “Giả sử nhé, giả sử có một vụ giết người, xác nạn nhân được tìm thấy tại vườn hồng cách nơi gây án khoảng 50m, theo anh thì mục đích của hung thủ là gì?”

“Thưa tiểu thư!” Ánh mắt người quản gia sau cặp kính lộ vẻ hồ nghi, “Vụ án đó xảy ra ở đâu, lúc nào vậy?”

“Tôi nói là giả sử thôi mà.”

“Xin tiểu thư thứ lỗi, chi tiết đến thế thì chỉ là chuyện có thật thôi. Tiểu thư không giỏi nói dối đâu.” Tuyên bố xong, Kageyama hỏi thẳng luôn, nét mặt không hề thay đổi, “Lại có vụ án mới phải không?”

“À ừ.” Kế hoạch “làm ra vẻ tự nhiên” đã thất bại ngay từ đầu. “Thi thể nạn nhân được phát hiện sáng nay. Nhưng hung thủ gây án từ đêm qua.”

“Biết ngay mà.” Kageyama thở dài. “Kể từ lúc tiểu thư trở thành điều tra viên, vùng này bỗng dưng lộn xộn hẳn. Ông chủ đã than thở như vậy.”

“Ồ thế à?” Chẳng hiểu bố mình nói gì nữa. “Lộn xộn không phải do tôi đâu, anh nhẫn bố tôi đừng lo.”

“Dạ vâng.” Kageyama cúi gập người. “Quay trở lại chuyện vừa rồi, có vẻ như tiểu thư đang đau đầu trước một vụ án hóc búa. Tiểu thư có thể kể rõ hơn cho Kageyama này được không...”

“Không! Không! Không bao giờ!” Reiko ngoảnh đi, kiên quyết từ chối. “Rồi anh lại bảo ‘Mắt tiểu thư có vấn đề’ chứ gì. Xin lỗi nhé. Chẳng cần đến anh chúng tôi cũng giải quyết được vụ này. Bởi chúng tôi là điều tra viên chuyên nghiệp!”

“Đương nhiên. Cảnh sát Nhật Bản rất giỏi. Họ lặp lại 50 lần, thậm chí 100 lần việc lấy lời khai từ những người liên quan và những người xung quanh, kiểm chứng hết 100 cuộc gọi cung cấp thông tin đầy thiện chí của người dân, bỏ ra nhiều ngày, thậm chí là hàng chục ngày để phân tích dấu vết thu được từ hiện trường, yêu cầu hàng loạt nghi phạm ra trình diện, điều tra, điều tra và điều tra, để rồi một ngày, chỉ tiến tới duy nhất được một sự thật. Một nơi như thế, quả thật không phải dành cho kẻ nghiệp dư như tôi...”

“Anh nghe cho rõ này, tôi sẽ kể cho anh!”

“Vâng.”

Rốt cuộc thì Reiko vẫn muốn nhờ cậy đến bộ óc của Kageyama. Vì lẽ đó mà cô chưa thể cho anh ta thôi việc.

Lát sau...

Sau khi nghe Reiko kể lại toàn bộ câu chuyện, Kageyama bắt đầu đưa ra quan điểm của riêng mình.

“Có lẽ thanh tra Kazamatsuri suy luận đúng. Cô Takahara Kyoko bị sát hại ở gian nhà phụ và con mèo đen bị vạ lây. Gây án xong, hung thủ đem xác nạn nhân ra vườn hồng. Đến đây, điều khiến tôi thắc mắc là tại sao lại là vườn hồng?”

“Tại sao lại là vườn hồng? Nghĩa là sao?”

“Vâng. Nghe tiểu thư kể, vườn nhà Fujikura, ngoài hoa hồng còn có rất nhiều hoa khác. Sao hung thủ không chọn bụi đỗ quyên, khóm hoa păng-xê hay đậu hoa mà lại chọn vườn hồng. Chưa kể từ gian nhà phụ ra vườn hồng khá xa. Tại sao không phải là bụi cây hay khóm hoa ngay cạnh gian nhà phụ? Chắc chắn có lý do buộc phải là vườn hồng. Vậy hoa hồng có thứ gì khác mà loài khác không có?”

“Thứ mà loài khác không có... Đó là...” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Reiko khi nhìn những bông hồng nhung khoe sắc. Nói đến hoa hồng, tất nhiên không thể không nhắc tới... “Sự si mê! Màu đỏ si mê ngàn ngạt cháy! Ngọn lửa tình yêu thiêu đốt cả thể xác lẫn tâm hồn! Chắc hẳn hung thủ phải rất yêu Takahara Kyoko! Vì quá yêu nên hung thủ đã sát hại và đặt cô ấy lên chiếc giường hoa hồng! Đúng rồi, ít nhất thì những bông hồng đang khoe sắc kia là bằng chứng cho tình yêu...”

“E hèm.” Quản gia Kageyama khẽ ho khan như muốn cắt đứt mạch tưởng tượng của Reiko. “Tiếc là tôi không nói đến chuyện cảm tính như ‘sự si mê’ hay ‘tình yêu’. Tôi đang nói chuyện cụ thể hơn cơ.”

“Hả? Không phải à? Chuyện đang đến hồi lãng mạn... Thế ý anh là sao?”

“Xin tiểu thư thứ lỗi.” Đứng khúm núm bên cạnh Reiko, Kageyama bắt đầu thốt ra những lời sau bằng giọng cực kỳ lễ phép, “Việc đơn giản vậy tiểu thư còn không hiểu, thế mà cũng là điều tra viên chuyên nghiệp sao? Nói thật, tiểu thư còn kém cả một người nghiệp dư.”

Reiko xấu hổ không biết chui vào đâu. Cô lại bị anh ta chê bai. Lần này anh ta giáng cô xuống thấp hơn cả người nghiệp dư. Cô đã cảnh giác với kiểu ăn nói thô lỗ của anh ta vậy mà vẫn không tránh khỏi bức bối. Reiko giả bộ lặng thinh ngắm hoa hồng, làm như không nghe thấy gì để che giấu sự bức dọc. Tuy nhiên, lưng cô vẫn run lên.

“Dạ... Cho tôi xin lỗi nếu làm tiểu thư giận,” Kageyama thành thật xin lỗi.
“Tôi vốn thật thà...”

“Thật thà quá cũng không tốt đâu!”

Reiko những muốn túm cổ người quản gia này và ném vào bụi hoa hồng trước mặt. Anh ta sẽ đau đớn khi bị gai hồng đâm vào mặt và quần áo. A đúng rồi! Gai hoa hồng. Nói đến thứ hoa hồng có nhưng hoa khác không có, trước tiên là phải nói đến gai. Sự si mê hay tình yêu sẽ nói đến sau.

“Tôi hiểu rồi. Anh muốn nói đến gai chứ gì?”

“Vâng.” Người quản gia kính cẩn cúi đầu “Tiểu thư quả là chuyên nghiệp, hiểu nhanh quá...”

“Tôi không cần lời xu nịnh muợn màng đó đâu, anh tiếp tục đi. Gai hoa hồng thì sao?”

“Vâng. Gai hoa hồng đóng vai trò thế nào trong vụ việc này? Qua lời kể của tiểu thư, tôi thấy chỉ thấy duy nhất có một vai trò. Đó là làm xước mu bàn tay của những người đàn ông phát hiện ra thi thể. Chỉ có vậy thôi. Và trên thực tế, đó cũng là mục đích của hung thủ.”

“Nghĩa là sao?”

“Theo tôi, hung thủ đã rất tinh vi khi sử dụng gai hoa hồng để ngụy trang.”

“Ngụy trang?”

“Vâng.” Kageyama khẽ chỉnh lại gọng kính. “Trên mu bàn tay hung thủ có vết xước không muốn người khác thấy. Tuy nhiên vì ở mu bàn tay nên không thể giấu được nếu không đeo găng. Nhưng ai lại đeo găng vào thời tiết này. Do đó, hung thủ đã nghĩ ra kế hoạch là khiêng cái xác ra giường hoa hồng. Để sáng hôm sau, nhân lúc mọi người đang hoảng loạn, hung thủ sẽ có cơ hội chạm vào cái xác một cách tự nhiên. Hung thủ làm ra vẻ như chỉ chạm vào cái xác nhưng trên thực tế là chủ động thọc tay vào đám hoa hồng. Làm vậy, mu bàn tay hung thủ đương nhiên sẽ có vết xước. Vết xước cũ không muốn người khác thấy sẽ bị lẫn vào những vết xước mới. Theo tôi đây chính là mục đích của hung thủ.”

“Ồ.” Mặc dù chỉ là suy luận mang tính tưởng tượng nhưng quả thật cách nghĩ của Kageyama đã giải thích được lý do tại sao hung thủ lại đem cái xác ra

vườn hồng. Reiko bắt đầu thấy tò mò nên hỏi thêm, “Còn vết xước cũ, không muốn người khác thấy trên mu bàn tay hung thủ là sao?”

“Đương nhiên là vết xước giống với vết xước do gai hoa hồng. Với hung thủ, đó là vết xước chí mạng, xét theo đúng nghĩa đen của từ này. Vết xước tố cáo người đó có mặt tại hiện trường lúc xảy ra án mạng. Tiểu thư hiểu chứ?”

“Vết xước tố cáo người đó có mặt tại hiện trường lúc xảy ra án mạng...” Trong lúc nghe Kageyama nói, một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu Reiko. Có mặt ở hiện trường lúc đó, ngoài hung thủ và nạn nhân... đúng rồi. “Con mèo đen? Vết xước đó là do con mèo... Tôi hiểu rồi, vết xước không muốn người khác thấy chính là vết mèo cào!”

Gai hoa hồng và móng vuốt mèo. Hai thứ tuy khác nhau nhưng vết xước do chúng tạo ra thì khó mà phân biệt được.

“Đúng vậy. Trên mu bàn tay hung thủ có vết xước do bị con mèo của nạn nhân cào. Do đó, tương tự như câu thành ngữ ‘giấu lá trong rừng’, hung thủ đã giấu vết mèo cào lẫn trong những vết xước do gai hoa hồng.”

“Tóm lại, một mặt con mèo bị thương ở chân do bị vạ lây, hung thủ cũng bị mèo cào trong lúc xô xát với nạn nhân. Hẳn là hung thủ thấy không ổn. Vết mèo cào là vết thương có đặc trưng riêng. Hiềm một nỗi, trước đó hung thủ lại chơi bài mạt chược. Những người chơi cùng đều nhìn thấy mu bàn tay của hung thủ. Sẽ ra sao nếu sáng hôm sau mọi người phát hiện ra trên mu bàn tay anh ta có vết mèo cào mà lúc trước không có? Người nhà Fujukura ai cũng biết là Takahara Kyoko yêu mèo, tối nào cũng ôm mèo ngủ. Họ sẽ chẳng nổi vết mèo cào trên mu bàn tay anh ta với cái chết của Takahara Kyoko. Việc anh ta là hung thủ lập tức bị bại lộ.”

“Để tránh việc này, hung thủ đã đem xác nạn nhân đặt trên chiếc giường hoa hồng. Làm vậy, sáng hôm sau, với tư cách là một trong những người phát hiện ra cái xác, anh ta có thể chạm vào cái xác và đám hoa hồng, điều này sẽ giúp cho mu bàn tay anh ta đầy vết xước”.

“Suy luận tốt lắm, Kageyama! Suy luận tốt thế mà đi làm quản gia thì phí quá.”

“Cảm ơn tiểu thư.” Viên quản gia cúi gập người xuống.

“Vậy trong ba nghi phạm có vết xước ở mu bàn tay, ông Fujukura Kozaburo, Fujukura Masahiro và Teraoka Yuji, ai là thủ phạm?”

Trong khi Reiko nóng lòng muốn nghe kết luận thì Kageyama lại muốn giải thích theo trình tự.

“Thứ nhất, thủ phạm không phải là ông Fujukura Kozaburo. Bởi nếu là ông Kozaburo thì không cần phải đem cái xác ra vườn hồng.”

“Nghĩa là sao?”

“Ông Kozaburo vốn thích hồng hoa hồng nên bình thường tay ông có rất nhiều vết xước. Giả sử bị mèo cào thì vết xước đó cũng sẽ không gây chú ý. Ông có thể bảo đó là vết xước do gai hoa hồng mà chẳng ai thắc mắc. Trong ngày, hể rảnh là ông Kozaburo lại ở lý trong vườn hồng nên ông hoàn toàn có thể sử dụng lời nói dối này. Ông không cần cất công đem cái xác ra vườn hồng làm gì.”

“Phải rồi. Đúng là ông Kozaburo không phải hung thủ. Vậy còn lại hai người, Fujukura Masahiro và Teraoka Yuji.”

“Vâng. Hung thủ là một trong hai người đó. Tiểu thư vẫn chưa hiểu sao?”

“Chưa.” Reiko lắc đầu tỏ ý đầu hàng. “Nếu xét về thể lực để khiêng cái xác thì Teraoka Yuji có lợi thế hơn vì cậu ta còn trẻ. Tuy nhiên, Masahiro cũng mới ngoài 40. Hơn nữa, có vẻ như hung thủ đã sử dụng xe lăn của bà Fumiyo nên vấn đề thể lực không có ý nghĩa quyết định.”

“Vâng, vấn đề là ở chỗ đó.” Người quản gia giơ một ngón tay lên. “Có đúng là hung thủ dùng xe lăn của bà Fumiyo để chở cái xác không?”

“Điều đó chính xác đấy. Minako đã khai như vậy.”

“Nhưng Minako nói là có nhìn thấy chiếc xe lăn băng qua sân từ cửa sổ tầng 2. Minako không nhìn ở khoảng cách gần. Do đó lời khai này vẫn còn điểm mờ hồ. Thực tế thì Minako tưởng người ngồi trên xe là bà Fumiyo còn người đẩy xe là ông Kozaburo.”

“Có thể là thế. Nhưng ý anh là sao?”

“Theo tôi thì xe của bà Fumiyo không được dùng để chở cái xác.”

“Nhưng mà...”

“Tiểu thư nghĩ xem. Muốn dùng xe của bà Fumiyo, hung thủ phải đột nhập vào phòng bà. Lúc đó, hung thủ đâu biết bà Fumiyo đã ngủ say hay còn thức. Hung thủ sẽ không mạo hiểm đột nhập vào phòng bà Fumiyo đâu. Bởi đối với hung thủ, xe lăn là thứ có thì tốt mà không có cũng chẳng sao.”

“Thế ư? Nếu không có xe lăn thì có thể vác hoặc kéo cái xác. Cả Masahiro lẫn Teraoka đều đủ sức làm việc này mà không cần mạo hiểm lấy xe của bà Fumiyo. Nhưng vậy thì lạ quá. Cái xe Minako nhìn thấy lúc 1 giờ sáng là gì? Ảo giác của Minako chẳng?”

“Không, không phải ảo giác. Đúng là Minako đã trông thấy cảnh hung thủ chở cái xác ra vườn hồng. Tuy nhiên, thứ hung thủ dùng không phải là xe lăn của bà Fumiyo.”

“Không phải của bà Fumiyo thì là của ai? Trong nhà Fujikura chỉ có duy nhất một cái thôi.”

“Chìa khóa để giải câu đố này lại là con mèo đen.”

“...” Reiko không ngờ là sự tồn tại của con mèo lại quan trọng đến thế. “Nghĩa là sao?”

“Theo như tiểu thư kể thì sau đêm xảy ra vụ việc, con mèo mất tích cả buổi sáng. Bé Rika đã tìm thấy con mèo nằm rên ư ử trong nhà kho ở sân sau. Vấn đề nằm ở đây. Làm thế nào con mèo vào được trong nhà kho? Không thể có chuyện nó tự mở cửa, chui vào rồi đóng cửa lại được.”

“Ồ, tôi chẳng biết nó làm cách nào. Nhưng trong chương trình thế giới động vật trên ti vi vẫn có những con mèo khôn ngoan mở cửa rất giỏi đấy thôi. Với lại có thể nó chui vào bằng đường cửa sổ.”

“Tiểu thư ơi...” Kageyama ném cho Reiko cái nhìn ái ngại. “Con mèo đó đang bị thương ở chân trước cơ mà. Một con mèo chỉ còn đi bằng ba chân sao có thể mở cửa rất giỏi được. Lại còn chui vào bằng đường cửa sổ nữa. Mỗi việc đó tiểu thư còn không nhìn ra thì e rằng tiểu thư sẽ phải chấp nhận bị chê là ‘Gà mờ mà cũng đòi làm điều tra viên chuyên nghiệp’ thôi.”

“Người chê bai và khiến tôi khó chịu chính là anh đấy!”

“Sao cũng được.” Phớt lờ tiếng thét của Reiko, Kageyama thản nhiên tiếp tục. “Con mèo bị thương ở chân không thể tự mình vào nhà kho. Theo đó, có hai khả năng, một là có người cố tình nhốt con mèo trong nhà kho, hai là con mèo tranh thủ lên vào khi ai đó mở cửa nhà kho.”

“... Đúng là thế.” Reiko miễn cưỡng gật đầu. “Nhưng nhốt con mèo vào nhà kho để làm gì? Hung thủ bị con mèo cào nên nhốt nó vào đó để phạt à? Chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Vậy sẽ là khả năng thứ hai. Con mèo đã tranh thủ lúc ai đó mở cửa nhà kho để chui vào. Ở trường hợp này, do con mèo đang bị thương ở chân nên suy ra lúc đó đã sau 1 giờ sáng – tức sau thời điểm hung thủ gây án. Hơn nữa, con mèo mất tích suốt cả buổi sáng nên có thể lúc đó đã nửa đêm.”

“Nghĩa là nửa đêm có người đã đến nhà kho. Người đó chính là hung thủ.”

“Vâng. Bằng việc bí mật đi theo hung thủ rồi lên vào nhà kho, con mèo có chủ nhân bị sát hại đã thuật lại cho chúng ta chân tướng sự việc. Cũng xin được nói thêm, mèo đen là loài vật rất đáng sợ, nhà văn Edgar Allan Poe từng miêu tả,

mèo đen thường trả thù kẻ gây hại cho nó theo cách không ai ngờ tới. Biết đâu con mèo của Takahara Kyoko lại là hậu duệ của con mèo kia...”

“Thôi đi, tôi không thích mấy chuyện ma quỷ đâu.” Reiko ngắt lời Kageyama, dùng hai tay ôm lấy vai. “Vậ hung thủ tới nhà kho để làm gì?”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, trong nhà kho có thứ chờ được xác chết. Hung thủ đến đó cũng là vì thế.”

“Thứ chờ được xác chết!? Ở nhà kho có thứ như vậy không nhỉ.”

“Vâng. Tiểu thư kể là nhìn thấy trong kho gia đình Fujikura có cũi, ngựa gỗ...”

“Đúng thế. Nhưng sao? Cũi và ngựa gỗ không chờ xác chết được đâu.”

Reiko hỏi lại vì chẳng hiểu gì. Thấy vậy, Kageyama lại lắc đầu tiếc nuối.

“Thật tiếc là tiểu thư đã bỏ qua một việc. Tiểu thư đã quan sát được chường ấy thì lẽ ra cũng nên nhìn các góc ngách nữa. Làm vậy, chắc chắn tiểu thư sẽ tìm thấy nó, chiếc xe nô mà hung thủ dùng để chở cái xác.”

“Xe nô?”

“Vâng. Xe nô tuy dùng để chở trẻ em nhưng lại chắc chắn hơn về bề ngoài rất nhiều. Nó không phải là thứ có thể hỏng ngay khi chở một cô gái mảnh dẻ đâu.”

“Có thể lắm nhưng không biết trong kho có thứ đó không... A, đúng rồi... phải rồi... có lẽ có.”

Reiko buộc phải thừa nhận. Bé Fujikura Rika mới 5 tuổi. Nghĩa là vài năm trước cô bé còn phải dùng xe nô. Minako lại mới 35. Việc sinh thêm đứa con thứ hai là hoàn toàn có thể. Vì thế mà gia đình đã cất cũi và đồ chơi vào kho chứ không vứt đi. Vậy thì xe nô cũng để ở đó giống như mấy thứ kia. Hung thủ đã lấy nó ra để chở cái xác.

“Đúng là sẽ an toàn hơn nếu hung thủ dùng xe nô lấy từ trong kho thay vì lấy xe lăn từ phòng ngủ của bà Fumiyo. Cảnh Minako nhìn thấy là cảnh hung thủ đẩy chiếc xe của Rika với xác của Takahara Kyoko bên trên.”

“Vâng. Chỉ nhìn từ đằng xa nên rất khó phân biệt là đang đẩy xe nô hay xe lăn. Minako quen nhìn xe lăn của bà Fumiyo rồi nên nhìn nhầm xe nô thành xe

lăn âu cũng là lẽ thường.”

“Có vẻ đúng như anh nói.” Reiko gật đầu, tỏ ý tâm phục khẩu phục tuyệt đối nhưng ngay sau đó, cô nhận ra là vẫn chưa có gì thực sự sáng tỏ. “Vậy rốt cuộc hung thủ là ai?”

Vẫn còn hai nghi can, Fujikura Masahiro và Teraoka Yuji. Tình hình không có gì thay đổi.

“Ồ, tiểu thư vẫn chưa hiểu ra sao? Hung thủ sờ sờ ra đấy còn gì.”

Kageyama dừng lại một lúc trước khi đưa ra lời giải thích cuối cùng.

“Hung thủ bị mè cào vào mu bàn tay, để che giấu vết cào, hắn đã đem xác nạn nhân ra vườn hồng. Đây là sự việc nằm ngoài kế hoạch của hung thủ. Trong hoàn cảnh đó, hung thủ nhanh trí nghĩ tới việc lấy chiếc xe nô ở trong kho để chở cái xác. Teraoka Yuji có khả năng làm việc này không? Không, hoàn toàn không. Tuy có họ với gia đình Fujikura nhưng Teraoka đã không lui tới nhà Fujikura suốt 12 năm qua, kể từ hồi sinh viên. Người như vậy không thể biết rõ nơi cất xe nô. Nếu Teraoka Yuji là hung thủ, chắc chắn anh ta sẽ tự mình khiêng cái xác ra vườn hồng trước khi trông chờ vào cái xe mình không biết rõ cất ở đâu. Teraoka Yuji không phải là hung thủ.”

“Vậy hung thủ là Fujikura Masahiro. Bởi anh ta biết rõ chỗ cất xe nô con gái mình từng dùng.”

Reiko lẩm nhẩm xong thì Kageyama đứng bên cạnh lặng lẽ gật đầu.

“Tiểu thư nói đúng.”

Tiếp theo, Kageyama nói về động cơ của hung thủ sau khi mào đầu rằng đây chỉ là do anh tưởng tượng.

“Có lẽ hồi còn là gái làng chơi, giữa Takahara Kyoko và Masahiro đã có mối quan hệ ngoài luồng. Đối với ông con rể Masahiro, việc Takahara Kyoko trở thành thành viên trong gia đình Fujikura thực sự là mối đe dọa lớn. Điều này đã dẫn tới cuộc xô xát nhỏ ở gian nhà phụ tối hôm qua và bất ngờ biến thành một vụ án mạng. Tôi cho là như vậy.”

Gió tháng Năm thổi qua vườn hồng mang tới hương thơm ngọt ngào như muốn xua đi câu nói của người quản gia.

Mai mình phải cùng thanh tra Kazamatsuri vào nhà kho tìm chiếc xe nôl mới được. Reiko đã nghĩ thế khi đắm mình trong hương hoa hồng thơm ngát.

Câu chuyện thứ tư: Cô dâu ở trong phòng kín

1

“Thấy bảo người Anh có câu ‘Cô dâu tháng Sáu – June Bride – sẽ hạnh phúc’. Ở đất nước có khí hậu thất thường như nước Anh, tháng Sáu là tháng thời tiết đẹp nhất. Vì thế, cặp đôi nào tổ chức đám cưới vào tháng Sáu sẽ hạnh phúc. Nhưng điều này không đúng với nước Nhật. Ở Nhật, tháng Sáu là mùa mưa. Cũng là lúc thời tiết xấu nhất trong năm. Thế mà vẫn có người chọn cưới vào tháng Sáu. Giờ đến cả Yuri nữa...”

“Tôi hiểu tâm trạng của tiểu thư.” Từ ghế lái xe, Kageyama – mắt vẫn nhìn về phía trước – đáp bằng giọng thông cảm. “Tiểu thư không chấp nhận được việc bạn lấy chồng trước mình...”

“Ai bảo anh thế!”

Ngồi ở ghế sau, Reiko nhăn mặt rồi lườm Kageyama qua gương chiếu hậu. Một anh chàng ngoài ba mươi, cao ráo, đeo kính gọng bạc. Phong cách cổ điển với bộ vest tuxedo màu đen, thắt nơ bướm khiến anh ta trông giống như khách đi dự đám cưới. Nhưng không, người được mời dự lễ cưới của Sawamura Yuri là Reiko. Kageyama chỉ là tài xế kiêm quản gia có nhiệm vụ đưa đón Reiko. Bộ vest tuxedo anh ta mặc không phải lễ phục mà là đồng phục quản gia.

“Tiểu thư có gì không vừa lòng chẳng? Từ ban nãy tôi thấy tiểu thư cứ buồn buồn.”

“Ai? Ai buồn cơ?” Reiko ngưng nguẩy quay ra cửa sổ, ngắm cảnh đường phố đang chìm trong mưa tháng Sáu. “Tôi chỉ muốn nói là đi dự đám cưới vào ngày mưa khiến tôi phát ốm.”

Reiko chống chế vậ thôi chứ Kageyama nói đúng. Reiko không ngờ Yuri sẽ lấy chồng trước mình. Yuri kém Reiko ba tuổi, học cùng trường đại học nhưng ở khóa dưới. Hoàn cảnh cả hai khá giống nhau khi đều sinh trưởng trong gia đình giàu có, nhưng công bằng mà nói thì Reiko học giỏi hơn Yuri một chút, bề ngoài nổi bật hơn một chút, có nhiều người theo đuổi hơn một chút, mà không, phải là nhiều hơn hẳn, hơn tuyệt đối! Vậy mà... tại sao?

Có lẽ vì hai người đã chọn hai hướng khác nhau sau khi ra trường. Trong khi Yuri ở nhà phụ việc gia đình thì Reiko trở thành điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi. Hằng ngày, nam giới mà Reiko tiếp xúc cũng chỉ có thanh tra Kazamatsuri – người luôn tự mãn thái quá về địa vị bản thân – và những đồng nghiệp thô lỗ. Ngoài ra là bọn tội phạm hung ác và người quản gia lăm lờn này...

“...”

“Tiểu thư sao vậy?”

“Không, chẳng sao cả.” Reiko vội lắc đầu rồi để chứng tỏ uy quyền của một tiểu thư, cô đưa ra câu mệnh lệnh có phần quá quắt, “Kageyama, phóng hết tốc độ nhưng vẫn đảm bảo an toàn cho tôi. Rề rà như vậy là muộn đấy.”

Kageyama ngoan ngoãn nhấn chân ga. Chiếc Limousine chở hai người tăng tốc, lao vun vút trên đường cao tốc, tiến vào trung tâm.

Đích đến là khu Shirokanedai ở quận Minato. Tuy nhiên họ không đến trung tâm tiệc cưới. Trong thiệp mời ghi địa điểm tổ chức là nhà riêng của Yuri ở Shirokanedai. Tổ chức hôn lễ tại nhà là kiểu mà mấy nhân vật nổi tiếng, dư dả tiền bạc và thừa thãi thời gian hay làm. Còn đối với nữ điều tra viên trẻ tuổi dư dả tiền bạc nhưng thiếu thốn thời gian như Reiko, cách làm này quả là phiền hà, cho dù không thể phủ nhận là cô có chút ghen tị.

“Nhà riêng gia đình Sawamura rộng tới mức tổ chức hôn lễ được cơ à?”

“Đâu có, chật lắm. Chỉ bằng nửa nhà tôi thôi.”

“Nửa dinh thự Hosho là rộng rồi đấy tiểu thư.” Kageyama chỉ trích suy nghĩ lệch lạc của Reiko.

Bố Reiko, ông Hosho Seitaro là một nhà tài phiệt, hiện giữ chức chủ tịch tập đoàn Hosho. Dinh thự nằm ở thành phố Kunitachi của gia đình Hosho rộng đến tít cười.

“Dinh thự gia đình Sawamura trước kia là của gia đình Saionji. Anh biết gia đình Saionji không? Công ty thép Saionji vẫn được mọi người nhắc tới khi kể chuyện ngày xưa đấy. Giờ sáp nhập với công ty khác nên nó mất tên rồi gia đình Saionji cũng không còn kinh doanh nữa nhưng dinh thự thì vẫn bề thế như xưa.”

“Nhưng sao gia đình Sawamura lại sống ở đó?”

“Gia đình Sawamura có họ với gia đình Saionji. Tôi chỉ nói nhỏ cho anh thôi nhé, họ Saionji sắp tàn lụi rồi. Người duy nhất còn mang họ Saionji là một phụ nữ đã trên 60 tuổi tên là Kotoe. Bà ấy chưa từng kết hôn và cũng không có con. Bà ấy rất cô độc. Vì Kotoe chỉ có một mình, việc trông nom ngôi nhà gặp nhiều khó khăn nên gia đình Sawamura đã chuyển đến sống cùng. Giờ có lẽ nên gọi đó là dinh thự Sawamura thì hợp lý hơn là dinh thự Saionji.”

“Gia đình Sawamura làm nghề gì?”

“Kinh doanh nhà hàng. Mẹ của Yuri, cô Takako có tận mấy nhà hàng cao cấp. Bô tôi là khách quen của cô ấy đấy. Tôi quen cả gia đình Sawamura. Cô Takako có ba con, Yuri là con gái lớn. Dưới Yuri có cậu Yusuke đang học đại học, bé nhất là Miyuki đang học cấp III.”

“Không thấy tiểu thư nhắc đến ông bố.”

“Ông ấy mất từ hồi Yuri còn nhỏ. Do đó, tính cả bà Kotoe thì hiện có 5 người sống tại dinh thự. À, nghe nói còn có một quán gia nữa.”

“Quán gia? Tuyệt quá. Tôi rất muốn gặp người đó!”

Loài thú quý hiếm sắp tuyệt chủng chắc cũng chỉ mừng đến cỡ này khi tình cờ tìm được đồng đội, Reiko thầm nghĩ.

“Người quán gia đó là nhân viên kỳ cựu, phục vụ nhà Saionji suốt 50 năm rồi.”

Trong lúc hai người trò chuyện, chiếc xe Limousine chuyển từ đường cao tốc sang đường nội đô. Chiếc xe như cây kim luôn qua các tòa nhà, chẳng mấy chốc hiện ra trước mặt là hình ảnh khu đô thị cao cấp khoác lên mình bầu không khí thanh bình. Dọc bên con dốc thoải, các ngôi nhà kiểu cách thi nhau phô diễn. Kageyama cho chiếc Limousine chạy băng băng như thể đã có sẵn bản đồ trong đầu. Đến cuối dốc, một ngôi biệt thự với cánh cổng đồ sộ sừng sừng hiện lên. Ngoài cổng treo hai bảng tên, Sawamura và Saionji.

“Nhà này phải không tiểu thư?”

Kageyama cho xe chạy qua cánh cổng đang mở sẵn. Đã có vài chiếc xe đậu trong bãi đỗ. Tất cả đều là xe cao cấp nhưng chẳng chiếc nào dám đọ với chiếc Limousine thân dài Cadillac của Reiko. Xe vừa đỗ, Kageyama nhanh chóng rời khỏi ghế, bước ra phía sau, mở cửa xe bằng một cử chỉ vô cùng duyên dáng.

“Mời tiểu thư.”

“Cảm ơn anh.” Reiko tươi cười bước xuống. “Ôi, mưa tạnh rồi này. May quá, không lo ướt váy.”

Reiko mặc chiếc váy ngắn hở vai màu rượu đỏ ánh kim, bên dưới là đôi giày bệt đính nơ, cả hai đều là đồ mới mua. Reiko đã phải rất vất vả để làm mình trông kém thu hút hơn cô dâu. Nhưng dù có tiết chế thế nào cũng khó tránh được việc nổi bật hơn cô dâu bé nhỏ đó... Reiko đang tự phụ như vậy thì...

“Chào mừng quý khách.”

Một bóng đen bất ngờ xuất hiện từ phía sau. Một người đàn ông mặc bộ vest tuxedo. Ông ta đã luống tuổi, dáng người gầy gò, mái tóc trắng như cước.

“Tôi là Yoshida, quản gia của gia đình Saionji.” Người quản gia tóc bạc lễ phép chào. Động tác cúi chào của ông uyển chuyển từ đầu tới cuối, nét mặt cũng rất hòa nhã. Giọng nói trầm ấm, tạo cảm giác yên tâm cho người đối diện “Cô Hosho phải không? Tôi đã được nghe về cô. Rất vui vì cô đã đến. Xin phép được dẫn cô vào hội trường.”

“Ông thật lịch sự... À, đợi tôi một chút.” Nói xong, Reiko ra lệnh cho người quản gia của mình. “Kageyama, anh đợi trong xe nhé.”

“Vâng.”

Miệng đáp vậy nhưng nét mặt anh ta hiện rõ sự bất bình: tôi phải chờ ở đây à! Thái độ thật chẳng giống một quản gia. Thấy thế, ông Yoshida vội xen vào, “Không không, mời anh vào cùng luôn. Ai lại để anh ngồi đây.”

“Ồ, không sao đâu, bắt anh ấy đợi năm, sáu tiếng cũng chẳng sao đâu.” Thực tế đã có lần Reiko bắt Kageyama đợi tận tám tiếng để cô mua sắm. “Phải không Kageyama?”

“Vâng, không sao.” Nhưng mặt anh ta lại hiện lên dòng chữ: Tiểu thư tha cho tôi đi.

Dường như đọc được sự đau khổ trên nét mặt người đồng nghiệp, ông Yoshida nhanh chóng tung ra phao cứu sinh, “Không được, làm vậy tôi sẽ bị tiểu thư mắng mất. Tuy là tiệc cưới nhưng không đến nổi căng thẳng đâu, mời hai người cùng vào.”

Kageyama khúm núm, giả bộ cáo lui, “Kẻ hèn mọn như tôi đâu thể tham dự bữa tiệc ngoài trời sang trọng được...” Sau đó anh ta từ tốn quay sang Reiko, chờ đợi lời phán quyết, “Phải không tiểu thư?”

“Tôi bảo anh đợi trong xe.” Reiko lạnh lùng, “Là đùa đấy, anh vào đi.”

Kageyama thở phào như trút được gánh nặng.

“Tôi xin phép được dẫn hai người vào trong. Mời theo lối này. Xin hãy chú ý bước chân.”

Quản gia Yoshida bước lên trước Reiko và Kageyama. Reiko nhìn theo ông Yoshida, thở dài lẩm bẩm.

“Quản gia nhà Saionji có khác. Vừa điềm tĩnh, nhanh nhẹn lại lễ phép, thật tuyệt vời. Đúng là quản gia xịn.”

“Thưa tiểu thư.” Bước sau chừng nửa bước, Kageyama tỏ ngay thái độ trước câu nói của Reiko. “Phải chăng tiểu thư muốn nói tôi là quản gia dỏm? Quá đáng! Nói thế thật quá đáng!”

“Tôi đâu có nói thế. Chỉ là cách diễn đạt thôi.”

Lát sau, Reiko và Kageyama được ông Yoshida dẫn tới một tòa nhà kiểu Âu. Tòa nhà với rặng thường xuân bám trên tường này nếu nhìn theo cách tích cực thì là một dinh thự có giá trị văn hóa. Còn nhìn theo cách tiêu cực thì trông như một di vật đang mục nát.

Từ cửa lớn dẫn vào trong nhà. Thứ đập vào mắt đầu tiên là một cầu thang rất to được trải thảm đỏ khiến người ta có cảm giác như đang ở phim trường của một bộ phim cổ điển. Đứng trên cầu thang là một gương mặt lâu lắm Reiko mới trông thấy.

Một gương mặt ngây thơ, trắng trẻo vẫn còn phảng phất nét thiếu nữ. Mái tóc đen, dài được buộc sang hai bên. Bộ trang phục kín đáo với chiếc áo trắng tinh khôi cùng chân váy dài chấm gót. Cô gái trông như công chúa này chính là nhân vật của ngày hôm nay – Sawamura Yuri. Vừa trông thấy Reiko đứng dưới cầu thang, Yuri mừng rỡ như một đứa trẻ.

“Ôi chị Reiko! Chị đến chia vui với em à.”

Nói xong, Yuri lao ngay xuống, đến giữa cầu thang thì giẫm phải chân váy, ngã bổ nhào về phía trước. Tiểu thư nhà Sawamura chỉ kịp kêu lên “Aa...” rồi lẩn

liền qua năm, sáu bậc cầu thang trước khi rơi xuống đất.

Trước thảm kịch bất ngờ, Reiko vội ngoảnh đi không nhìn.

“Cô Yuri!” Quản gia Yoshida vốn điềm tĩnh là thế cũng hốt hải chạy về phía Yuri. “Cô không sao chứ?”

“Vâng, vâng, tôi không sao đâu bác Yoshida.”

“Ồ!” Người quản gia thở phào nhẹ nhõm, “Cô không sao là tốt rồi!”

“Vâng, không sao đâu. Chỉ bị đập chân và sái cổ thôi!”

“Trời, ma... mau đến bệnh viện thôi! Cần phải chụp não ngay!” Mặt người quản gia già biến sắc.

“Tôi đã bảo là không sao mà. Bác đừng lo.” Yuri mỉm cười băng quơ rồi đứng dậy, đi về phía Reiko, “Em rất vui vì chị đến.”

Trước kiểu cúi chào duyên dáng của Yuri, Reiko chỉ còn biết gượng cười đáp.

“Ôi Yuri, em vẫn như ngày xưa.”

Không phải Reiko mĩa mai nhưng đúng là từ hồi đại học, Sawamura Yuri đã vô cùng hậu đậu. Đến nỗi, bản thân việc Yuri sống được đến hôm nay cũng là một kỳ tích. Riêng lý do này cũng đủ khiến Reiko không tưởng tượng nổi việc Yuri lấy chồng. “Em lấy chồng thật ư? Lấy ai? Vì sao lại lấy?” Reiko quan tâm tới những điều này trước tiên. “Nào, mau giới thiệu cho chị đi.”

Nhưng Yuri vẫn hoàn Yuri, không bao giờ để ý xem người khác nói gì, cô cứ nhìn chăm chăm vào Kageyama đang đứng cạnh Reiko, “Chị Reiko, anh chàng tuyệt vời này là ai thế?” Đúng là chả thay đổi gì. Reiko đành phải giải thích, “Là quản gia nhà chị”. Yuri tỏ ý đã hiểu và quay sang Kageyama, cúi gập người chào, “Chào anh”. Kiểu chào cung kính nhất.

“Chào cô, tôi tên là Kageyama. Chúc mừng cô.” Không hề tỏ ra thua kém, Kageyama cũng cúi gập người. Kết thúc màn chào hỏi, sức nhớ là đang vội, Yuri chào tạm biệt, “Hai anh chị vui vẻ nhé. Em phải thay váy cô dâu. Em đi đây. Chị Reiko, nói chuyện sau nhé.”

“Ừ, gặp em sau... Này Yuri.” Reiko gọi với theo cô em đang chuẩn bị chạy lên cầu thang, “Cẩn thận gấu váy nhé.”

“Chị không phải lo đâu, Reiko!”

Yuri giơ hai ngón tay rồi chạy ù lên tầng 2, khuất dạng. Kiểu chạy của Yuri khiến người ta đâm ngờ liệu những lời nhắc nhở vừa rồi có được chú ý tới hay không. Reiko đang lo lắng thì ở bên cạnh, Kageyama khẽ xuýt xoa “Ồ hóa ra cô ấy là tiểu thư nhà Sawamura. Tiểu thư xịn có khác.”

Nếu đó là tiểu thư xịn thì tôi tình nguyện làm tiểu thư dõm. Thực lòng Reiko nghĩ như vậy.

Lễ cưới diễn ra tại phòng khách tầng 1 dưới sự chứng kiến của cha cố gia đình và một số bạn bè thân thiết. Ngoại trừ việc suýt có màn chạm môi thề ước giữa cha cố và cô dâu, bắt nguồn từ việc Yuri giẫm phải chân váy, ngã bổ nhào vào người cha cố khi đang khoác tay chú rể tiến vào lễ đường, thì có thể nói buổi lễ đã diễn ra suôn sẻ. Buổi lễ kết thúc trong không khí nhẹ nhàng với màn trao nhẫn, đánh dấu sự gắn kết của cặp tân lang, tân nương.

Phần tiệc diễn ra sau đó được tổ chức theo kiểu tiệc đứng. Có vẻ nhiều người chỉ được mời đến dự tiệc nên số khách tăng lên trông thấy. Phòng khách lớn được dùng làm nơi tổ chức tiệc chật kín người.

“Chị Reiko ơi, em giới thiệu anh ấy với chị nhé.” Yuri – lúc này đã đổi từ váy cô dâu sang chiếc váy dạ tiệc đơn giản dắt tay chú rể mặc bộ vest tuxedo trắng đi tới. “Đây là anh Hosoyama Teruya. Anh ấy là luật sư, phụ trách các vấn đề về pháp luật của gia đình Sawamura và Saionji. Anh Teruya, đây là chị Hosho Reiko. Chị ấy là điều tra viên, phụ trách xử lý tất cả bọn tội phạm của Kunitachi đấy.”

Giới thiệu kiểu gì thế!? Reiko khẽ lườm Yuri rồi quay sang cố nặn ra một nụ cười để chào Hosoyama. Sau khi quan sát kỹ gương mặt Hosoyama, Reiko xin phép Hosoyama rồi kéo Yuri ra góc tường, ghé tai hỏi nhỏ, “Sao em lấy người già thế?”

Reiko đã thắc mắc về điều này từ lúc dự lễ cưới.

Chú rể Hosoyama Teruya có lẽ đã ngoài 40. Gương mặt kiểu cổ điển trông cũng không đến nỗi nào. Kiểu của diễn viên điển trai ngày xưa. Tuy nhiên, khi đứng cạnh người có gương mặt trẻ con như Yuri, không cần thận sẽ bị tưởng nhầm cô dâu đang đi với bố chứ không phải với chú rể.

Yuri bình thản phủ nhận lời Reiko, “Già đâu mà già. Anh ấy hơn em có 18 tuổi thôi.”

“Thế là già rồi. Yuri thích người lớn tuổi à?”

“Vâng.” Yuri thẳng thắn thừa nhận. “Chị biết là bố em mất sớm. Có thể do ảnh hưởng từ chuyện này mà em thích người lớn tuổi. Mấy cậu choai choai 19, 20 chẳng hề khiến em xao lòng. Cứ phải từ 30 trở lên.”

“Ồ, thế hả?” Reiko không biết điều này. Thảo nào Yuri thấy Kageyama “tuyệt vời”. Ra là vậy. “Chị hiểu rồi. Chị không có ý chỉ trích chuyện hôn nhân của em. Chị chỉ bất ngờ vì thấy tuổi hai người lệch tuổi thôi.”

“Ồ, thế đã là gì. Chị nhìn mẹ em kia kìa.”

Nói rồi Yuri chỉ tay về phía mẹ mình – cô Takako – đang đứng giữa hội trường. Với bộ váy bó sát màu đỏ rực, sự hiện diện của cô Takako thật nổi bật, nếu không muốn nói là hơi lỗ so với độ tuổi đã ngoài 50. Đứng nép sau cô là một anh chàng khoảng 30 tuổi.

“Chị nghĩ anh kia là ai?”

“...Là người yêu của cô Takako chẳng?”

“Vâng.” Yuri lại thẳng thắn thừa nhận. “Anh ấy tên là Hamazaki, một đầu bếp cừ khôi hiện đang làm việc tại nhà hàng của gia đình em. Chị trông kìa, mẹ em chết mê chết mệt anh ấy. Hai người sẽ sớm lấy nhau thôi.”

“Ờ thế hả?” Takako đọc thân nên chuyện đó không phải là không thể. Nếu hai người đó lấy nhau thật thì số tuổi chênh lệch sẽ là hơn hai mươi. So với cặp này thì sự chênh lệch của Yuri và Hosoyama Teruya đúng là chưa đáng gì... Nhưng có sao. Mỗi người một sở thích, việc cô ấy thích ai chẳng liên quan tới mình.

“Chúc em hạnh phúc nhé, Yuri.”

Yuri cảm ơn Reiko rồi quay về chỗ người chồng yêu dấu.

Reiko đang mãi nhìn theo Yuri thì có tiếng gọi từ phía sau.

“Chị Reiko, tại sao trong lễ cưới họ lại chúc người hạnh phúc nhất được hạnh phúc. Chị thấy lạ không?”

Reiko giật mình ngoảnh lại thì thấy một cậu thanh niên đang cầm ly rượu. Đó là Sawamura Yusuke, em trai Yuri. Hai bên má cậu ta ửng hồng, có vẻ cậu ta đã uống khá khá. Không giỏi tiếp chuyện những người say rượu, Reiko chỉ biết cười trừ, thấy thế, Yusuke bèn tuôn một tràng.

“Có phải cuộc hôn nhân nào cũng hạnh phúc đâu. Vẫn có những cuộc hôn nhân bất hạnh. Thế nên mới phải chúc nhau hạnh phúc. Vậy thì chẳng phải bản thân câu chúc kia đã dự báo một cuộc hôn nhân bất hạnh sao? Nghĩ theo cách này

thì hóa ra câu chúc lại là điềm gỡ. Ồ, phải rồi, tự tôi sẽ tới chúc phúc cho anh ta, với tất cả sự bất bình đang có ở trong lòng.”

Nói xong, Yusuke toan lao tới chỗ chú rể Hosoyama Teruya thì bị cô gái đứng cạnh ngăn lại. Cô gái mặc chiếc váy liền màu trắng ôm sát thân hình mảnh khảnh này là Sawamura Miyuki, em gái của Yusuke.

“Không được, đang là tiệc cưới, anh phải chúc cho đàn ông chứ.” Miyuki tóm lấy cổ áo của Yusuke, lôi về chỗ Reiko. “Xin lỗi chị Reiko, anh em đang say nên cư xử ngu ngốc hơn bình thường.”

Reiko không biết bình thường Yusuke thế nào nhưng cô em đã nói vậy thì bình thường chắc cậu ta khôn ngoan hơn.

“Cậu Yusuke không tán thành đám cưới này à? Cậu buồn vì bị người ta lấy mất chị gái chẳng?”

“Không. Anh em ức vì bị lấy mất tài sản. Đúng không anh?”

“Đương nhiên.” Yusuke không phủ nhận lời em gái. “Chị Reiko, mục tiêu của thằng cha Hosoyama đó là tài sản nhà Sawamura. Nhờ được lòng bác Kotoe mà hắn trở thành luật sư tư vấn cho gia đình Saionji. Nhưng khi phát hiện ra nhà Saionji chẳng có của nả gì đáng kể, hắn liền chuyển mục tiêu sang nhà Sawamura. Hắn lừa phỉnh chị Yuri, nhanh chóng có được một đám cưới. Đám cưới này không hề có tình yêu. Chị em vẫn không hề biết mình đang bị lợi dụng, chị em vốn ngốc mà!”

“Anh mới ngốc ấy. Anh xem nhiều phim truyền hình quá đấy.”

“Ngược lại thì có, chuyện tưởng chỉ có trong phim lại xảy đến với những gia đình giàu có như nhà mình... Mà thôi, Miyuki, mai em thi rồi, lên tầng 2 học bài đi. Đừng phá đám nữa. Suyt suyt, đi đi.”

“Được rồi.” Miyuki cúi kính trước kiểu xua như xua chó của Yusuke rồi bước ra khỏi phòng khách lớn. Đợi em gái đi khuất, Yusuke quay sang, trơ trẽn ghé sát mặt vào Reiko, nói, “Chị Reiko, kẻ phá đám đi rồi. Mặc dù chẳng thích thú gì với đám cưới của chị gái nhưng nhờ thế em mới gặp được chị. Giờ hai chị em mình nói chuyện riêng với nhau nhé.”

“Được thôi. Không cần nói về chị cậu à?”

“Chị ấy sao chẳng được. Mặc kệ đi, anh định...”

Cậu ta say rồi. Chính cậu ta mới là kẻ phá đám, nhưng kể ra cũng chưa đến mức bị ăn bạt tai. Nếu cậu ta dám chạm vào mình, mình sẽ tổng giam cậu ta ngay... Reiko đang nghĩ tời đó thì bỗng có người mặc bộ vest tuxedo len vào giữa. Là Kageyama. Giả vờ bị vấp, Kageyama đẩy Yunsuke ra rồi kéo Reiko ra một góc.

“Anh làm gì thế, Kageyama?”

“Ông chủ đang lo lắng.” Kageyama nói như thể đang rầy la Reiko. “Ông chủ lo không biết có kẻ nào định lừa phỉnh, hỏi cưới tiểu thư để chiếm đoạt tài sản nhà Hosho không.”

“Ồ, hóa ra bố tôi cũng thích xem phim truyền hình à. Đúng là ông bố rắc rối.” Reiko khẽ thở dài rồi lên giọng, “Bố tôi định làm gì? Cấm tôi không được nói chuyện với đàn ông chắc? Nhỡ đến lúc bốn mươi, năm mươi tôi vẫn chưa lấy được chồng thì sao? Hả!”

Nói xong, Reiko vội che miệng và quay mặt vào tường. Thấy vậy, Kageyama rướn người qua vai Reiko, thắc mắc, “Tiểu thư sao thế?”

“Kageyama, anh nhìn giúp tôi với.” Reiko chỉ tay ra sau lưng, “Có phải phía tường đằng kia có một cô mặc kimono rất sang trọng, đúng không. Cô ấy đang lờm tôi à? Cô ấy có tỏ ra khó chịu không?”

“Không, cô ấy đang uống rượu một mình thôi. Ai thế?”

Reiko thở phào nhẹ nhõm rồi quay người lại. Sau khi liếc nhìn người đàn bà đang đứng cạnh tường, Reiko bảo, “Đó là cô Kotoe. Lúc trong xe tôi kể với anh rồi đấy.”

“A, người cuối cùng của dòng họ Saionji. Hơn 60 tuổi mà vẫn chưa chồng...”

“Anh hâm à! Nói gì mà to thế!”

Sự ngăn cản của Reiko trở nên vô ích vì câu nói của Kageyama dường như đã lọt vào tai bà Saionji Kotoe. Bà bắn cái nhìn lạnh như mũi tên về phía hai người.

Cả Reiko và Kageyama cùng quay mặt vào tường.

* * *

Buổi tiệc bắt đầu được khoảng một tiếng. Reiko bỗng thấy là lạ. Chẳng biết từ lúc nào, nhân vật chính của ngày hôm nay, cô dâu Sawamura Yuri đã biến mất khỏi hội trường. Sinh nghi, Reiko bèn ra hỏi người quản gia Yoshida.

“Ô, ban này tôi vẫn trông thấy cô ấy mà.” Yoshida cũng thắc mắc. “Để tôi hỏi anh Hosoyama xem sao.”

“Vâng.” Reiko gật đầu rồi cùng Yoshida đi về phía Hosoyama Teruya. Chú rể đang một mình trò chuyện với khách mời. Hai má anh ta đỏ như hai quả hồng, có lẽ vì phải tiếp rượu nhiều quá. Khi Reiko thắc mắc về sự vắng mặt của Yuri thì nhận được câu trả lời bất ngờ từ Hosoyama.

“Cô ấy uống rượu nên cảm thấy không được khỏe, giờ đang nằm nghỉ trong phòng rồi. Chẳng sao đâu. Chỉ là để tỉnh rượu thôi. Cô ấy sẽ quay lại ngay.”

Hosoyama Teruya thấy chẳng có gì đáng lo nên quay ra tiếp tục trò chuyện với khách mời. Nhưng Reiko lại thấy lo. Có đúng là vì rượu không? Vài tiếng trước, Yuri đã có cú lộn nhào ngoạn mục ở cầu thang. Ngã xong trông Yuri vẫn tỉnh táo, tuy nhiên cũng có trường hợp một lúc sau mới có biểu hiện mệt mỏi. Reiko thấy không yên tâm nên hỏi người quản gia già đứng bên cạnh.

“Tôi sẽ đi xem Yuri thế nào. Phòng Yuri ở đâu.”

“Tôi cũng sẽ đi cùng. Xin mời theo lối này.”

Reiko và Yoshida cùng rời khỏi hội trường. Sau đó hai người đi vào sảnh để lên tầng 2.

“Phòng cô Yuri ở ngay bên phải...”

Bỗng có một tiếng thét – tiếng nữ giới – cắt ngang lời ông Yoshida. Reiko nhận ngay ra giọng Yuri. Cô chạy vọt lên trước ông Yoshida, đấm thùm thụp vào cửa phòng nằm bên phải cầu thang. “Yuri ơi, em sao thế! Yuri!”

Chỉ có tiếng trầm đục vọng lại của cánh cửa gỗ, không có tiếng đáp từ bên trong. Reiko vịn tay nắm nhưng cánh cửa không nhúc nhích, có vẻ cửa đã bị khóa trái. Reiko hỏi Yoshida xem ông có chìa không.

“Két sắt phòng tôi có một chìa. Tôi sẽ đi lấy ngay, xin tiểu thư đợi một chút!”

Bằng cử chỉ nhanh nhẹn không hề có dấu hiệu của tuổi tác, ông Yoshida lao ngay xuống cầu thang. Còn lại một mình ở hành lang, Reiko liên tục đập cửa và gọi người bạn chắc chắn đang ở bên trong, vẫn không có tiếng đáp. Từng giây chậm rãi trôi qua, cuối cùng ông Yoshida cũng quay lại với chiếc chìa khóa trên tay. Reiko giật phăng chìa khóa và tra vào ổ. Chìa khóa vừa nằm gọn trong ổ xong là Reiko mở ngay cánh cửa.

Reiko đưa mắt nhìn khắp căn phòng. Đập vào mắt cô là cửa sổ đang mở cùng rèm cửa tung bay trong gió. Cô nhìn sang chiếc giường đặt cạnh cửa sổ... Yuri đang nằm trên đó.

“Trời!” Reiko hét lên.

Trên lưng chiếc váy dạ tiệc trắng của Yuri, một vết đỏ sẫm đang lan rộng, như một tấm họa đồ. Reiko vội lao đến bên Yuri. Nhìn ở cự ly gần, không còn nghi ngờ gì nữa, vết loang kia chính là máu đỏ. Bên cạnh gối có một con dao với phần lưỡi nhuộm máu.

“Ôi tiểu thư, có chuyện gì vậy!” Đứng sau Reiko, ông Yoshida cất giọng thảng thốt. Người quản gia vốn điềm tĩnh cũng không giấu nổi sự bàng hoàng.

Reiko bắt mạch cho Yuri, lòng thầm hy vọng. May mắn là mạch còn đập.

“Tốt rồi! Cô ấy chưa chết đâu. Chúng ta đến thật đúng lúc.” Reiko xóc cơ thể đã kiệt sức của Yuri lên. “Cố lên nào Yuri! Đã có chuyện gì! Ai làm em thế này!”

“... Ôi, chị Reiko... Em...”

“Không được nói gì hết! Em đang bị thương rất nặng!”

“... Thế thì... đừng hỏi... em...”

“...” Chị xin lỗi. Em nói đúng. Tại chị mất bình tĩnh nên nói mà không suy nghĩ.

Reiko tự động viên rằng mình là điều tra viên nên càng phải bình tĩnh. Trước mắt, để cầm máu, Reiko lấy chăn đắp lên vết thương ở lưng Yuri. Vết thương tuy không phải ở vị trí nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng khá nặng. Reiko định

gọi 119 thì nhớ ra hôm nay phải diện đồ đẹp nên cô đã không mang theo mấy đồ lặt vặt.

Đúng lúc ấy có tiếng chân người chạy đến.

Reiko ngoảnh lại nhìn ra phía cửa. Trước cửa có hai người phụ nữ và một nam giới. Hai phụ nữ là bà Saionji Kotoe và cô Sawamura Takako. Người còn lại là Yusuke, con trai của cô Takako.

“Sao thế?” Yusuke hốt hải hỏi. “Đã có chuyện gì à?”

Yusuke nhìn thấy Yuri nhưng không nhìn được thương do bị tấm chắn che mắt. Có vẻ cậu ta chưa nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Người có mặt sau đó một chút là Kageyama. “Có chuyện gì vậy!?”

Kageyama vội lao đến ngay khi nghe phong phanh có chuyện. Căn phòng bỗng chốc đông đúc hẳn lên.

Có tiếng mở cửa ở phòng bên, thêm một nhân vật nữa xuất hiện.

“Ồ, chuyện ồn ào gì thế!?Ồn thế này học bài sao được. Có chuyện gì với bác Kotoe à?”

Là cô em gái Sawamura Miyuki. Miyuki đang học bài ở cạnh phòng Yuri.

“Đồ dở hơi, không phải bác Kotoe. Là chị Yuri.” Yusuke chỉnh lại lời cô em gái rồi tiến về phía Reiko. “Có chuyện gì thế chị Reiko? Chị ấy mệt thế cơ à?”

Chưa hiểu sự việc ra sao nhưng Yusuke đã bước vào tận giữa phòng.

Sợ hiện trường bị xáo trộn, Reiko nghiêm giọng quát, “Yusuke, không được tiến thêm bước nào nữa! Cậu ra hành lang đi! Cả mọi người nữa! Đã xảy ra án mạng. Tôi sẽ giải thích sau, đề nghị mọi người ra ngoài ngay!”

Có vẻ uy lực của Reiko đã phát huy tác dụng, Yusuke lùi lại hai, ba bước. Mọi người đều thấy căng thẳng. Chợt ông Yoshida giật nảy mình như thể nhớ ra chuyện quan trọng, ông quay lại, dang hai tay xua mọi người ra ngoài,

“Mọi người làm như cô Reiko nói đi. Cô Reiko là cảnh sát. Hãy để việc này cho cô ấy.”

Tất cả cùng lui ra ngoài hành lang theo lời ông Yoshida. Reiko cảm ơn ông Yoshida rồi gọi người đẩy tứ trung thành của mình, “Kageyama, anh lại đây!”

Kageyama thận trọng bước lại gần giường của Yuri. Reiko nhanh chóng ra lệnh, “Anh giữ vết thương này giúp tôi. Với cả...” Reiko thọc tay vào túi áo vét của Kageyama, lôi ra chiếc điện thoại di động, “Cho tôi mượn.”

Kageyama chưa kịp đồng ý thì Reiko đã bấm số gọi 119.

Reiko gọi cấp cứu, đồng thời tự mình thông báo cho cảnh sát. Kageyama vẫn ngồi bên cạnh để giữ vết thương cho nạn nhân. Reiko cẩn thận kiểm tra hiện trường, cố gắng không gây xáo trộn. Trong căn phòng rộng rãi này, ngoài giường ngủ còn có bàn, tủ sách, tủ quần áo và ghế sofa. Căn phòng rất sạch sẽ, mọi thứ được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, đúng kiểu phòng con gái. Bên ngoài cửa sổ đang mở là khoảng ban công được xây nhô ra ngoài. Mưa đã tạnh hẳn.

Xe cảnh sát nối đuôi xe cứu thương đến ngay sau đó. Đứng ngoài hành lang, cô Takako cất giọng phẫn nộ, “Ai cho phép gọi cảnh sát đến thế! Đang trong tiệc cưới cơ mà!”

“Cháu gọi đây thưa cô!” Reiko ngó ra hành lang đồng dục đáp lại nữ chủ nhân của gia đình Sawamura. “Xét theo tình hình hiện tại thì đây là một vụ cố ý gây thương tích, nói đúng hơn là một vụ giết người không thành. Tiệc cưới hay không cũng chẳng liên quan gì. Rất mong cô hợp tác điều tra.”

“...” Takako bực bội quay đi, miệng lẩm bẫm “Mất mặt nhà Sawamura quá.”

“Được rồi mẹ ơi.” Yusuke và Miyuki đứng ở hành lang vội xoa dịu bà mẹ đang bốc hỏa. Có vẻ như Sawamura Takako lo danh tiếng nhà Sawamura bị ảnh hưởng hơn là việc cô con gái bị thương. Thật là bà mẹ ích kỷ, Reiko không ngăn được tiếng thở dài.

Chẳng mấy chốc nhân viên cứu thương và cảnh sát đã tràn hết vào nhà. Yuri được khiêng ra ngoài bằng cáng. Căn phòng xảy ra vụ việc được phong tỏa, toàn bộ khách mời cũng bị giữ lại.

Chỉ đạo công tác điều tra là một thanh tra trung niên dáng vẻ nghiêm nghị tên Miura. Trông thấy thanh tra Miura, Reiko thấy thật may vì vụ việc xảy ra ở Shirokanedai. Nếu là Kunitachi, cấp trên của Reiko – thanh tra Kazamatsuri – sẽ phi đến ngay bằng chiếc Jaguar màu bạc ánh kim, sốt sắng xông vào hiện trường. Nhưng dù thế nào thì thanh tra Kazamatsuri cũng không thể nhúng mũi vào vụ án xảy ra ở Shirokanedai.

Tuy nhiên, là nhân viên của Sở Cảnh sát Kunitachi, Reiko cũng không có quyền điều tra vụ án xảy ra ở Shirokanedai. Do vậy mà Reiko trở thành người bị

thăm vấn cùng với những người khác. Ở vụ án này, Reiko không còn là điều tra viên nữa mà trở thành nhân chứng đầu tiên. Thậm chí còn có thể coi là một trong những nghi phạm.

Thanh tra Miura tập hợp những người có liên đới tại phòng khách của dinh thự. Hai phụ nữ gồm bà Saionji Kotoe và cô Sawamura Takako. Cậu con trai Yusuke và cô con gái Miyuki. Hosoyama Teruya – người vừa mới trở thành chồng của nạn nhân. Ông Yoshida – quản gia của gia đình Saionji. Cuối cùng là Hosho Reiko và Kageyama. Reiko và Kageyama tuy chỉ là khách mời nhưng lại vô tình có mặt ở thời điểm trước và sau sự việc nên được tính là người có liên đới.

“Đầu tiên, tôi muốn nghe về quá trình phát hiện ra sự việc. Người báo cảnh sát là cô Hosho Reiko đúng không?”

Reiko gật đầu xác nhận. Sau đó, cô thuật lại ngắn gọn chuỗi sự việc xảy ra kể từ khi phát hiện cô dâu bị đâm cho đến lúc báo cảnh sát. Nghe xong, thanh tra Miura nêu ngay ra điểm nghi vấn, “Cô Hosho và bác Yoshida chạy tới hiện trường trước, những người khách cũng lao tới ngay sau đó, điều này nghĩa là sao? Tiếng hét của nạn nhân đâu to tới mức vọng tới hội trường?”

“Chỉ là ngẫu nhiên thôi.” Người đáp là Yusuke. “Nghe nói chị tôi không được khỏe nên tôi và mẹ lên xem thế nào chứ không hề biết là có chuyện.”

“Con trai tôi nói đúng đấy. Tôi đâu biết đã xảy ra chuyện.” Nói xong, cô Takako khẽ rùng mình.

“Ra là vậy. Còn bà Saionji Kotoe? Bà cũng lo cho sức khỏe của Yuri ạ?”

“Không. Tôi chỉ định về phòng mình trên tầng 2. Tiệc tùng chẳng phải nơi dễ chịu đối với người có tuổi như tôi. Việc tôi có mặt là hoàn toàn ngẫu nhiên...” Bà Saionji Kotoe có vẻ sợ sệt, có lẽ vì phải đứng trước cảnh sát.

“Vâng vâng, đúng vậy đấy.” Yusuke tiếp lời bà Kotoe. “Bác Kotoe đi ngay trước tôi và mẹ. Bác lên được nửa cầu thang thì nghe thấy có tiếng hét trên tầng 2. Đầu tiên tôi nghe thấy chị Reiko hét lên ‘Trời’. Tiếp theo là tiếng ông Yoshida hỏi, ‘ôi tiểu thư, có chuyện gì vậy?’ Lo rằng chị tôi mệt quá nên tôi và mẹ vội chạy lên. Tất nhiên bác Kotoe cũng thế, vì vậy mà chúng tôi có mặt ở hiện trường cùng một lúc. Phải vậy không bác Kotoe?”

“Vâng. Đúng là tôi có nghe thấy tiếng hét.”

“Ra vậy, tôi hiểu rồi.” Thanh tra Miura gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi quay sang người đàn ông đứng trong góc phòng. “Còn anh thì sao hả Kageyama?”

“Tôi không thấy tiểu thư đâu nên đi tìm. À, tiểu thư ở đây là cô Hosho Reiko, không phải cô Sawamura Yuri.” Kageyama chỉ tay về phía Reiko. “Không thấy tiểu thư ở hội trường, tôi bèn đi ra tìm ở hành lang tầng 1. Khi tới gần cầu thang, đúng như anh Yusuke khai, tôi nghe thấy loáng thoáng tiếng hét của phụ nữ và đàn ông. Thế là tôi chạy ngay lên tầng 2.”

“Nghĩa là anh có mặt ở hiện trường chỉ sau Yusuke một chút.”

“Vâng.” Kageyama lễ phép gật đầu với thanh tra Miura. Dường như việc lễ phép gật đầu trước bất cứ ai đã trở thành thói quen đáng buồn của người quản gia này.

“Tôi hiểu rồi. Vậy người cuối cùng xuất hiện là Sawamura Miyuki, lúc đó đang ở phòng bên cạnh?” Nói đến đây, thanh tra Miura ghé đầu sang một bên thắc mắc, “Miyuki ở gần phòng Yuri nhất nhưng lại là người xuất hiện muộn nhất, thật vô lý. Đáng lẽ phải là người có mặt đầu tiên chứ.”

“Ồ, anh điều tra viên, anh nghi ngờ con gái tôi đấy à! Thật khiếm nhã!”

Nhân vật bị chĩa mũi tên – Miyuki – vội an ủi bà mẹ đang bốc hỏa bằng thái độ rất người lớn.

“Kìa mẹ, cứ để con giải thích. Thưa điều tra viên, cháu xin giải thích lý do tại sao cháu ở ngay phòng bên nhưng lại có mặt cuối cùng. Thật ra, cháu đã nói dối khi bảo là đang ôn thi. Sự thật là cháu đang đeo tai nghe để nghe nhạc. Một loại nhạc rất âm ỉ. Do đó cháu không hề nghe thấy tiếng chị Reiko đập cửa. Chắc nó đã bị lẫn với tiếng trống. Cháu chỉ nhận ra có chuyện khác thường ở phòng bên khi nhạc chuyển sang bản ballad. Cháu chỉ nghe thấy tiếng ông Yoshida thôi, đang chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì lại nghe thấy ồn ào ngoài hành lang. Thế là cháu bỏ tai nghe, đi ra ngoài và thấy phòng bên đang nhốn nháo.”

“Cái gì, ban này mà kêu là ồn quá không học được cơ mà, hóa ra là đóng kịch à?”

Trước thái độ ngạc nhiên của Yusuke, Miyuki không hề cảm thấy có lỗi, thản nhiên gật đầu đáp, “Vâng.”

“Ra là vậy. Tôi hiểu được phần nào tình hình lúc đó rồi.” Thanh tra Miura đưa mắt nhìn tất cả mọi người. “Tuy nhiên công tác điều tra mới chỉ bắt đầu. Chắc tôi sẽ còn phải hỏi mọi người thêm, mong mọi người hợp tác.”

“Đợi đã, anh điều tra viên, cho tôi hỏi một câu được không?” Giọng cô Sawamura Takako tuy lịch sự vẫn có gì đó hống hách. “Yuri không nhìn thấy hung thủ à? Nếu nó nhìn thấy, coi như vụ này được giải quyết không?”

Cô Takako nói đúng. Nhưng đáp lại sự chờ đợi của mọi người, thanh tra Miura chỉ buồn bã lắc đầu.

“Yuri không nhìn thấy hung thủ. Có tin báo như vậy từ bệnh viện. Cô ấy bị đâm vào lưng khi đang nằm nên không nhìn thấy cũng phải thôi.”

Có tiếng ai đó thở dài. Giữ im lặng suốt từ ban nãy, bỗng Hosoyama Teruya lên tiếng, giọng rất nghiêm trọng,

“Ai đã khiến Yuri như vậy! Anh điều tra viên, hãy mau chóng tìm ra hung thủ đi! Phải rồi! Chẳng phải hung thủ đang trà trộn trong đám khách ngoài kia sao!”

“Tất nhiên chúng tôi cũng nghĩ tới khả năng đó. Nhưng tính riêng số khách giữ lại được đã là hơn 50 người. Con số thực còn nhiều hơn vì có người đã về từ trước. Số nghi phạm lớn như vậy e là... Có chuyện gì thế?”

Thanh tra Miura hỏi điều tra viên mặc thường phục vừa chạy vào phòng khách. Anh ta lại gần tranh tra Miura, thì thầm điều gì đó. Mắt thanh tra bỗng mở to.

“Gì cơ! Thật không!”

Reiko không tài nào đoán nổi nét mặt đầy biểu cảm kia của thanh tra Miura thể hiện điều gì.

* * *

Một lát sau khi buổi thu thập lời khai tại phòng khách kết thúc, Reiko được thanh tra Miura gọi riêng vào phòng khách nhỏ. Trong phòng chỉ có một mình

thanh tra Miura đang ngồi trên ghế sofa. Thanh tra Miura mời Reiko ngồi xuống phía ghế đối diện rồi bắt đầu câu chuyện, mặt rất nghiêm trọng.

“Xin lỗi điều tra viên Hosho vì đã gọi cô vào đây. Tôi muốn được nghe suy nghĩ của cô. Suy nghĩ của một điều tra viên.”

Ban nãy, thanh tra Miura gọi Reiko là “cô Hosho” giống như những người có liên đới khác, giờ đã chuyển sang gọi là “điều tra viên Hosho”. Nghĩa là Reiko đang được tiếp chuyện như một cảnh sát. Tự nhiên Reiko thấy căng thẳng hẳn.

“Nếu giúp được gì tôi xin sẵn sàng.”

“Vậy, tôi xin vào thẳng luôn vấn đề. Cô nghĩ sao về đường tẩu thoát của hung thủ?”

“Đường tẩu thoát?”

“Đúng vậy. Cô có mặt ở cửa phòng nạn nhân ngay khi nghe thấy tiếng hét. Nhiều khả năng tại thời điểm đó hung thủ vẫn ở trong phòng. Bởi hung thủ không đủ thời gian để tẩu thoát. Nhưng khi cô mở cửa phòng bằng chìa khóa do ông Yoshida mang tới thì hung thủ lại không còn trong phòng nữa. Không biết hung thủ đã biến đi đâu.”

Reiko thắc mắc không hiểu tại sao thanh tra Miura lại hỏi vậy. Bởi điều này thì ai cũng biết.

“Cửa sổ phòng nạn nhân lúc đó đang mở. Chắc hung đã nhảy từ ban công ngoài cửa sổ xuống. Sau đó, một là hung thủ rời khỏi dinh thự, hai là thân nhiên hòa mình vào bữa tiệc.”

“Ý cô là từ ban công tầng 2?”

“Vâng. Một khi bị dồn đến chân tường thì tôi nghĩ ai cũng có thể nhảy được từ tầng 2 xuống.”

“Ồ, cô nói đúng đấy. Nhưng nếu nhảy từ tầng 2 xuống, chắc chắn dưới mặt đất phải có dấu chân hoặc dấu móng của hung thủ. Trời mưa nên mặt đất mềm lắm.”

“Ồ, đúng là thế...” Đến đây Reiko mới hiểu ra dụng ý trong câu hỏi mà thanh tra Miura đã biết rõ câu trả lời.

“Lẽ nào lại không có dấu chân!”

“Vâng. Bên tìm kiếm đã căng mắt tìm ở khoảng đất phía dưới ban công nhưng không thấy. Tất nhiên là không có cả dấu móng. Cô nghĩ sao về chuyện này?”

“Hay mưa đã xóa dấu vết?”

“Mưa tạnh từ trước khi buổi lễ diễn ra cơ. Sau đó thì không mưa lấy một giọt.”

Đúng là khi phát hiện ra vụ việc, Reiko có nhìn ra cửa sổ và thấy trời không mưa. Vậy không phải là mưa đã xóa dấu vết.

“Thế là sao nhỉ?”

Trong đầu Reiko hiện lên từ “căn phòng bị khóa”. Có vẻ thanh tra Miura cũng đang nghĩ như vậy.

“Nếu là tiểu thuyết trinh thám, thế nào tay thám tử cũng sồn sồn lên rằng hung thủ biến khỏi căn phòng bị khóa như làn khói. Nhưng chúng ta là cảnh sát. Chúng ta cần suy nghĩ theo cách thực tế hơn. Tôi đã nghĩ theo cách đó và nhìn ra được một khả năng. Đường tẩu thoát của hung thủ không chỉ có cửa sổ đang mở.”

“Không phải cửa sổ thì là...”

“Cửa ra vào. Hung thủ đã dùng hàng rào đi ra bằng cửa ra vào.”

“Tôi không hiểu ý thanh tra lắm. Ngay sau khi sự việc xảy ra, tôi đứng ở cửa suốt, việc hung thủ tẩu thoát bằng lối này là...”

Lúc này, Reiko mới nhận ra sự nghi ngờ của thanh tra Miura đang nhắm vào mình.

“Có phải thanh tra cho rằng tôi cố tình để hung thủ chạy trốn?”

“Tiếc là tôi chỉ nghĩ được có vậy. Sau khi sự việc xảy ra, cửa phòng vẫn khóa trái. Ngoài cửa có cô và ông quản gia Yoshida. Nhưng khi ông Yoshida chạy đi lấy chìa khóa thì trước cửa chỉ có mình cô. Chính lúc đó, hung thủ đã mở cửa và đi ra ngoài. Tôi không rõ sự thể thế nào nhưng tóm lại là cô đã để hung thủ trốn thoát.”

“Ý anh tôi là đồng phạm của hung thủ sau khi hung thủ gây án à? Tôi là bạn của Yuri, đồng thời là một điều tra viên đấy.”

Chưa kể còn là con gái của ông Hosho Seitaro, chủ tịch tập đoàn Hosho nữa. Dám quy kết lung tung như vậy thì người chịu thiệt sẽ là anh đó! Suýt nữa thì Reiko thốt ra những lời trên.

“Sao cơ? Kể cả điều tra viên thì cũng có lúc tay nhúng chân chứ.” Thanh tra Miura thản nhiên đáp rồi lạnh lùng liếc xéo Reiko. “Theo như tôi nghe được thì cô không thấy mừng cho đám cưới của Sawamura Yuri. Nếu không muốn nói là bức xúc. Có người khai thấy cô tỏ rõ thái độ như vậy. Do đó, việc cô đứng về phe hung thủ cũng không phải là chuyện không thể.”

“Anh nói gì! Tôi không mừng cho đám cưới của Yuri!?! Tôi bức xúc!?”

Reiko hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi hỏi thanh tra Miura.

“Thưa thanh tra, ai, ai đã ăn nói hồ đồ như vậy?”

Reiko phát hiện người đàn ông mặc bộ vest Tuxedo cô đang tìm có mặt ở hành lang. Reiko kín đáo nắm tay thành nắm đấm rồi tiến thẳng đến chỗ anh ta. Đồ quản gia phản bội! Đồ khẫu phật tâm xà! Tôi sẽ cho anh một trận nhừ tử!

Nhưng Kageyama đã tinh ý phát hiện ra nên quay ngoắt về phía Reiko, khom người theo đúng cung cách một quý ông, nhẹ nhàng tránh cú đấm trời giáng của Reiko. Nắm đấm của Reiko rơi tôm vào không khí.

“Ôi ôi tiểu thư...”

“Ôi ôi cái gì!”

Cú đánh thất bại, Reiko bèn chuyển con tức giận thành lời nói. “Kageyama! Anh dám bán đứng tôi cho cảnh sát cơ à! Anh bảo tôi ghen tị với đám cưới của Yuri! Nhờ có anh mà tôi được coi là nghi can. Tất cả là nhờ anh đấy, đồ phản bội!”

Thấy Reiko sắp òa khóc, Kageyama lắc đầu tỏ ý không hiểu chuyện gì nhưng ngay sau đó, anh đập tay vào nhau, “À, thì ra là chuyện đó.” Có vẻ anh ta đã đoán ra. “Nhưng tôi chưa hiểu. Tại sao vì lời khai của tôi mà tiểu thư bị nghi ngờ. Nhìn tình hình cũng thấy rõ ràng tiểu thư không phải là hung thủ. Có cả ông Yoshida làm chứng nữa cơ mà...”

“Tình hình thay đổi rồi. Căn phòng bị khóa! Căn phòng bị khóa!”

Reiko kể lại cho Kageyama thông tin nghe được từ thanh tra Miura. Không có dấu chân thủ phạm ở khoảng đất bên dưới ban công. Từ đó suy ra thủ phạm chỉ có thể tẩu thoát khỏi hiện trường với sự trợ giúp của Reiko.

Kageyama im lặng lắng nghe, sau khi Reiko kể xong, anh ta liền mỉm cười mãn nguyện.

“Hóa ra là thế. Tôi hiểu rồi, chuyện đó thì...”

“Hả, sao cơ? Anh phát hiện được điều gì à?” Reiko nhìn Kageyama chờ đợi.

Anh chàng Kageyama này, khi làm quản gia thì chẳng khác gì đồ dờm, nhưng vì có khả năng đặc biệt biến những vụ án hóc búa trở nên đơn giản nên lại là báu vật với một điều tra viên.

“Nếu phát hiện được điều gì, anh cứ nói nhé. Tôi sẽ nghe.”

Reiko không thể thẳng thắn đề nghị Kageyama nói cho cô nghe bởi điều đó sẽ làm tổn hại đến danh dự của một tiểu thư lẫn của một điều tra viên. Như muốn trêu tức Reiko, Kageyama giơ ngón tay đẩy gọng kính trước mũi.

“Tôi hiểu được tương đối rồi. Nhưng để chắc chắn, tôi muốn xem lại cái ban công.”

“Chúng ta không thể vào hiện trường nhưng tôi nghĩ là có thể quan sát từ dưới sân. Ta đi thôi.”

Hai người nhanh chóng đi ra ngoài sân. Đứng ở vị trí có thể nhìn trọn vẹn ban công, Reiko chỉ, “Kia là ban công phòng Yuri.”

“Ồ kia à?” Nét mặt Kageyama lộ rõ sự thất vọng. “Thế còn cửa sổ bên cạnh ban công?”

“Là cửa sổ phòng Miyuki.”

“Nghĩa là phòng Miyuki không có ban công?”

“Có vẻ như vậy.” Đúng là chỉ phòng Yuri có ban công, phòng Miyuki bên cạnh thì không. Phòng Miyuki chỉ có cửa sổ. “Nhưng sao cơ?”

Sự thất vọng thoáng hiện lên trong mắt Kageyama khi anh ta nhìn lại ban công của hiện trường vụ án.

“Có vẻ tôi đã nhận định sai. Đúng thế, nếu hung thủ nhảy xuống từ ban công thì không thể không để lại dấu vết bên dưới. Nghĩa là không phải hung thủ nhảy từ ban công xuống. Leo lên mái nhà lại càng không, như vậy lối thoát duy nhất chỉ có thể là cửa ra vào...”

Nói đến đó, Kageyama đột nhiên quay sang Reiko, đoạn hạ giọng, “Thưa tiểu thư, đúng là tiểu thư không thả hung thủ đấy chứ? Kể cho tôi đi nào...”

“Tôi đã bảo không phải rồi cơ mà! Anh đứng về bên nào thế hả!”

“...” Kageyama đáp. “Tất nhiên là bên tiểu thư rồi.”

“Đoạn ngập ngừng vừa rồi là sao?” Câu nói chắc chắn sẽ làm tổn thương trái tim Reiko đã không được thốt ra.

“Đoạn ngập ngừng nào cơ?” Kageyama đánh trống lảng rồi quay trở lại với câu đố về căn phòng bị khóa. “Có những căn phòng nhìn qua tưởng là bị khóa

nhưng thật ra vẫn có lối đi phụ. Nhất là với những ngôi nhà cổ thế này, nếu có thì cũng không có gì lạ.”

“Nhưng làm sao chúng ta biết được là có lối phụ hay không?”

Nếu vụ này xảy ra tại địa bàn thuộc Sở Cảnh sát Kunitachi thì đảm bảo giờ này thanh tra Kazamatsuri đang bới tung cả sàn nhà lẫn trần nhà để kiểm tra rồi. Nhưng đây là Shirokanedai. Không có thanh tra Kazamatsuri, Reiko cũng chẳng có thẩm quyền để kiểm tra. Thấy Reiko đứng khoanh tay với vẻ nôn nóng Kageyama lên tiếng.

“Tiểu thư trông kìa. Bà Saionji Kotoe đang đi về phía này, thật đúng lúc quá.”

Reiko nhìn theo hướng Kageyama chỉ thì thấy một phụ nữ mặc kimono. Bà bước từng bước về phía Reiko và Kageyama, vẻ mặt nặng trĩu ưu tư.

“Bà ấy là người biết ngôi nhà này tường tận nhất. Vì bà ấy là người duy nhất sinh ra tại đây và còn sống đến tận bây giờ. Nói cách khác, bà ấy là nhân chứng sống của dinh thự Saionji.”

“Phải rồi. Nhưng tôi nhắc này, đừng dùng từ ‘nhân chứng sống’ trước mặt bà ấy nhé”

Chấn chỉnh người quản gia ăn nói vô duyên xong, Reiko đi về phía bà Saionji Kotoe.

“Xin lỗi phu nhân.” Reiko bắt đầu, giọng nửa như ra lệnh. “Cho phép tôi đặt câu hỏi có phần khiếm nhã, tại dinh thự này có lối đi phụ hay cánh cửa bí mật nào không?”

Bà Saionji Kotoe tuy bất ngờ trước câu hỏi đường đột nhưng lắc đầu quả quyết, “Không, tôi sống ở đây hơn sáu mươi năm rồi nhưng chưa từng trông thấy có gì giống như nhà ninja cả. Đây là ngôi nhà kiểu Âu cũ kỹ, rất đổi bình thường.”

“Liệu có chuyện riêng phòng Yuri được sửa chữa không?”

“Không. Nhà này vẫn nguyên vẹn từ xưa.”

“Thế à. Nếu phu nhân nói vậy thì chắc là vậy rồi. Tôi chỉ hơi thắc mắc thôi. Cảm ơn phu nhân.”

“Tôi xin lỗi vì không giúp được gì.” Bà Saionji Kotoe lặng lẽ gật đầu “Tôi xin phép!”

Bằng cử chỉ khoan thai và duyên dáng, bà Kotoe xoay người. Bà vừa quay đi xong thì Kageyama gọi lại giọng thấp hơn hẳn bình thường, “Xin tiểu thư đợi đã.”

Bà Kotoe dừng lại ngay.

“Ồ, vẫn còn chuyện gì sao?”

Bà Kotoe ngoảnh lại. Hả!? Reiko sừng sốt. Cô chẳng hiểu gì cả. Trong khi đó, Kageyama vẫn thản nhiên. “Chẳng phải tiểu thư có chuyện muốn nói sao. Xin cứ tự nhiên.”

“À à... cũng không hẳn. Tại trông thấy anh chị ở đây nên tôi...”

Mãi đến lúc đó bà Saionji Kotoe mới tròn mắt ngạc nhiên. Một bầu không khí ngưng đọng bao quanh. Những cái nhìn nghi hoặc. Thấy vậy, bà Kotoe luống cuống bào chữa, “Hả, anh nói gì cơ! Tôi... tôi... không...” Trước thái độ hoảng hốt của bà Kotoe, Kageyama lạnh lùng báo với bà rằng tất cả đã quá muộn. “Vừa rồi, bà Kotoe đã ngoảnh lại khi nghe thấy tôi gọi là ‘tiểu thư’. Bà phản ứng như thế đó là chuyện đương nhiên, không có gì khác thường. Đúng vậy không?”

Chuyện đó thì... Bà Kotoe muốn nói điều gì đó nhưng rồi bà chỉ chớp mắt và im lặng. “...”

Một lần nữa, Reiko lại bàng hoàng đến mức không thốt ra được tiếng nào. Khi Kageyama gọi bà Saionji Kotoe lần thứ hai là “tiểu thư”, bà cũng đáp lại không hề bối rối. Như thế bà đã quen với việc được gọi là “tiểu thư”.

“Thế thì sao hả Kageyama!?”

“Nghĩa là...” Kageyama đặt tay lên bờ vai run rẩy của bà Saionji Kotoe. “Bà Saionji Kotoe quyết định ra đầu thú với điều tra viên Hosho Reiko. Phải vậy không tiểu thư?”

Saionji Kotoe gật đầu thừa nhận, bà tiến lại phía Reiko, cúi gập mình xuống.

“Chính tôi đã đâm Yuri. Tôi xin lỗi.”

Reiko đưa bà Saionji Kotoe đến chỗ thanh tra Miura, vụ việc bỗng nhiên được giải quyết. Nhưng trên thực tế, Reiko vẫn chưa hiểu được chân tướng của

sự việc. Trên đường đi ra chỗ đậu xe Limousine, Reiko yêu cầu Kageyama giải thích. Câu trả lời của Kageyama thật bất ngờ, “Thật ra tôi đã nghi ngờ Miyuki.”

“Tại sao? Sao anh lại nghi ngờ?”

“Vì lời khai của Miyuki có chỗ không tự nhiên. Chắc tiểu thư vẫn còn nhớ. Sau khi xảy ra chuyện, Miyuki đã chạy từ phòng mình sang. Cô ấy đã nói thế này: Có chuyện gì với bác Kotoe à?”

“Đúng rồi. Thế là Yusuke nói: Đồ dở hơi, không phải bác Kotoe. Là chị Yuri. Nhưng chuyện đó thì sao?”

“Sao Miyuki lại tưởng có chuyện với bà Kotoe?”

“Phòng đó là của Yuri. Bà Kotoe tất nhiên cũng có mặt ở đó, nhưng ngoài ra còn có cô Takako và Yusuke. Tôi cũng có mặt. Thế mà Miyuki đã thốt ra câu chẳng ăn nhập gì lạ. Có chuyện gì với bác Kotoe à?”

“Kể cũng hơi lạ.”

“Do vậy, tôi nghĩ thế này. Phải chăng chính Miyuki đã đâm Yuri. Miyuki cố tình nói vậy để chứng tỏ mình chẳng biết gì.”

“Ra thế. Một trò trẻ con.”

“Vâng. Giả sử Miyuki là hung thủ, hành tung của cô ấy sẽ thế nào sau khi gây án? Chỉ có một khả năng. Gây án tại phòng Yuri xong, Miyuki ra ban công để trèo sang ban công phòng mình ở ngay bên cạnh rồi thản nhiên đi sang hiện trường. Hoàn toàn có khả năng này. Ngoài ra, Miyuki xuất hiện muộn nhất nên giả thiết này là phù hợp. Nó cũng phù hợp với việc không tìm thấy dấu chân thủ phạm bên dưới ban công. Tôi đã tin đây là chân tướng của sự việc. Nhưng ban nãy, khi quan sát hiện trường từ dưới sân, tôi nhận ra mình đã nhầm.”

“À, tôi hiểu rồi.” Cuối cùng Reiko cũng nhìn ra được vấn đề. “Phòng của Miyuki không có ban công. Nếu Miyuki là hung thủ, chỉ có cách là nhảy từ ban công phòng Yuri về cửa sổ phòng mình thôi. Kỹ năng này đương nhiên Miyuki không thể thực hiện được rồi.”

“Tiểu thư nói đúng. Miyuki không phải là hung thủ. Chúng ta lại trở về với câu hỏi ban đầu. Tại sao Miyuki tưởng bà Kotoe gặp chuyện? Bối cảnh lúc đó có điều gì khiến Miyuki tưởng nhầm như vậy? Nghĩ đến đây, trong đầu tôi chợt nảy ra một ý. Và thứ giúp tôi có được ý này chính là câu nói của tiểu thư.”

“Tôi!?! Tôi đã nói điều gì quan trọng à?”

“Vâng. Khi tiểu thư đặt câu hỏi với bà Saionji Kotoe, tiểu thư đã gọi bà ấy là ‘phu nhân’. Nghe tiểu thư gọi như vậy, tôi toát hết cả mồ hôi. Bởi bà Kotoe tuy đã ngoài 60 nhưng chưa từng kết hôn. Bà ấy không thể là phu nhân của ai đó được. Có người sẽ cho rằng cách gọi ‘phu nhân’ là vô cùng thất lễ.”

“Ừ, cũng có thể. Nhưng phải gọi thế nào?”

“Tôi cũng thắc mắc giống tiểu thư. Tôi tự hỏi không biết ông Yoshida, người hiện là quản gia của bà Kotoe thường ngày gọi bà ấy thế nào. Biết đâu ông Yoshida lại gọi bà Saionji Kotoe là ‘tiểu thư’. Giống như tôi vẫn gọi cô Hosho Reiko là ‘tiểu thư’?”

“Hoàn cảnh của tôi và bà Kotoe khác nhau đấy.”

“Đúng là bà Kotoe đã ngoài 60. Bình thường ở tuổi đó chẳng ai gọi là ‘tiểu thư’ cả. Nhưng suy cho cùng, cách gọi cũng chỉ là giao ước giữa hai con người. 50 năm trước, khi ông Yoshida vào làm việc tại nhà Saionji, bà Kotoe là tiểu thư nhà Saionji nên chắc chắn ông ấy đã gọi bà Kotoe là tiểu thư. Vì bà Kotoe không kết hôn nên từ đó đến giờ, mối quan hệ giữa hai người không hề thay đổi. Chính vì thế mà ông vẫn gọi bà Kotoe là tiểu thư. Để kiểm tra, tôi đã thử gọi bà Kotoe là tiểu thư. Kết quả thì như tiểu thư đã thấy.”

Bà Saionji Kotoe thường ngày vẫn được người quản gia gọi là “tiểu thư” đã đáp lại rất tự nhiên.

“Chắc tiểu thư còn nhớ lúc chúng ta vừa đến đây, Yuri bị ngã từ cầu thang xuống. Khi chạy lại chỗ Yuri, ông Yoshida có gọi Yuri là ‘tiểu thư’ không?”

“Xem nào...hình như là không...”

“Vâng. Ông ấy đã không gọi. Việc ông Yoshida gọi Yuri là ‘tiểu thư’ vốn hơi rắc rối. Bởi gia đình Sawamura có hai cô con gái là Yuri và Miyuki. Nếu muốn gọi hai người này là ‘tiểu thư’, ông Yoshida chắc chắn sẽ phải gọi là ‘tiểu thư Yuri’ và ‘tiểu thư Miyuki’ để phân biệt. Thực tế thì ông Yoshida cũng không gọi theo cách này.”

“Đúng vậy. Tôi nhớ ra rồi. Khi thấy Yuri bị ngã, ông Yoshida đã gọi là ‘cô Yuri’.”

“Tôi cũng nhớ là như vậy. Nghĩa là ông Yoshida gọi hai tiểu thư nhà Sawamura là ‘cô Yuri’ và ‘cô Miyuki’, trong khi vẫn gọi bà Saionji Kotoe đã ngoài 60 là ‘tiểu thư’?”

“Vậy là...”

“Vâng. Tiểu thư nhận ra rồi chứ. Mấu chốt nằm ở câu nói của ông Yoshida khi vào phòng Yuri. Vừa đặt chân vào phòng, ông ấy đã hét lên ‘Ôi tiểu thư, có chuyện gì vậy!’ Tiểu thư đã cho rằng câu này đương nhiên là hỏi Yuri đang bị thương. Nhưng thực tế, câu này lại dành cho bà Kotoe. Nói cách khác, trong căn phòng kín đó, ngoài Yuri còn có một người nữa là bà Saionji Kotoe. Tất nhiên, trong hai người, nếu một người là nạn nhân thì người còn lại sẽ là hung thủ.”

“Ra thế... Bà Kotoe là hung thủ... đã có mặt trong căn phòng kín.”

“Tôi biết là tiểu thư không muốn thừa nhận. Nhưng đúng là tiểu thư đã không chịu quan sát các góc ngách trước khi đặt chân vào hiện trường. Nếu chỉ cần nấp tạm thì có rất nhiều chỗ để nấp như sau tủ sách, tủ quần áo, gầm bàn hoặc góc phòng. Tiểu thư đã lao ngay đến giường của Yuri mà không nhận ra bà Kotoe đang nấp gần đó. Ngược lại, ông Yoshida đã phát hiện ra bà Kotoe ông sửng sốt đến nỗi đã thốt lên rằng, ‘Ôi tiểu thư có chuyện gì vậy!’. Còn tiểu thư vì quá lo cho Yuri nên đã không nhận ra hung thủ ở ngay sau lưng. Đến lúc tiểu thư quay lại thì đã có nhiều người chạy tới rồi. Chính vì thế trong mắt tiểu thư, bà Kotoe cũng chỉ là một trong số những người có mặt mà thôi. Lúc này, Miyuki xuất hiện và thốt ra câu, ‘Có chuyện gì với bác Kotoe à?’.”

“Ra thế. Miyuki biết từ ‘tiểu thư’ của ông Yoshida dùng là để gọi bà Kotoe. Thế nên Miyuki mới tưởng là có chuyện xảy ra với bà Kotoe.”

Đến đây, Reiko đã nhận ra vai trò quan trọng của mình trong vụ này.

“Nghĩa là chính tôi đã đuổi hung thủ đang có mặt trong phòng ra ngoài cùng với những người khác!? Chính tôi đã giúp hung thủ chạy thoát khỏi căn phòng đó!?”

“Tiếc là đúng như vậy. Thấy tiểu thư đuổi mọi người ra ngoài, ông Yoshida nhận ra tiểu thư hiểu lầm. Và ông nhìn thấy một khả năng rất nhỏ. Khả năng giúp bà Kotoe thoát khỏi tai tiếng là hung thủ. Ông Yoshida giả vờ ngoan ngoãn tuân lệnh nhưng thực tế vừa ra đến hanh lang, ông ấy đã có cuộc dàn xếp quan trọng với thành viên trong gia đình nhà Sawamura.”

“Dàn xếp quan trọng?”

“Đây là vụ việc một người nhà Saionji dùng dao đâm trường nữ nhà Sawamura – gia đình vốn có họ với Saionji. Nói cách khác, đây là vụ bê bối xảy ra giữa những người sống cùng một mái nhà. Cô Takako nhà Sawamura chắc chắn không mong bà Kotoe bị bắt. Bởi danh liếng gia đình sẽ bị hủy hoại. Do vậy, đã có một vụ dàn xếp bằng miệng chóng vánh giữa nhà Saionji và nhà Sawamura. Câu chuyện bà Kotoe xuất hiện gần như cùng lúc với Takako và Yusuke được dựng lên.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy là việc lấy lời khai của thanh tra Miura chẳng có nghĩa gì cả. Ông ấy đã được nghe một bài tập làm văn được soạn ra để bảo vệ hung thủ.”

“Đúng vậy.”

Kageyama lặng lẽ gật đầu. Tất cả đều đã rõ, từ câu đó về căn phòng kín cho đến hung thủ. Nhưng vẫn còn một câu đố nữa.

“Sao bà Kotoe lại đâm Yuri nhỉ?”

“Có thể nguyên cơ dẫn tới đám cưới hôm nay là thứ từng có giữa hai người. Tiểu thư có đoán được ra không?”

“Chuyện đó thì...”

Yusuke từng nói. Chú rể Hosoyama Teruya trở thành luật sư tư vấn cho gia đình Saionji nhờ lấy lòng được bà Kotoe. Có lẽ Hosoyama đã rót những lời đường mật vào tai bà Kotoe. Kể cả không phải thế thì cũng khó tránh được chuyện bà Kotoe phải lòng tay luật sư đẹp trai kiểu cổ điển này. Nhưng Hosoyama lại cưới người trẻ trung hơn là Yuri. Đây có lẽ chính là lý do khiến Kotoe quay sang căm ghét Yuri. Reiko nghĩ vậy nhưng không dám nói ra. Chuyện này nên để bà Kotoe tự kể.

* * *

Vậy là câu đố về căn phòng kín lại được giải đáp thông qua bộ óc của Kageyama. Reiko lên chiếc Limousine để về nhà. Khi xe chạy được một lúc, từ ghế lái xe, Kageyama lên tiếng, giọng nghiêm túc hơn hẳn, “Thưa tiểu thư, tiện đây, xin tiểu thư cho tôi xác nhận một chuyện...”

“Hả, sao cơ?”

Trước không khí có phần lạ lùng, Reiko chỉnh lại tư thế ngồi. Sau đó, một câu hỏi rất đỗi thành thật được thốt ra từ miệng Kageyama, “Tôi phải gọi tiểu thư là ‘tiểu thư’ cho đến khi tiểu thư bao nhiêu tuổi?”

“À... à...” Đây đúng là chuyện cần phải nghĩ tới.

Reiko đăm chiêu trong giây lát. Ba mươi, bốn mươi, năm mươi... Rồi Reiko lắc đầu lia lịa như thể phủ nhận việc mình đang lo lắng.

“Kageyama, anh lo cái gì thế. Anh nghĩ tôi vẫn là ‘tiểu thư’ khi hơn 60 tuổi à? Anh yên tâm. Tôi sẽ để anh gọi là ‘phu nhân’ sớm thôi.”

Qua kính chiếu hậu, Kageyama khẽ mỉm cười.

“Mong là như vậy, thưa tiểu thư.”

Reiko cũng mong điều đó sớm thành hiện thực.

Câu chuyện thứ năm: Cẩn thận khi bắt cá hai tay

1

Nói tới cửa Bắc ga Kokubunji là người ta nhớ ngay tới kế hoạch tái thiết quy mô lớn được lan truyền như chuyện thật, nhưng rồi cuộc đã 15 năm trôi qua, khu phố hầu như không có gì thay đổi. Vẫn là cảnh các cửa hàng bé xiu, sinh viên, xe buýt chuyên tuyến chen chúc nhau trên những lối đi nhỏ hẹp mà xét theo ý nghĩa nào đó thì chẳng bao giờ có thể thay đổi. Sự thay đổi, nếu có, chỉ là sự xuất hiện của cửa hàng Don Quixote và quán cà phê Starbucks. Hoặc lần xuất hiện thoáng qua trên truyền hình khi đội bóng chày trường Thực nghiệm Waseda giành chiến thắng ở sân Koshien. Nhưng vẫn có bi kịch xảy ra ở một khu phố như vậy.

Anh Miyashita Hiroaki đã gặp bi kịch khi vừa đi làm về.

Tại một căn hộ trong khu chung cư có nhiều nam giới độc thân sinh sống. Là cổ động viên cuồng nhiệt của đội Hanshin, bước chân vào nhà là anh Miyashita tìm ngay đến màn hình ti vi cùng lon bia lấy ra từ tủ lạnh. Trận đấu được truyền trực tiếp qua vệ tinh, đội Hanshin đang ở thế tấn công. Tuy hai cầu thủ bị out nhưng vẫn còn đủ cầu thủ ở 3 chốt, đúng lúc đó, đến lượt Arai – cầu thủ đang chơi không tốt – đánh bóng khiến đội Hanshin gặp hạn (?).

Nhấp một ngụm bia, Miyashita chuẩn bị thả người xuống ghế sofa thì cũng vừa lúc gậy của Arai đập trúng quả bóng trắng. “Ái chà!” Miyashita hơi nhồm người, cú đánh của Arai bay thẳng về phía pole trái, cổ động viên bên Tigers ngồi kín khán đài reo hò ầm ĩ, và cũng chính lúc ấy, Miyashita nhận ra cơ thể mình đã ở dưới ghế sofa, bất động.

“...” Chuyện gì thế này? Miyashita nằm xuống sàn, sợ hãi đặt tay lên hông. “Có lẽ nào, đây... đây là... chứng đau hông cấp tính thiên hạ vẫn hay nhắc tới...?”

Có vẻ đúng vậy. Cú đánh bóng bất ngờ của Arai đã khiến phần hông của Miyashita chấn động. Phải tới bác sĩ ngay. Miyashita tắt ti vi rồi lết ra cửa. Anh vớ cây kiếm gỗ dựng trong giá cắm ô làm gậy chống rồi bước ra ngoài. Cây kiếm này anh mua trong một phút lơ đãng khi đi tham quan công viên Suizenshi hồi

cấp III. Tất nhiên, hôm nay là lần đầu tiên cây kiếm phát huy tác dụng trong đời sống.

Hết như chiến binh bại trận, Miyashita lết dọc hành lang và dừng lại trước cửa thang máy. Vừa lúc có tiếng báo hiệu thang máy đến nơi, cửa thang máy mở ra. Miyashita chống gậy, người hơi khom xuống. Đập vào mắt anh là chân của một cặp nam nữ.

Đôi giày da màu đen mới cứng và đôi xăng đan lưới bệt.

Miyashita cố ngẩng lên nhìn thì thấy trước mặt là cậu người quen trong bộ vest màu nâu. “Ồ, cậu Nozaki...”

Nozaki Shinichi sống cạnh nhà Miyashita. Cậu ta thuộc dạng thấp bé, có gương mặt kiểu trẻ con. Nhìn thoáng qua cứ tưởng cậu ta còn là sinh viên nhưng thực tế đã đi làm giống Miyashita. Quan hệ giữa hai người chưa đến mức thân thiết nhưng nếu gặp nhau ngoài hành lang thì vẫn chào hỏi. Bởi vậy, dù hông đang đau nhưng Miyashita vẫn cất tiếng chào như mọi khi, song Nozaki dường như hơi giật mình nên lùi lại. Cô gái trẻ sợ hãi nép vào lưng cậu ta. Cũng phải thôi. Người đàn ông đứng đợi thang máy đang cầm một cây kiếm gỗ cơ mà. Có lẽ hai người tưởng đang đụng phải một tay khủng bố hung hãn.

“Không không, tôi bị đau hông, ha ha ha, tôi tới bệnh viện bây giờ đây...”

Nozaki Shinichi thở phào nhẹ nhõm, chúc Miyashita mau khỏe rồi bước ra khỏi thang máy. Cô gái trẻ cũng bước ra với tấm lá chắn là lưng Nozaki. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng đó là một cô gái mảnh dẻ, mặc chiếc quần bò denim kết hợp với áo sơ mi màu hồng tươi.

Miyashita đoán đây là người yêu của Nozaki. Bình thường, thế nào Miyashita cũng sẽ nhìn với ánh mắt thèm khát nhưng tiếc là hôm nay anh lại bị đau hông. Đàn ông, một khi bị đau hông thì tính tò mò lẫn ham muốn đều không còn chỗ để trỗi dậy. Miyashita đành ngoan ngoãn chống cây kiếm gỗ bước vào thang máy, nhấn nút đi xuống tầng 1.

Cửa thang máy khép lại. Miyashita vẫn kịp nhìn thấy Nozaki và cô gái đang tựa vào nhau bước đi.

Căn hộ số 4 nằm trên tầng 5 chung cư Heights Musashino tại khu Honcho, thành phố Kokubunji. Một thanh niên đang nằm gần như chính giữa căn phòng lát sàn gỗ. Xung quanh là rất nhiều đàn ông tất bật đi tới đi lui. Người thì nhòm cậu thanh niên qua kính ngắm máy ảnh, người lại sẫm soi cơ thể cậu ta. Nếu là người nhạy cảm, hẳn cậu ta sẽ đỏ mặt vì xấu hổ hoặc tím người vì uất ức.

Nhưng sắc mặt cậu chẳng tím cũng chẳng đỏ. Bởi cậu đã chết với một vết thương sâu trên trán. Mấy nhân viên kia chỉ đang thực hiện công việc của họ là khám nghiệm hiện trường.

Trong khi đó, duy nhất Hosho Reiko – bông hồng đen nở giữa hiện trường vụ án – là thực sự bối rối không biết nên nhìn vào đâu. Tất nhiên, Reiko đang là điều tra viên của Sở Cảnh sát Kunitachi. Ở địa vị của một điều tra viên, cô không thể đưa mắt nhìn ra chỗ khác, dù dạ dày cô chỉ muốn xõ ra ngoài còn ruột non ruột già đang xoắn hết vào nhau, nhưng...

Trước mắt cô là một thi thể hoàn toàn trần trụi. Một thi thể trần như nhộng theo đúng nghĩa đen. Đã thế lại còn là của nam giới.

Đương nhiên không được phép nhạy cảm quá. Nếu không thể bình thản nhìn thi thể trần trụi của nam giới như nhìn một đóa bồ công anh nở bên đường thì đâu còn tư cách làm điều tra viên. Tự nhủ xong, Reiko dùng ngón tay khẽ đẩy chiếc kính gọng đen không số rồi quan sát thi thể cậu thanh niên bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Một cậu thanh niên nhỏ bé. Chiều cao chỉ khoảng 1m60. Gương mặt kiểu trẻ con nên dễ bị nhầm là học sinh cấp II. Đối với một số phụ nữ, ngoại hình như cậu ta sẽ được khen là đáng yêu. Reiko vừa rút ra nhận xét như vậy xong thì ở bên cạnh, thanh tra Kazamatsuri – người đến hiện trường muộn – buông câu nói vô thường vô phạt, “Ồ, cô Hosho. Cô nhìn gì mà cứ như ăn tươi nuốt sống thế, cô có sự quan tâm đặc biệt tới thi thể trần trụi à?”

“Tôi không nhìn như ăn tươi nuốt sống! Vì công việc nên tôi phải nhìn thôi!”

Cái gì mà quan tâm đặc biệt tới thi thể trần trụi! Đồ sếp ư quấy rối!

Lầm bầm xong, Reiko báo cáo với ông sếp ưả quấy rối những điều cô thu được sau khi quan sát thi thể.

“Trên trán của nạn nhân có vết thương giống như bị đánh. Cạnh nạn nhân có một chiếc gạt tàn thủy tinh dính máu. Có lẽ đây chính là hung khí?”

“Nghĩa là một vụ giết người. Ít người tự tử trong tình trạng khóa thân lắm. Mà cô Hosho này,” thanh tra Kazamatsuri chĩa ánh mắt sắc như dao về phía cô nhân viên xinh đẹp, “Cô vừa bảo ai ưả quấy rối cơ?”

“Hả...? Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì?”

Reiko nhìn vào cuốn sổ tay với vẻ mặt vô can. Đúng là có những người hể bị nói xấu là trở nên thình tai đến kỳ lạ Để lảng tránh chủ đề nhạy cảm, Reiko quay trở lại vụ án.

“Theo người quản lý khu chung cư thì nạn nhân sống ở căn hộ này, tên là Nozaki Shinichi. Nạn nhân 25 tuổi độc thân. Không sống cùng ai. Cậu ta là nhân viên công ty, tên công ty là...”

“CÔ VỪA BẢO AI ỪA QUẤY RỐI!”

“Không...” Không phải ai ưả quấy rối mà là ông sếp ưả quấy rối, nhưng nói ra thì ích gì đâu. “Xin lỗi anh. Hãy thứ lỗi cho tôi, mong anh đừng giận.”

“Ấy chết cô Hosho, cô hiểu lầm tôi rồi. Cô nghĩ tôi nhỏ nhen đến mức nổi cáu vì chuyện này sao. Ha ha, còn lâu! Tất nhiên, tôi sẵn lòng tha thứ cho cô. Cô Hosho, vậy tối nay cô đi ăn với tôi nhé. Tôi mới biết một nhà hàng Việt Nam rất sang trọng ở Kichizyoji...”

“Còn công việc thì sao? Trước mắt chúng ta đang có một thi thể đấy. Một thi thể rất bất thường.”

Còn lâu tôi mới đi nhé. Reiko thầm lè lưỡi trong bụng. “Thế thì thôi vậy.” Thanh tra Kazamatsuri nhún vai rồi lại nhìn xuống thi thể trần trụi.

“Đúng là lạ thật. Một vụ giết người trong tình trạng khóa thân. Tuy chẳng đẹp mắt lắm nhưng cũng gây tò mò đấy chứ. À, cô đang nói gì ấy nhỉ. Cô nói tiếp đi. Nạn nhân làm ở đâu?”

“Công ty Bảo hiểm Nhân thọ Mitsutomo. Cậu ta làm trong Ban thư ký tại trụ sở chính của công ty ở Shinjuku.”

Reiko ngẩng lên thì thấy nụ cười đắc thắng hiện lên trên chiếc mặt nạ điển trai theo kiểu ngày xưa của thanh tra Kazamatsuri.

“Bảo hiểm Nhân thọ Mitsutomo à, cũng lớn đấy. Tuy không lớn bằng Kazamatsuri Motors.”

“Vâng, công ty lớn.” Tuy không lớn bằng tập đoàn Hosho.

Kazamatsuri Motors là hãng ô tô nổi tiếng trong và ngoài nước với dòng xe thể thao lỗi thời có hai đặc điểm nổi bật là thiết kế đẹp nhất và tiêu hao nhiên liệu nhất. Quý tử của người sáng lập hãng đó là thanh tra Kazamatsuri. Vẫn chưa rõ có phải nhờ thế lực tài chính của gia đình hay không nhưng mới 31 tuổi, Kazamatsuri đã là điều tra viên cao cấp của Sở Cảnh sát Kunitachi với chức danh thanh tra. Tiếc thay, anh ta còn là sếp trực tiếp của Hosho Reiko nữa.

Cũng xin nói luôn, cha Reiko, ông Hosho Seitaro hiện là chủ tịch tập đoàn đa ngành khổng lồ: Tập đoàn Hosho. Nếu muốn, tập đoàn Hosho có thể thu tóm công ty cũ như Kazamatsuri Motors luôn trong hôm nay và ngày mai đổi tên thành Hosho Motors. Nói vậy để biết là đẳng cấp hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng so với thanh tra Kazamatsuri, Reiko ý thức được việc phải xử sự khiêm tốn nên cô không bao giờ tỏ thái độ ta đây là giới thượng lưu tại hiện trường vụ án. Nhìn Reiko đi lại ở hiện trường bằng đôi giày đế thấp Bruno Prioni, bộ vest đen Burberry giản dị cùng cặp kính không độ Armani giúp giấu bớt vẻ ngoài xinh đẹp, chắc chắn không ai nhận ra đây là con gái của một nhà tài phiệt (dù vài khám nghiệm viên cảm thấy có gì đó lạ).

Nghi vấn đầu tiên được Reiko và thanh tra Kazamatsuri xét đến đương nhiên là: Tại sao nạn nhân lại khóa thân?

“Nạn nhân tự cởi quần áo? Hay là hung thủ cởi?”

“Tất nhiên là hung thủ cởi sau khi giết nạn nhân rồi. Tôi không hình dung được cảnh nạn nhân tự cởi quần áo rồi ngay sau đó bị đánh vào trán đến chết.”

“Hung thủ đã làm gì với quần áo của nạn nhân? Không tìm thấy quần áo ở những nơi dễ trông thấy.”

“Vậy hẳn là chúng đang bị dúi vào góc nào không dễ trông thấy?”

Nói xong, thanh tra Kazamatsuri liền dùng bàn tay đeo găng mở toang tủ quần áo trong phòng.

Trước mắt anh là rất nhiều bộ vest treo trên mắc. Bộ nào cũng có màu giản dị là xanh đậm hoặc xám, tất cả đều phẳng phiu như thể mới đem từ hiệu giặt là về. Ngoài ra còn có một số quần áo thanh niên hay mặc như áo sơ mi, quần kaki, quần bò vứt lung tung trong tủ.

“Nếu không biết nạn nhân mặc gì trước khi chết thì không tìm được đâu.”

Hai người tìm cả ở giỏ quần áo bẩn và máy giặt nhưng đều trống không. Không thấy cả đồ lót, áo sơ mi lẫn tất đang mặc dở.

“Hung thủ đem quần áo của nạn nhân đi rồi. Khả năng này cao đấy.”

“Nhưng sao hung thủ lại làm thế?”

Trước câu hỏi của Reiko, thanh tra Kazamatsuri chỉ đáp “Tôi không biết” rồi đi ra phía cửa. Ở thềm cửa có một đôi giày thể thao và một đôi xăng đan. Trên giá để giày có vài đôi giày da có vẻ được dùng khi đi làm. Cỡ giày khá nhỏ, phù hợp với vóc dáng nhỏ bé của nạn nhân, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Tuy đã nhìn bao quát khắp hiện trường nhưng cuối cùng thanh tra Kazamatsuri chẳng thể đưa ra lời giải đáp thỏa đáng cho câu đố về thi thể trần trụi. Tạm gác lại câu đố, thanh tra đưa ra mệnh lệnh.

“Gọi nhân chứng đầu tiên vào giúp tôi. Chúng ta phải tìm hiểu tình hình lúc thi thể được phát hiện.”

Thi thể trần trụi vừa được đặt lên cáng để đem đi xong thì một cô gái có mái tóc dài mượt mà xuất hiện. Cô ăn vận đơn giản với áo cánh màu hồng nhạt và chiếc váy ngắn màu be. Cô tạo ấn tượng với gương mặt sắc nét và mái tóc đen dài buông xõa sau lưng. Đây chính là người đầu tiên phát hiện ra vụ việc – cô Sawada Eri. Cô 21 tuổi, hiện là sinh viên của một trường đại học nằm ở thành phố Kokubunji.

“Cô Sawada Eri phải không? Trước hết, cho phép tôi hỏi về quan hệ giữa cô và cậu Nozaki Shmichi.”

“Mới đây, khi đi dự đám cưới một người bạn cùng câu lạc bộ, tôi đã gặp anh Nozaki. Hình như anh Nozaki có họ hàng xa với người đó. Tính ra chúng tôi mới biết nhau chừng một tháng thôi.”

“Ra vậy. Hai người quen nhau tại tiệc cưới. Sau đó thì hẹn hò với nhau?”

Sawada Eri im lặng gật đầu trước câu hỏi của thanh tra và bắt đầu kể về thời điểm phát hiện vụ việc.

Theo lời Sawada Eri thì cô đến nhà Nozaki lúc 10 giờ sáng. Nozaki hẹn sẽ cùng cô đi mua sắm. Cô bấm chuông cửa nhưng không có tiếng trả lời. Nghĩ Nozaki ra cửa hàng tiện lợi gần đó nên cô quyết định vào nhà đợi. Cửa nhà lúc đó không khóa.

“... Thế nhưng, tôi vừa bước vào nhà thì nhìn thấy ngay cảnh anh Nozaki nằm ngã trên sàn... Quá sững sốt, tôi đã hét lên...”

“Âu cũng là lẽ tự nhiên. Thế cô sững sốt vì thấy Nozaki chết à? Hay vì cậu ta khóa thân? Cô sững sốt vì cái nào?”

Trước câu hỏi tưởng chừng như vô thưởng vô phạt của thanh tra Kazamatsuri, Sawada Eri trả lời rất thành thật.

“Tôi nghĩ là vì anh ấy khóa thân. Bởi sau đó tôi mới biết anh ấy đã chết. Vâng, tất nhiên tôi gọi 110 ngay.”

“Tiện thể cho tôi hỏi luôn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu Nozaki khóa thân à?”

Trời ạ, Reiko vội vàng lờm thanh tra. Hỏi cô gái chừng ấy tuổi một câu như thế khác nào hỏi: Cô có quan hệ tình dục với nạn nhân không? Reiko đang lo lắng thay cho người cấp trên thiếu tế nhị thì Sawada Eri đã thẳng thắn đáp, “Tôi từng nhìn thấy rồi” và lôi từ túi xách ra chiếc ví đựng vé xe. Trong ví có một vé tháng xe buýt và một tấm ảnh.

Tấm ảnh bán thân chụp đôi trai gái mặc đồ bơi đang mỉm cười. Trong ảnh là Sawada Eri và Nozaki Shinichi. Ảnh chụp trên bãi biển trong dịp hai người đi biển chơi.

“Ra vậy. Thế này là khóa thân rồi.” Thanh tra lăm lăm ra chiều thất vọng rồi trả lại cô gái chiếc ví. “Lúc phát hiện sự việc, Nozaki đang trong tình trạng khóa thân. Nhìn cảnh đó, cô đã nghĩ gì?”

“Vâng... Tôi nghĩ là anh Nozaki cởi quần áo, chuẩn bị vào nhà tắm thì gặp phải tai nạn gì đó. Thế nên anh ấy mới khóa thân như thế.”

“Ra vậy. Nhìn từ hiện trường thì khả năng đó là có. Tiện đây cho tôi hỏi, khoảng 8 giờ tối qua, cô ở đâu, làm gì?”

Bác sĩ khám nghiệm xác định thời điểm tử vong của nạn nhân là khoảng 8 giờ tối qua. Nghĩa là thanh tra đang nghi ngờ Sawada En.

“8 giờ tối qua thì tôi ở nhà xem ti vi. Tôi sống một mình nên chẳng có bằng chứng ngoại phạm nào hết. Nhưng tôi xin thề là mình vô tội. Tại sao tôi phải giết anh Nozaki chứ?”

“Ồ không, chỉ là kiểm tra cho đủ thủ tục thôi. Sao, có chuyện gì thế?”

Thanh tra tạm dừng cuộc nói chuyện với Sawada Eri vì có một nhân viên khám nghiệm bước vào phòng khách. Nhân viên này thì thăm gì đó với thanh tra. Thanh tra Kazamatsuri khẽ gật đầu rồi ra lệnh, “Dẫn người đó vào đây ngay”. Có vẻ như vừa xuất hiện thêm nhân chứng mới.

* * *

Thay thế cho sự có mặt của Sawada Eri tại phòng khách là một người đàn ông ngoài 30, tay cầm một cây kiếm gỗ. Tuy nhiên, có vẻ như anh ta không định làm loạn hiện trường đang đông nghịt cảnh sát. Hỏi ra thì biết tối qua anh ta bị chứng đau hông cấp, cây kiếm gỗ kia được dùng làm gậy chống.

“Nhờ cái hông bỗng dưng bị đau mà tối qua tôi gặp cậu Nozaki.”

Người đàn ông tên Miyashita Hiroaki tối qua đã vô tình gặp Nozaki Shinichi khi cậu ta bước ra từ thang máy. Theo lời tả thì Nozaki mặc bộ vest màu nâu, dắt theo một cô gái trẻ. Có được thông tin hữu ích, thanh tra Kazamatsuri liền bung ngón tay và thì thầm với Reiko.

“Trong tủ quần áo của nạn nhân không có bộ vest nào màu nâu. Quả nhiên hung thủ đã đem nó đi.”

“Nói vậy thì cô gái trẻ đi cùng nạn nhân là hung thủ ư?”

“Không, kết luận như vậy e hơi sớm.” Thanh tra Kazamatsuri quay sang Miyashita để xác nhận thêm, “Lúc anh gặp cậu Nozaki là khoảng mấy giờ?”

“Chà tôi không xem đồng hồ nên không biết chính xác... nhưng cái hông của tôi đỡ chứng trước 8 giờ có mấy phút thôi.”

“Trước 8 giờ có mấy phút thôi!” Thời điểm này trùng với thời điểm nạn nhân tử vong.

“Vâng, tôi không nhầm đâu. Bởi chính lúc đó, cầu thủ Arai của đội Hanshin đã đánh một cú homerun vào pole trái.”

“Ồ, cú đánh đó hả.” Thanh tra Kazamatsuri khẽ gật đầu rồi buồn bã nhìn cổ động viên đội Hanshin đang đứng trước mặt. “Không biết phải nói sao nữa anh Miyashita à, cú đánh đó không phải homerun đâu, mà là đánh hỏng. Arai đánh bóng bật đất, kết quả là Hanshin đã thua thảm bại.”

“Hả, anh bảo sao! Thật không thanh tra? Anh đùa à! Anh đang đùa phải không!”

Đối với Miyashita, có vẻ thông tin này gây sửng sốt hơn nhiều so với án mạng vừa xảy ra. Do không đọc báo hay xem ti vi kể từ sau cú đau hông nên Miyashita vẫn đinh ninh rằng đội Hanshin thắng.

“Tội nghiệp đội Hanshin... Nhưng tạm gác chuyện đó lại đã, thời điểm tử vong của nạn nhân được xác định là khoảng 8 giờ tối. Suy ra anh đã gặp nạn nhân ngay trước khi cậu ta bị sát hại. Nhiều khả năng cô gái đi cùng cậu ta chính là hung thủ.”

Nói xong, thanh tra quay sang Reiko thì thầm. “Cô đưa Sawada Eri vào đây.”

Dường như thanh tra đang quy kết cô gái trẻ đi cùng Nozaki chính là Sawada Eri. Còn Reiko lại linh cảm nhiều khả năng đó là một người khác, không phải Sawada Eri, nhưng dù sao cũng cần phải kiểm chứng. Reiko mời Sawada Eri trở lại phòng rồi dẫn cô ra đứng trước mặt Miyashita Hiroaki. Sawada không hiểu có chuyện gì nên cứ lo lắng nhìn quanh. Phớt lờ thái độ của Sawada Eri, thanh tra Kazamatsuri hỏi thẳng luôn, “Anh Miyashita, cô gái tối qua anh trông thấy là cô này à? Cô này phải không?”

Một câu hỏi kiểu thăm dò. Miyashita duỗi thẳng cái lưng đang đau rồi đứng cạnh cô gái. Sau khi so chiều cao của mình với cô gái, anh nói, “Cô cao khoảng 1m60 nhì. Có lẽ cao bằng Nozaki.”

“Vâng.” Sawada Eri gật đầu. Nghe vậy, Miyashita quay sang quả quyết với các điều tra viên, “Nếu vậy thì không phải cô này. Mái tóc thì giống với cô tôi

nhìn thấy hôm qua. Cô hôm qua tóc cũng dài và đen. Nhưng cô này hơi cao. Cô tôi gặp thấp hơn. Chỉ cao đến mang tai của Nozaki thôi. Độ 1m50 là cùng.”

Chiều hôm đó, Reiko và thanh tra Kazamatsuri lái xe đến Kichizyoji. Không phải để ghé nhà hàng Việt Nam sang trọng. Mà để gặp một cô gái tên Saito Aya sống tại khu này.

Dựa trên lời khai của Miyashita Hiroaki thì xác suất khá cao hung thủ là một cô gái trẻ, có quan hệ thân thiết với nạn nhân. Các điều tra viên đã phải vất vả lục tung máy tính và điện thoại để tìm ra những cái tên nữ thường xuyên liên lạc với nạn nhân. Có bốn cái tên được tìm thấy. Một là Sawada Eri – người đã lấy xong lời khai, ba người còn lại lần đầu tiên xuất hiện trong công tác điều tra. Saito Aya là một trong số đó.

Hai người gặp được Saito Aya tại khu nhà gỗ xập xệ nằm sát nhà tắm công cộng Kame No Yu ở đường Nakamichi. Saito Aya xuất hiện ở thềm cửa trong trang phục áo phông và quần soóc bò, mắt đỏ ngầu có lẽ vì thiếu ngủ.

“Có việc gì mà cảnh sát tìm tôi? Dạo này tôi có làm gì xấu đâu.”

Nghe cứ như cô ta vừa mới làm gì xấu. Thói hung hãn cũng là đặc trưng lý tưởng cho một kẻ sát nhân. Reiko thuật lại cái chết của Nozaki Shinichi và thăm dò phản ứng của đối tượng. Đối tượng có vẻ bị sốc nặng, vẻ mặt đau khổ không giống như đang diễn kịch, nhưng khi hỏi về nghề nghiệp, câu trả lời của cô ta khiến Reiko đề cao cảnh giác, “Tôi làm ca đêm ở cửa hàng tiện lợi và đang theo học lớp diễn xuất để trở thành diễn viên.”

Trong khi đó, thanh tra Kazamatsuri mất hứng ngay khi vừa trông thấy dung mạo của Saito Aya. Lý do là Saito Aya cao khoảng 1m70. Đã thế tóc cô còn ngắn cùn như con trai. Cô hoàn toàn không giống với đặc điểm của nghi phạm mà Miyashita trông thấy.

Vậy nên Reiko đành thay mặt thanh tra đặt câu hỏi, “Mối quan hệ của chị với Nozaki là thế nào?”

“Tôi và Shin-chan là bạn cũ. Chúng tôi học cùng trường mẫu giáo. Thi thoảng chúng tôi vẫn đi ăn với nhau. Mới tuần trước tôi và cậu ấy còn nhậu với nhau...”

“Khoảng 8 giờ tối qua, chị ở đâu, làm gì?”

“8 giờ thì tôi chưa đi làm. Tôi ở nhà một mình. Sao cơ, chị nghi ngờ tôi đấy à. Chị nhầm rồi. Quan hệ của tôi và Shin-chan không phải kiểu yêu đương thăm thiết gì đâu.”

“Chị biết Nozaki đang hẹn với cô gái nào không? Chẳng hạn có cô nào tóc dài, cao khoảng 1m50?”

“Hả... cô gái mà Shin-chan hẹn hò hả... làm gì có ai! Cái thằng loắt choắt đấy chỉ có tôi để hẹn hò thôi.” Saito Aya dùng ngón cái chỉ vào ngực đầy tự hào. Sau đó, như thể bị tò mò, cô ta hỏi, “Cô gái cao 1m50 đó là ai thế?”

“Chà. Ít ra thì không phải là chị.” Reiko áng chừng chiều cao của đối tượng rồi chuyển đề tài. “Nozaki bị sát hại trong tình trạng lỏa thể. Cậu ấy bị hung thủ lột sạch quần áo. Cô nghĩ tại sao hung thủ làm vậy?”

Trước câu hỏi nghiêm túc liên quan đến vụ việc, Saito Aya trả lời bằng bộ mặt cũng rất nghiêm túc.

“Tôi không biết, một kiểu trả thù vì bị tốc váy chẳng?”

Hóa ra hồi mẫu giáo, Saito Aya từng có tiền án lột trần Nozaki Shinichi (khi đó mới 4 tuổi) để trả đũa việc bị tốc váy. Đúng là mỗi người lại có một cách liên tưởng khác nhau về cơ thể khỏa thân. Rốt cuộc, Reiko và thanh tra Kazamatsuri rời khỏi nhà Saito Aya mà không thu được gì đáng kể.

Tiếp theo, hai điều tra viên ghé thăm nhà riêng của nghị sĩ Mayuzumi Kozo ở Setagaya. Nhưng không phải vì có việc với vị chính khách này. Con gái duy nhất của ông, cô Mayuzumi Kanae mới là đích nhắm của hai người.

Mayuzumi Kanae xuất hiện ở thềm cửa trong chiếc váy liền trang nhã. Cô có làn da trắng muốt và đôi mắt đen tròn. Thân hình mảnh dẻ của một tiểu thư con nhà gia giáo khiến cụm từ “tiểu thư trong cung cấm” thật hợp với cô. Cô tỏ ra bối rối trước cuộc viếng thăm đột ngột của các điều tra viên. Khi được thông báo về cái chết của Nozaki Shinichi, cô vội đưa bàn tay gầy guộc lên che miệng.

“Sao cơ... Anh Nozaki...” Mayuzumi Kanae thoáng chút sợ hãi nhưng vẫn lễ phép mời hai điều tra viên vào phòng khách. “Xin mời theo lối này...”

Reiko và thanh tra Kazamatsuri theo sau Mayuzumi Kanae. Mắt hai điều tra viên dính chặt vào mái tóc đen, dày, bông xõa sau lưng cô gái. Vào đến phòng

khách, chỉ đợi Mayuzumi Kanae quay ra là thanh tra Kazamatsuri thổ lộ ý nghĩ bị kìm nén suốt từ ban nãy.

“Cô thấy không Hosho, tóc của cô gái đó! Một mái tóc đen và dài! Thôi đúng rồi! Cô ta chính là hung thủ.”

“Thanh tra không nên vội vàng. Theo lời khai của Miyashita thì cô gái đi cùng nạn nhân rất thấp.”

“Cô ta chẳng thấp à. Cô thấy rồi còn gì. Cô ta thấp. Chỉ khoảng 1m50 thôi.”

“Đâu có. Chiều cao của cô ấy là mức chuẩn bây giờ đấy. 1m60.”

“Không, cô ta thấp!”

“Không thấp!”

“1m50!”

“Không, 1m60!”

Cuộc tranh luận vô nghĩa đang đến đoạn cao trào thì cửa phòng khách mở, Mayuzumi Kanae xuất hiện với khay trà trên tay. Hai điều tra viên, mỗi người đứng sang một bên cô gái và đặt cùng một câu hỏi, “Cô cao bao nhiêu?”

“Dạ?” Mayuzumi Kanae đặt khay trà lên bàn, ngạc nhiên nhìn hai điều tra viên. “Đây là câu hỏi đầu tiên ạ?”

Hai điều tra viên cùng gật đầu. Dù không hiểu chuyện gì, Mayuzumi Kanae vẫn trả lời, “Tôi cao đúng 1m60. Sao cơ?”

Reiko khoái chí nắm tay thành nắm đấm, còn thanh tra Kazamatsuri thì hậm hực búng ngón tay.

Việc lấy lời khai tuy bắt đầu bằng một câu hỏi kỳ lạ nhưng sau đó Mayuzumi Kanae đã kể rành mạch về mối quan hệ với Nozaki Shinichi. Đúng là hai người đang hẹn hò với nhau.

“... Nhưng mới được một tháng thôi. Chúng tôi gặp nhau tại bữa tiệc dành cho các nhà tài trợ do cha tôi tổ chức. Giám đốc công ty anh Nozaki là ủy viên trong ban tài trợ của cha tôi nhưng có việc đột xuất không tới dự được do đó anh Nozaki đã đến thay.”

“Ra vậy. Hai người hẹn hò với nhau kể từ sau bữa tiệc.”

“Vâng. Chúng tôi trao đổi địa chỉ email. Mấy ngày sau thì anh ấy mời tôi đi ăn.”

Sau đó hai người gặp nhau khoảng một tuần một lần. Cô gái nói rằng những lần gặp nhau đều rất bình thường, hai người đi chơi bằng xe của Nozaki hoặc ăn uống tại các nhà hàng sang trọng. Mặc dù muốn hỏi thẳng hai người đã thân thiết tới mức độ nào song trước vẻ thật thà của cô gái, Reiko đành gác lại những câu hỏi bất nhã. Thay vào đó, cô đặt một câu hỏi khác, “Ngoài cô ra, Nozaki còn hẹn hò với ai không?”

“Tôi nghĩ là... không... tôi cũng không rõ nữa.”

Mayuzumi Kanae lắc đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng. Reiko chẳng thể nào đoán được cô ta không biết thật hay đang khéo léo diễn kịch. “Tôi chỉ muốn kiểm tra lại cho chắc” Reiko mào đầu trước khi hỏi về bằng chứng ngoại phạm của cô gái. Mayuzumi Kanae trả lời, giọng chắc chắn, “8 giờ tối qua tôi ở nhà. Chị có thể hỏi cha tôi.”

Tiếc là lời khai của ông bố không thể củng cố cho bằng chứng ngoại phạm của cô con gái. Ông bố nghị sĩ sắp đến kỳ bầu cử bận tối mắt tối mũi cũng là lẽ thường. Đến lượt thanh tra Kazamatsuri đi thẳng vào vấn đề, “Tại sao thủ phạm lại lọt trần cậu Nozaki? Cô có đoán được lý do không?”

“Lọt trần à...” Mayuzumi Kanae khẽ lắc đầu rồi ngẩng mặt lên ngay. “Nếu anh Nozaki có người khác, anh Nozaki và cô ấy đang... không...”

Anh mắt hung hãn của thanh tra Kazamatsuri hướng về phía cô gái đang cúi mặt, má ửng đỏ vì ngượng.

“Sao? Cô cứ nói thẳng ra đi!”

Bản tính được bộc lộ khi gặp vụ án giết người lừa thế chẳng? Có vẻ như lần này thanh tra Kazamatsuri đã có cơ hội thể hiện cho bằng hết thói ưa quấy rối. Đọc được tâm địa đen tối của thanh tra Kazamatsuri, Reiko vội hắng giọng. Cô ném chiếc phao cứu sinh về phía chú cừ non yếu ớt đang bị tên sói già gian ác bắt nạt.

“Đang quan hệ tình dục. Cậu Nozaki bị sát hại khi đang quan hệ tình dục với cô gái đó. Vì vậy mà cậu ta khóa thân. Cô nghĩ vậy đúng không?”

“Vâng. Đúng rồi! Đó chính là điều tôi muốn nói.”

Không biết có phải vì mừng rỡ hay không mà Mayuzumi Kanae chấp hai tay và gập đầu với Reiko. Đứng bên cạnh Reiko, thanh tra Kazamatsuri chán chường khịt khịt mũi.

* * *

Lấy lời khai xong, hai điều tra viên rời khỏi tư gia Mayuzumi. Lúc bước vào xe, thanh tra Kazamatsuri rên lên như thể vừa tuột mất con cá, “Tiếc quá. Giá cô Mayuzumi Kanae này thấp đi độ 10cm là hoàn toàn khớp với lời khai của Miyashita. Cô Hosho này, cô biết có cách gì để tạm thời hạ thấp chiều cao không?”

“Rõ vớ vẩn, thưa thanh tra. Đi giày đế cao thêm độ 10cm thì được chứ ngược lại thì không có đâu.”

Chưa ai tìm ra phương pháp để hạ thấp chiều cao.

“Giờ chúng ta sẽ đi gặp người kế tiếp.” Ngồi cạnh ghế lái, Reiko lật cuốn sổ tay. “Bạn gái thứ tư của nạn nhân. Morino Chiduru. Cô ta làm cùng Ban thư ký với nạn nhân tại Công ty Bảo hiểm Nhân thọ Mitsutomo.”

“Một cô thư ký à. Cái cậu Nozaki Shinichi này cũng sát gái gớm. Chắc có điều gì mờ ám ở đây rồi. Cậu ta thua xa tôi về gia thế, tài sản, ngoại hình cũng như chiều cao, sát gái thế nào được. Phải không cô Hosho?”

“...”

Tôi phải nói gì đây!

* * *

Rốt cuộc, đã mấy chục phút trôi qua mà Reiko vẫn chưa tìm được câu trả lời hợp lý cho câu hỏi của cấp trên. Cô đến Công ty Bảo hiểm Nhân thọ Mitsutomo bằng xe do thanh tra lái. Đó là tòa nhà cao tầng nằm ở khu văn phòng của Shinjuku. Tại quầy lễ tân, Reiko yêu cầu được gặp Morino Chiduru đang làm tại Ban thư ký. Có vẻ như tin tức về nhân viên Ban thư ký bị sát hại đã lan khắp

công ty. Hai người được dẫn thẳng lên phòng khách ở tầng 7, chờ đợi sự xuất hiện của nghi can.

“Xin lỗi vì để anh chị phải đợi.”

Morino Chiduru đang cúi chào lễ phép ở thềm cửa là một cô gái mảnh dẻ với bộ vest màu xanh đậm ôm sát người. Gương mặt tuy không ấn tượng lắm nhưng vẫn có thể xếp vào hàng xinh đẹp. Tóc cô màu đen. Thoạt nhìn tưởng là ngắn nhưng thật ra là dài vì được búi gọn ra sau. Cô có chiều cao trung bình. Không, nếu không tính đôi giày cao gót thì phải nói là cô khá thấp. Có lẽ vừa đúng 1m50. Hoàn toàn khớp với lời khai của Miyashita.

Thanh tra Kazamatsuri khẽ thổ lộ niềm vui gặp được nhân vật lý tưởng bằng cách trưng ra bộ mặt công tử đáng ghét rồi tiến lại gần cô gái.

“Cô là Morino à. Hừm, cô xoay một vòng cho tôi xem nào. Ô, tóc cô thường ngày vẫn búi cao thế này à. Ha ha, vì công việc chẳng? Cô là thư ký mà. Làm xong cô lại thả tóc ra đúng không. Chắc tóc cô dài và đẹp lắm.”

“Vâng, tôi thuộc loại tóc dài. Ờ kìa, anh làm gì thế?”

Phốt lờ vẻ bối rối của Morino Chiduru, thanh tra Kazamatsuri ngang nhiên đặt tay lên đầu cô để so chiều cao. Đo xong, thanh tra gật đầu mãn nguyện, miệng lẩm bẩm “1m50!” rồi quay lại ghế ngồi. Mặc kệ thanh tra Kazamatsuri, Reiko hỏi Morino Chiduru về mối quan hệ với Nozaki.

“Tôi đoán mối quan hệ của hai người trên mức đồng nghiệp.”

“Đúng như chị nói. Tôi có hẹn hò với anh Nozaki. Chuyện bắt đầu ngay khi tôi vừa được chuyển sang Ban thư ký, tính đến nay cũng được ba năm rồi. Vì sao ư? Chẳng có gì đặc biệt cả. Hằng ngày gặp nhau tại chỗ làm, dần dần tôi thấy thích anh ấy. Anh ấy vào công ty trước tôi một năm, lại làm được việc nên tôi học từ anh ấy rất nhiều”

Câu nói của Morino Chiduru khiến Reiko ghen tị vì mình chẳng học hỏi được gì nhiều từ cấp trên.

“Hình như ngoài chị, cậu Nozaki còn hẹn hò với người khác.”

“Chị nói linh tinh cái gì thế! Ý chị là anh Nozaki bắt cá hai tay?”

“Ồ không...” Không phải hai mà là bốn tay cơ. Chỉ sợ nói ra xong, cô lại ngất luôn ra đây thì nguy. Tùy mức độ thân mật khác nhau nhưng rõ ràng là cậu

Nozaki Shinichi vẫn thường xuyên gặp gỡ cả bốn người. Chẳng nhẽ Morino Chiduru hẹn hò với Nozaki ba năm rồi mà không may mắn phát hiện? Hay biết đâu, sau khi phát hiện ra Nozaki không chung thủy, quá uất ức cô đã dùng gạt tàn đập chết cậu ta cũng nên. Tức giận vì người yêu bắt cả hai tay hoàn toàn có thể trở thành động cơ giết người. Đằng này lại là bốn tay.

“Tiện đây,” Reiko bắt đầu câu hỏi quen thuộc, “Cho tôi hỏi, tối qua, lúc 8 giờ, cô ở đâu?”

“Tôi ở nhà.” Morino Chiduru đáp. Cô đang sống một mình tại một chung cư ở trung tâm. Không ai có thể làm chứng cho bằng chứng ngoại phạm của cô.

Cuối cùng, khi thanh tra Kazamatsuri hỏi Morino Chiduru nghĩ thế nào về việc nạn nhân bị giết trong tình trạng lỏa thể, Morino Chiduru suy nghĩ rồi trả lời thế này, “Không phải hung thủ muốn lột trần anh Nozaki mà là có việc cần dùng đến quần áo của anh ấy. Quần áo anh ấy đang mặc có giá trị đặc biệt gì đó với hung thủ. Chính vì thế mà hung thủ đã lấy đi. Có thể lắm chứ?”

“Ra vậy, một ý hay đấy. Cho tôi hỏi, các bộ vest mà cậu Nozaki mặc đi làm có giá trị gì đặc biệt không? Của thương hiệu nước ngoài nổi tiếng như Christian Dior hay Givenchy chẳng hạn? Bộ tôi đang mặc là của Armani đấy.”

“Không, quần áo của anh ấy chủ yếu mua ở cửa hàng Aoyama hay Konoka thôi.”

Nghe câu trả lời, vai thanh tra Kazamatsuri chùng xuống.

“Thế thì không phải loại quần áo đáng để lấy rồi.”

Phát biểu câu nói đầy vẻ coi thường cửa hàng bán quần áo hàng loạt xong, thanh tra Kazamatsuri kết thúc buổi lấy lời khai từ Morino Chiduru.

“Thế là rõ. Người cao 1m50, có mái tóc dài, đen, mượt.” Thanh tra Kazamatsuri quả quyết khi cho xe chạy thong dong về hướng Kokubunji. “Hung thủ là Morino Chiduru. Không nhầm đâu. Phải không cô Hosho!”

“...”

Tiếc là phần lớn các trường hợp “Không nhầm đâu” của thanh tra Kazamatsuri lại đều là “Nhầm”. Ngồi bên cạnh, Reiko cứ lo lắng không yên. Liệu có phải cô gái ở Ban thư ký là hung thủ?

“Giả sử Morino Chiduru là hung thủ, tại sao cô ấy lại lột hết quần áo của Nozaki. Tôi chẳng nghĩ ra lý do gì cả.”

“Về điểm này, tôi thấy ý kiến của cô Mayuzumi Kanae hóa ra lại đúng nhất. Nghĩa là bi kịch xảy ra trước hoặc trong khi hai người ân ái. Vì quá mê mải, Nozaki đã gọi nhầm tên Morino Chiduru. Chẳng hạn thành Eri, Aya hay Kanae gì đó. Đàn ông bắt cá hai tay hay bị lộ tẩy vào những lúc như thế lắm. Không nhầm đâu.”

“Ra vậy. Nghe thuyết phục đấy, anh đúng là thanh tra có khác. Hay tại anh từng có kinh nghiệm trong chuyện này?”

“Làm gì có!” Thanh tra Kazamatsuri đẩy cao giọng để đánh trống lảng. “Chúng ta về Kokubunji ngay thôi. Phải tìm dấu vết của Morino Chiduru ở hiện trường.”

Thanh tra Kazamatsuri nhấn chân ga để tăng tốc độ.

Về đến khu chung cư Heights Musashino, hai điều tra viên đi thẳng vào thang máy. Lên đến tầng 5, vừa chuẩn bị rẽ ở khúc ngoặt hành lang hình chữ L để đến căn hộ xảy ra án mạng, bỗng có một vật cản chặn đường hai người.

“Bụp!” Thanh tra Kazamatsuri đâm sầm vào tảng thịt khổng lồ thành linh xuất hiện hiện khiến cả người ngã ngửa ra sau. Reiko may mắn thoát nạn, ngẩng lên nhìn tảng thịt vừa xô ngã thanh tra. Đó là một thanh niên với thân hình to ngoại cỡ. Nếu mặc bộ yukata và đi lại ở khu Ryokoku, thế nào cậu ta cũng bị nhầm là một Sekitori⁹ có thứ hạng.

“Cậu là ai? Cậu sống ở tầng này à? Sáng nay tôi không nhìn thấy cậu.”

“Vâng. Còn anh chị? Có phải là điều tra viên không? Tôi nghe nói xảy ra án mạng ở căn hộ số 4. Tôi vừa mới ngủ dậy, nghe xong mà giật mình.”

Sự tò mò hiện lên trong đôi mắt tròn như hạt dẻ của cậu thanh niên. Thanh tra Kazamatsuri đưa tay phủi chiếc quần hàng hiệu, đồng thời ném cái nhìn giận dữ về phía cậu thanh niên rồi lên tiếng tra hỏi nghề nghiệp như thể muốn trả đũa cú xô ngã vừa rồi.

“Giờ này mới ngủ dậy, nghe có vẻ đáng nghi đấy. Cậu tên gì, làm ở đâu?”

Một kiểu lạm dụng chức quyền hơi quá.

Nhưng cậu thanh niên không tỏ ra khó chịu mà trả lời rất thành thật. Cậu ta tên là Sugihara Satoshi. Hiện là nhà văn chuyên viết truyện trinh thám.

Chà, nhà văn viết truyện trinh thám, không biết truyện cậu ta viết thế nào. Trong khi Reiko tò mò muốn biết cậu ta có nổi tiếng không thì thanh tra Kazamatsuri không hỏi thêm gì, bởi lẽ câu hỏi vừa rồi chẳng qua là do hăm hực cá nhân. Tuy vậy, với thái độ hăm dọa như thế trước mặt là tên tội phạm, thanh tra sẵn số đặt một câu hỏi khác:

“Cậu gặp người sống ở căn hộ 504 bao giờ chưa? Gần đây nhất là khi nào?”

Câu trả lời thốt ra từ miệng Sugihara Satoshi thật bất ngờ.

“Không rõ có phải người sống ở căn hộ 504 không nhưng tôi đã gặp một cô gái khá lạ.”

Thanh tra Kazamatsuri và Reiko quay sang nhìn nhau. “Gặp? Một cô gái?”

“Vâng. Khoảng 8 rưỡi tối qua. Tôi từ cửa hàng tiện lợi về, đang đi ngoài hành lang thì thấy cửa căn hộ 504 mở, một cô gái từ trong đi ra. Cô ta ăn vận khá lôi thôi, quần bò ống rộng bên trên mặc áo sơ mi dài tay thùng thình. Hình như cô ta cầm một túi giấy to thì phải. Cô ta có vẻ rất vội. Chiếc mũ rộng vành kéo xuống tận mắt nên tôi không nhìn rõ mặt. Suýt nữa thì cô ta đâm sầm vào tôi.”

“Này anh kia, đó không phải là người sống ở căn hộ 504 đâu. Hung thủ đấy!”

Xét về mặt thời gian, nhiều khả năng cô gái bí ẩn Sugihara Satoshi gặp chính là hung thủ đang bỏ chạy khỏi hiện trường. Thái độ né tránh cái nhìn của

người khác càng khẳng định thêm điều này. Chiếc túi giấy cô ta cầm trên tay có thể đang đựng quần áo của nạn nhân.

“Cậu có nhìn thấy mặt cô ta không? Tóc cô ta dài tới đâu?” Thanh tra Kazamatsuri không giấu nổi sự phẫn khích.

“Không, tôi không nhìn thấy rõ. Tại cái mũ che mắt. Với lại nếu nhìn chăm chăm người ta sẽ nghĩ tôi là biến thái.”

“Cậu cứ nhìn thoải mái! Bị coi là biến thái thì đã sao!” Chẳng biết có phải phẫn khích quá không mà phát ngôn của thanh tra nghe đầy mâu thuẫn. “Thế còn chiều cao? Cậu suýt đâm phải cô ta cơ mà. Cô ta cao chừng nào? Chừng này à?”

Nói xong, thanh tra Kazamatsuri đặt năm tay dưới cổ cậu thanh niên to lớn. Độ cao ước chừng 1m50. Thanh tra Kazamatsuri hỏi như thể tin là vụ án sắp được giải quyết. Tuy nhiên, Sugihara Satoshi lắc đầu, mạnh đến nỗi rung chuyển cả thân hình đồ sộ.

“Không, cô ấy không thấp thế đâu. Cô ấy phải cao đến đây của tôi.”

Cậu thanh niên đưa năm đấm lên giữa mặt mình. Trong một giây, mặt thanh tra Kazamatsuri đờ ra vì bất ngờ. Chỗ Sugihara Satoshi chỉ tay cao hơn chỗ thanh tra chỉ khoảng 20 cm. Nghĩa là khoảng 1m70. Một con số tương đối cao ở nữ giới.

Trong số các nghi phạm, chỉ duy nhất một người có chiều cao đáng nể như vậy. Đó là cô bạn thanh mai trúc mã của nạn nhân, hiện đang làm việc tự do và mơ ước trở thành diễn viên. Thanh tra Kazamatsuri chẳng ngại ngần hét thật to tên cô gái.

“Saito Aya... Chính là cô ta! Đúng như tôi nghĩ!”

Ô, anh đâu có nghĩ thế...

“... Vì thế mà thanh tra Kazamatsuri cho rằng Saito Aya là thủ phạm. Có thể cô gái có chiều cao vượt trội Sugihara Satoshi gặp là Saito Aya. Tuy nhiên cũng không vì thế mà kết luận cô ta là hung thủ sát hại Nozaki Shinichi. Nhờ đâu, Saito Aya chỉ vô tình đến nhà nạn nhân ngay sau khi vụ việc xảy ra, nhìn thấy thi thể, cô ta hoảng sợ nên bỏ chạy. Túi giấy cô ta cầm là đồ của cá nhân... Có khả năng đó lắm chứ?”

Trước câu hỏi tìm kiếm sự đồng tình của Reiko, người đàn ông dong dong cao đứng bên cạnh như cái bóng khẽ gặp người. Sau đó, anh ta đáp bằng giọng rất lưu loát như thể đó là câu thoại duy nhất anh ta được phép nói.

“Vâng. Đúng như tiểu thư nói.”

Dinh thự Hosho – dinh thự được đồn rộng đến nỗi không ai biết chính xác có bao nhiêu phòng. Tại một trong vô số phòng khách rộng lớn của dinh thự, Reiko đang thả mình trên chiếc sofa cao cấp đặt mua từ Bắc Âu và kể lại cho Kageyama về vụ việc hôm nay.

Kageyama là quản gia của gia đình Hosho. Đối với Reiko anh ta chỉ là một người làm nhưng lại sở hữu bộ óc nhạy bén với việc điều tra tội phạm hơn hẳn Reiko. Đã nhiều lần, chỉ cần nghe kể lại mà anh ta giải quyết ngon lành những vụ án cảnh sát đang bế tắc. Anh ta thực sự có ích cho Reiko, nhưng đồng thời cũng khiến cô khó chịu.

Còn lời khai của Miyashita Hiroaki nữa. Anh ta khai cô gái bước ra khỏi thang máy cùng nạn nhân rất thấp. Xét từ chiều cao và mái tóc thì có lẽ là Morino Chiduru. Nhưng lại chẳng có cơ sở kết luận cô ấy là hung thủ.

Tóm lại, cả Saito Aya và Morino Chiduru đều đáng nghi như nhau. Không có gì để khẳng định. Đợi Reiko kết thúc câu chuyện bằng tiếng thở dài, đứng bên cạnh, Kageyama mới cúi rạp mình xuống.

“Ra vậy. Tôi hiểu tình tiết của vụ này rồi. Tiểu thư đang đau đầu lắm phải không. Tôi rất thông cảm với tiểu thư.” Người quản gia hướng ánh mắt thăm dò về phía Reiko sau cặp kính gọng bạc. “... Thế nên?”

“Thế nên!?” Bất ngờ trước phản ứng của Kageyama, Reiko rướn thẳng người. “Thế nên là sao?”

“Thế nên tôi phải gỡ rối giúp tiểu thư? Nghĩa là một điều tra viên chuyên nghiệp như tiểu thư đang bảo một quản gia như tôi giải giúp câu đố của vụ án? Tiểu thư nói thật đấy chứ?”

“Hả?” Reiko bật dậy như thế vừa tỉnh lại sau khi bị thôi miên.

Gì thế hả Hosho Reiko! Chỉ vì lo lắng trước một vụ án khó mà mi quên hết danh dự của một điều tra viên lẫn của một tiểu thư rồi sao! Sao lại phải nhờ đến người đàn ông này chứ!

Reiko lấy lại vẻ mặt uy quyền, xoay nửa người về phía Kageyama, quát bằng giọng ghê gớm nhất có thể, “Đây không phải lúc đùa! Sao tôi phải nhờ một người nghiệp dư vớ vẩn như anh? Tưởng anh muốn nghe nên tôi kể thôi. Việc còn con này đương nhiên tự tôi giải quyết được!”

“Tiểu thư nói vậy là tôi yên tâm rồi. Thật ra lâu nay tôi vẫn thầm lo lắng. Kể từ khi tôi tham gia vào những vụ án của tiểu thư, có rất nhiều vụ nan giải nhưng nhờ có tôi mà tìm được hướng giải quyết. Kết quả là sự có mặt của tiểu thư đang dần trở nên không cần thiết...”

Ô, tên quản gia thô lỗ kia, anh dám nói thế à! Hai bên thái dương của Reiko giãn giãn vì tức giận, cô chỉ thẳng vào mặt Kageyama.

“Được rồi. Tự tôi xử lý là được chứ gì. Đơn giản thôi. Có những hai cô đáng nghi bị trông thấy ở gần hiện trường. Chắc chắn một trong hai cô đó là thủ phạm. Câu trả lời rành rành ra đấy rồi.”

Chỉ là chọn một trong hai thôi mà. Nhắm mắt cũng làm được.

“Hừm, chính, anh mới là người thừa trong vụ này.”

Reiko nhắm mắt, tưởng tượng ra khuôn mặt của Saito Aya và Morino Chiduru và bắt đầu trò chơi đoán mò, “Chọn người nào đây...”

Nhưng chỉ sau một giây im lặng, Kageyama lại giáng cho Reiko một câu nói tàn nhẫn khác, “Xin lỗi tiểu thư, có lẽ tạm thời tiểu thư nên rút lui chẳng?”

* * *

Reiko tìm thứ gì có thể ném được. Tách uống trà Meissen, bình hoa Koimari, đồng hồ để bàn Thụy Sĩ... cái nào cũng quá cao cấp để thăm hỏi tên quản gia hỗn xược. Không còn cách nào khác, Reiko đành phải chọn loại từ ngữ không cao cấp, trút thẳng vào Kageyama.

“Rút cái gì mà rút. Chính anh mới phải rút đấy!”

Kageyama nghiêng đầu như thể tránh đồng đá đang lao tới, đồng thời nhã nhặn đưa ra lời xin lỗi, “Xin tiểu thư thứ lỗi vì tôi ăn nói hỗn hào. Nhưng làm sao tôi có thể im lặng chứng kiến thêm một vụ án oan do lỗi của tiểu thư.”

“Án oan là sao! Ý anh bảo tôi đoán mò, à không, đoán sai đúng không? Chưa chắc đâu. Xác suất cũng chỉ là một trong hai thôi.”

“Vâng, vấn đề là ở chỗ đó. Có vẻ như tiểu thư cho rằng một trong hai cô gái được trông thấy gần hiện trường là hung thủ. Nhưng tôi thì không.”

“Sao cơ? Theo anh thì không ai trong hai người là hung thủ à?”

“Không, ngược lại. Cả hai đều là hung thủ.”

“Cả hai... ư!” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Reiko. “Tôi hiểu rồi. Hai người là đồng phạm!”

Hai cô gái bí ẩn đó là đồng phạm. Một ý kiến cũng đáng để lưu tâm.

“Phải rồi. Chẳng hạn, cô gái thấp hơn mà Miyashita Hiroaki trông thấy là hung thủ, còn cô gái cao hơn Sugihara Satoshi trông thấy là người lấy quần áo của nạn nhân. Màn phối hợp này là hoàn toàn có thể.”

Reiko vui mừng trước một hướng đi mới. Trong khi đó, Kageyama chỉ lặng lẽ lắc đầu.

“Không đâu tiểu thư. Ý tôi không phải là đồng phạm.”

“Hả, không phải à!? Vậy là gì.” Reiko chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao thì Kageyama đã đưa ra lời giải thích bất ngờ, “Theo tôi, hai cô bị trông thấy đó chỉ là một.”

Reiko im lặng nhìn vào mắt Kageyama. Có vẻ như anh ta không đùa. Xác nhận xong, bằng một giọng mạch lạc, Reiko chỉ ra điểm mâu thuẫn của Kageyama.

“Cô gái Miyashita Hiroaki nhìn thấy lúc 8 giờ tối qua cao khoảng 1m50. Còn cô Sugihara Satoshi nhìn thấy 30 phút sau đó cao 1m70. Hai người này là một ư?”

“Vâng.” Kageyama gật đầu như thể đó là chuyện đương nhiên.

Cảm thấy mình như đang bị lôi ra làm trò cười, Reiko hét lên, “Sao có chuyện đó được! Không thể nào. Anh định nói chỉ trong vòng 30 phút, một cô gái cao 1m50 cao thêm được 20cm nữa à?”

Kageyama không trả lời câu hỏi của Reiko mà từ tốn giải thích.

“Chúng ta cần đặt câu hỏi về lời khai của Miyashita Hiroaki. Anh ta bị đau hông, phải chống gậy trong lúc di chuyển, trong tư thế bất thường như thế, sao anh ta có thể khẳng định như đinh đóng cột rằng chiều cao của một cô gái không quen biết là 1m50?”

“Ờ chuyện đó có gì khó hiểu đâu. Miyashita ước lượng chiều cao cô gái nhờ so sánh với Nozaki. Miyashita sống cạnh nhà nên biết Nozaki cao 1m60. Cô gái kia lại cao đến mang tai Nozaki. Do đó Miyashita ước chừng cô ta cao 1m50. Chính Miyashita đã nói vậy. Chẳng có gì khó hiểu cả.”

“Đúng là không có gì khó hiểu. Nhưng...” Kageyama ném cái nhìn sắc lạnh về phía Reiko. “Có đúng Nozaki khi đó cao 1m60 không? Nhỡ 1m70 thì sao?”

“Hả, sao có thể! Việc tự nhiên cao thêm 10cm là...”

“Kìa thưa tiểu thư.” Kageyama khẽ đẩy gọng kính, mỉm cười mỉa mai. “Chẳng phải tiểu thư đã nói sao. Hoàn toàn có thể cao thêm 10cm.”

“Nếu đi giày cao gót?” Đúng là Reiko đã nói thế với thanh tra Kazamatsuri. “Anh hâm à. Chỉ phụ nữ mới đi thôi. Nozaki là đàn ông.”

“Cũng có loại giày cho đàn ông chứ. Tiểu thư biết mà. Loại hay được rao bán trên mạng đó.”

Nghe cụm từ “trên mạng”, Reiko mới sực nhớ ra. “Cái quảng cáo ‘Chỉ cần xỏ chân vào là bạn cao thêm 8cm’ đó hả?”

“Vâng, tiểu thư giỏi quá.” Kageyama nghiêng đầu thán phục rồi nói ra tên đồ vật hữu dụng kia. “Vâng, loại Giày Bí Mật”.

Giày Bí Mật. Loại giày dành cho đấng mày râu tự ti về chiều cao với phần gót cao hơn giày thông thường. Tuy có tên là Giày Bí Mật nhưng chẳng ai là không biết sự tồn tại của loại giày này. Đáng nhẽ phải gọi loại giày ma thuật đó là Giày Bí Mật Công Khai mới đúng.

“Đúng là có loại giày tiện dụng đó...” Reiko không giấu được sự bối rối trước sự xuất hiện của một thứ xem ra chẳng can hệ gì tới vụ án. “Đợi đã, tôi tưởng loại giày đó đã tuyệt chủng cùng với sự khép lại của thế kỷ 20 rồi...”

“Không đâu thưa tiểu thư. Tuy đã sang thế kỷ 21, nhưng chùng nào vẫn còn những người đàn ông tự ti về chiều cao, vẫn còn những cô gái mơ ước những chàng trai cao ráo thì Giày Bí Mật vẫn còn tồn tại. Giày Bí Mật sẽ tồn tại mãi mãi.”

“Vâng. Có lẽ thế. Thực tế thì Nozaki khá thấp. Nhưng anh có bằng chứng không? Để chứng tỏ Nozaki ưa dùng Giày Bí Mật?”

“Không, tôi không có bằng chứng. Tuy nhiên, nếu đặt giả thiết tối qua cậu ta đi Giày Bí Mật, nhờ đó chiều cao tăng thêm được 10cm thì toàn bộ vụ giết người lỏa thể này sẽ ăn khớp với nhau.”

“Có chắc không. Tôi vẫn chưa nhìn ra được gì cả.”

Xin anh đấy, hãy giải thích cho tôi hiểu... Không, danh dự của một tiểu thư không cho phép Reiko nói ra câu đáng hổ thẹn này. Reiko chuyển cách nói khác, “Xin anh hãy giải thích để thanh tra Kazamatsuri cũng hiểu được!”

“Vâng.”

Kageyama cúi đầu và lần lượt giải thích.

“Trước hết, tối qua, nhờ có giày cao gót mà Nozaki cao thêm được khoảng 10cm, nghĩa là gần 1m70. Chúng ta cứ đặt giả thuyết như vậy. Nozaki đã làm gì với ngoại hình này? Tất nhiên là đi gặp cô gái cậu ta thích rồi. Khi hai người gặp nhau, nhiều khả năng cô gái đã đề nghị Nozaki dẫn về nhà.”

Ra vậy. Một đề nghị hoàn toàn có cơ sở.

“Nozaki vui song cũng thấy lo. Đây là cơ hội tốt để có được cô ấy. Nhưng đưa cô gái về nhà đồng nghĩa với việc cậu ta phải cởi giày. Cậu ta nên làm gì? Chúng ta sẽ không bàn sâu về những bản khoản của Nozaki. Tóm lại, sau khi cân nhắc, Nozaki chọn phương án đưa cô gái về nhà. Một quyết định mạo hiểm.

Nhưng cậu ta không thể đánh mất cơ hội ngàn năm có một với cô gái mình yêu mến.”

Kageyama gật đầu tỏ ý rằng mình đã hiểu. Reiko nghĩ không biết anh ta có hiểu thật không nữa.

“VẬY là 8 giờ tối qua, Nozaki và cô gái trẻ có mặt trong thang máy đi lên tầng 5 khu chung cư Heights Musashino. Anh Miyashita, người bị chứng đau hông đã gặp bọn họ. Lúc này, nếu Miyashita đứng thẳng, rất có thể anh ta nhận ra Nozaki cao hơn bình thường. Nhưng Miyashita đang chống gậy, người lại hơi cúi về phía trước nên định ninh đây là cậu thanh niên nhỏ con mình gặp hằng ngày. Miyashita kết luận ngay rằng cô gái thấp bé hơn Nozaki kia cao 1m50.”

“Nhưng Nozaki lúc đó cao gần 1m70. Suy ra cô gái đi cùng cao khoảng 1m60?”

“Vâng.”

Nghe Kageyama nói, hình ảnh của Saito Aya và Morino Chiduru nhanh chóng biến mất khỏi đầu Reiko. Thay vào đó là hình ảnh nhân chứng đầu tiên – Sawada Eri và con gái ngài nghị sĩ – Mayuzumi Kanae. Cả hai đều cao khoảng 1m60.

“Câu chuyện bi hài kịch bắt đầu từ đây. Nozaki mời cô gái vào nhà, cậu ta cởi Giầy Bí Mật ra. Ngay lập tức, hai người đứng cao bằng nhau. Trong đầu cô gái lúc đó chắc hẳn có vô vàn dấu chấm hỏi. Tuy nhiên, trong tình huống này, đàn ông sẽ thoái thác theo cách: Ồ, chuyện bình thường mà...”

“Đàn ông là thế sao?”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

Reiko chỉ còn biết chấp nhận câu trả lời của Kageyama. “Tôi hiểu rồi. Anh nói tiếp đi.”

“Vâng. Nhưng phụ nữ lại không chấp nhận được câu ‘Ồ, chuyện bình thường mà...’ Chỉ trong nháy mắt, một anh chàng cao 1m70 bỗng biến thành một anh chàng nhỏ con, cao 1m60. Phản ứng thường thấy là các cô sẽ nổi đóa lên rằng mình bị lừa. Còn đàn ông chỉ biết chống chế: Thấp thì có gì là xấu! Cứ như thế, tại căn hộ số 5, nơi đáng lẽ là chốn tình tự của hai người yêu nhau thì lại trở

thành chảo lửa của sự phản bội, căm ghét, thất vọng và tự ti. Và bị kích đã xảy ra.”

“Cô gái dùng gạt tàn đập vào đầu chàng trai. Cú đập trúng chỗ hiểm nên cậu ta đã chết.”

“Vâng. Đây chỉ là tai nạn vô tình xảy ra trong lúc hai người cãi nhau. Nhưng giết người thì vẫn là giết người. Cô gái nghĩ ngay tới việc chạy trốn khỏi hiện trường. Có một thứ đập vào mắt khiến cô ta chú ý. Một thứ rất nhỏ thôi nhưng không thể bỏ qua. Tiểu thư đoán được không?”

“Tôi không... Đó là cái gì?”

“Là gấu quần nạn nhân đang mặc.”

“Gấu quần? Sao lại không thể bỏ qua?”

“Vâng. Để phát huy tối đa hiệu quả của Giày Bí Mật, chiếc quần được may dài hơn bình thường. Nghĩa là gấu quần được may dư ra. Khi đi Giày Bí Mật, gấu quần có nhiệm vụ che bớt gót Giày Bí Mật. Ngược lại, nếu không đi giày gấu quần bị thừa, trông rất lôi thôi. Các điều tra viên chuyên nghiệp sẽ nghĩ sao khi nhìn thấy gấu quần dài bất thường này? Làm sao dám chắc sẽ không có điều tra viên tinh ý đoán ra việc nạn nhân dùng Giày Bí Mật? Đây là điều hung thủ lo sợ.”

Sở Cảnh sát Kunitachi có người tinh ý như vậy không nhỉ? Reiko thắc mắc nhưng tạm thời muốn nghe tiếp. “Thì sao? Việc điều tra viên phát hiện Nozaki dùng Giày Bí Mật có gì bất lợi à?”

“Ít ra thì nó không có lợi. Giày Bí Mật chủ yếu được những người có chiều cao khiêm tốn dùng với mục đích hấp dẫn các cô gái. Sự tồn tại của nó sẽ khiến người ta liên tưởng tới việc nạn nhân đã gặp bạn gái ngay trước lúc bị sát hại.”

“Thế hả. Có người vẫn đi giày đó đi làm chứ?”

“Có thể có nhưng ít nhất Nozaki thì không. Nhìn vào các đôi giày xếp ở nhà cậu ta thì biết. Các đôi giày trên giá đều là những đôi bình thường. Nghĩa là cậu ta không đi Giày Bí Mật đi làm. Ở công ty, cậu ta vẫn là một nhân viên nhỏ con cao 1m60. Suy ra, người mà cậu ta gặp khi đi Giày Bí Mật không phải là cô gái làm cùng công ty. Một cô gái khác, không làm cùng công ty.”

“Ra vậy. Chỉ mỗi việc Nozaki đi Giày Bí Mật mà khoanh vùng nghi phạm hẹp hẳn đi. Điều này đúng là bất lợi cho hung thủ.”

“Vâng. Do vậy, hung thủ muốn giấu đi sự tồn tại của Giày Bí Mật. Hung thủ muốn tránh nguy cơ một điều tra viên nào đó bỗng nhiên liên tưởng tới đôi giày. Chắc chắn hung thủ đã nghĩ vậy. Đến đây, tiểu thư đã hiểu hung thủ sẽ hành động thế nào rồi đúng không?”

“Tôi hiểu rồi. Hung thủ muốn cởi quần của nạn nhân. Để giấu đi việc giấu quần quá dài.”

“Mắt tiểu thư thật tinh tường.” Kageyama đưa ra lời xu nịnh trắng trợn. “Tuy nhiên, việc cởi mỗi quần sẽ khiến các điều tra viên thắc mắc. Các điều tra viên sẽ kiểm tra những chiếc quần có trong tủ. Họ sẽ tìm thấy vài chiếc quần khác có gấu dài hơn. Thế thì quá là lạ ông tôi ở bụi này.”

“Tức là cởi mỗi quần thôi sẽ không đủ.”

“Vâng. Do đó hung thủ quyết định cởi nốt cả áo của nạn nhân. Thủ phạm cởi áo vest, áo sơ mi. Chỉ còn mỗi quần lót. Nạn nhân gần như khỏa thân. Vậy thì cởi luôn cả quần lót và tất cho rồi... Chẳng có gì lạ nếu hung thủ nghĩ như vậy.”

“Công nhận, cởi hết cả thì việc đọc được ý đồ của hung thủ sẽ khó hơn.”

Thực tế thì hung thủ đã chọn cách làm này. Kết quả là một thi thể khỏa thân xuất hiện tại căn hộ của một người đàn ông độc thân có dáng vóc nhỏ bé. Toàn bộ sự việc dần dần được sáng tỏ. Reiko không thể giấu nổi niềm vui trước kết quả bất ngờ.

“Sau khi cởi hết quần áo của nạn nhân, hung thủ đã làm gì?”

“Hung thủ cho quần áo của nạn nhân vào chiếc túi giấy và chuẩn bị tẩu thoát khỏi hiện trường. Đương nhiên không được quên đôi GIÀY BÍ MẬT đang để ở cửa. Đúng lúc đó một ý tưởng hiện lên trong đầu hung thủ.”

“Ý tưởng gì?”

“Vâng. Ý tưởng giúp tẩu thoát khỏi hiện trường một cách an toàn. Nói cách khác là cải trang. Nhưng không phải là kiểu cải trang thông thường. Mà là kiểu cải trang rất hiệu quả bằng cách tăng chiều cao thêm 10cm. Ngay trước mắt hung thủ có một thứ giúp ích cho việc cải trang này nên hung thủ không thể không dùng nó.”

“Đúng rồi! Giày Bí Mật của nạn nhân, giờ đến lượt hung thủ sử dụng.”

“Vâng. Tuy khác giới nhưng hung thủ và nạn nhân cao gần bằng nhau. Cờ giày vì thế mà cũng không khác nhiều. Chỉ cần lót thứ gì đó vào mũi giày là hung thủ có thể xỏ vừa. Đương nhiên, nữ đi giày của nam trông không được đẹp lắm. Nhưng nếu mặc quần gấu dài thì sẽ che được giày đi. Trong tủ quần áo của nạn nhân có chiếc quần như vậy.”

“Hung thủ tìm được chiếc quần có ống rộng và dài ở trong tủ và mặc nó.”

“Cộng thêm một áo sơ mi dài tay và một mũ rộng vành. Tất cả đều mượn từ tủ quần áo của nạn nhân. Hung thủ dùng mũ để giấu bộ tóc dài. Sau khi cải trang xong, hung thủ cầm chiếc túi giấy, bước ra khỏi căn hộ 504. Lúc này là 8 rưỡi tối.”

“Hung thủ suýt nữa đâm phải Sugihara Satoshi ở hành lang ngay khi ra khỏi căn hộ. Vì không biết nên Sugihara Satoshi tưởng cô ta cao khoảng 1m70. Hành động cải trang bằng Giày Bí Mật đã thành công mỹ mãn.”

“Vâng. Tiểu thư hiểu rồi chứ. Hai nhân chứng Miyashita và Sugihara không phải đã trông thấy hai cô gái khác nhau. Nhờ đôi Giày Bí Mật được chuyển từ nạn nhân sang hung thủ mà Miyashita cho rằng cô gái cao 1m50, còn Sugihara lại cho là 1m70. Không phải tự nhiên mà hung thủ cao lên.”

“Ra vậy. Đúng như anh nói, hai người đó chỉ là một.” Reiko khẽ reo lên vì thán phục. Tất nhiên, suy luận của Kageyama chỉ là dựa trên giả thuyết rằng Nozaki đi Giày Bí Mật. Tuy nhiên, nhờ giả thuyết này mà lời khai của hai nhân chứng trở nên phù hợp với thi thể khóa thân, điều đó cho thấy suy luận của anh ta hướng vào đúng bản chất của vụ việc. Một lần nữa, bằng năng lực khác thường, Kageyama đã giải được câu đố về vụ giết người lỏa thể. Reiko buộc lòng phải ngả mũ trước con mắt tinh tường hơn người của Kageyama. “Thế nên?”

Kageyama chớp chớp mắt như thể nghe từ gì lạ lắm. “Thế nên là sao hả tiểu thư?”

“Thế nên ai là hung thủ sát hại Nozaki? Luận ra được đến đây chắc anh cũng biết hung thủ là ai. Nói ra xem nào, đừng giấu nữa.”

“Ôi thưa tiểu thư...” Kageyama chậm rãi lắc đầu để thể hiện sự thất vọng sâu sắc và tiếc nuối nhìn Reiko. “Tiểu thư là điều tra viên tại Phòng Điều tra số 1, Sở Cảnh sát Kunitachi. Tiểu thư làm ơn hãy suy nghĩ một chút xem nào. Nếu không, tiểu thư sẽ bị coi là ‘đồ thừa’ đấy.”

“Anh đang tự nói anh đấy à!”

Reiko bực mình, lắm, làm sao có thể để người quản gia này coi thường như thế được.

“Được rồi. Tôi sẽ tự nghĩ, không cần anh phải nói. Đơn giản thôi. Hung thủ là một cô gái cao khoảng 1m60. Chỉ có thể là Sawada Eri hoặc Mayuzumi Kanae. Câu trả lời là 1 trong 2 người đó...”

Reiko nhắm mắt chọn...

“Tiểu thư đừng đoán mò nữa.” Hóa ra Kageyama đã biết. “Nếu chịu khó suy luận, tiểu thư sẽ biết ngay hung thủ là Sawada Eli hay Mayuzumi Kanae.”

Dù không giỏi suy luận nhưng đến nước này Reiko chỉ còn cách vận dụng trí óc. Reiko ngồi xuống sofa, khoanh hai tay, nhú mày giả vờ như đang chăm chú suy nghĩ. Cuối cùng, vị thần trí tuệ cũng đáp xuống đầu của Reiko. Phải rồi, mấu chốt vẫn là ở đôi Giày Bí Mật.

“Tóm lại, mấu chốt là Nozaki Shinichi dùng Giày Bí Mật để hẹn hò với cô nào. Hai cô đều gặp Nozaki trong một buổi tiệc. Thời gian hẹn hò mới chỉ một tháng, về điểm này thì hai cô đều giống nhau.”

Mặt Kageyama không hề biến sắc mà chỉ tỏ ý đồng tình qua ánh mắt. Reiko có thêm tự tin để suy luận tiếp.

“Nhưng Savvada Eri đã đi biển với Nozaki. Cô ấy đã cho tôi xem ảnh chụp ở bãi biển nên điều này là chính xác. Tuy không nhìn thấy chân nhưng không thể có chuyện Nozaki đi Giày Bí Mật ra biển được. Nghĩa là Nozaki đã thể hiện đúng con người mình trước mặt Savvada Eli. Suy ra Nozaki chẳng cần đi Giày Bí Mật khi hẹn hò với Sawada Eri. Sawada Eri không phải là hung thủ.”

Sau đó, như để khép lại vụ việc, Reiko nói ra tên của hung thủ.

“Hung thủ là Mayuzumi Kanae. Nozaki tự tăng chiều cao để hẹn hò với con gái của ngài nghị sĩ. Anh thấy suy luận của tôi thế nào?” Reiko e dè quan sát phản ứng của Kageyama.

Như thể quên sạch những câu nói thô lỗ ban nãy, người quản gia mỉm cười, cúi gập người và hạ thấp giọng.

“Thật xuất sắc. Thưa tiểu thư.”

Câu chuyện thứ sáu: Lời nhắn từ người chết

1

“... Kẻ sát hại bà Kodama Kinue chắc chắn là cậu con cả Kazuo. Bất đồng quan điểm trong việc điều hành công ty giữa Kazuo và bà Kinue đã dẫn đến kết cục ngày hôm nay. Phải không cô Hosho?”

“Nhưng ta đâu có bằng chứng. Hơn nữa Kazuo còn có bằng chứng ngoại phạm.”

Một buổi tối mùa hè oi bức. Thanh tra Kazamatsuri và Hosho Reiko bước ra khỏi cánh cổng khổng lồ, bỏ lại bóng tối phía sau. Thanh tra Kazamatsuri mặc bộ vest trắng, phát huy tối đa gu thẩm mỹ riêng. Cảnh sát có thể mặc vậy chứ ở giới xã hội đen, chỉ kẻ mới vào nghề mới ăn mặc kiểu đó. Ngược lại, Reiko chọn bộ vest màu xám bóng sang trọng. Bộ trang phục dành cho người trưởng thành.

Trước cổng dinh thự xa hoa của bà Kodama Kinue – một phụ nữ làm trong lĩnh vực tài chính. Giữa những chiếc xe cảnh sát đỗ dọc hàng rào dinh thự, có một chiếc xe sản xuất tại Anh quốc màu bạc sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Thanh tra Kazamatsuri hướng cái nhìn trêu mếu về phía cô nhân viên xinh đẹp và quả cảm, “Công tác điều tra giờ mới bắt đầu. Đường còn dài lắm. Tôi đã thức suốt đêm qua để giải quyết một vụ án, hôm nay lại chạy loanh quanh cả ngày nên thấm mệt rồi. Tối nay phải nghỉ ngơi để tái tạo năng lượng. Chà, thật đúng lúc!” Thanh tra Kazamatsuri đặt tay lên cánh cửa ghế phụ chiếc xe yêu quý. “Cô Hosho, lên chiếc Jaguar của tôi đi. Tôi sẽ đưa cô về.”

“Thôi khỏi!” Reiko đóng sập cánh cửa vừa được mở, lạnh lùng nhìn cấp trên qua cặp kính gọng đen không số. “Không cần đâu. Tôi sẽ về bằng taxi.”

Trước sự cương quyết của Reiko, thanh tra Kazamatsuri dựa lưng vào chiếc xe, nói, “Hình như cô không thích lên chiếc Jaguar của tôi. Cô ghét nó đến thế cơ à?! Cô ghét chiếc Jaguar này đến thế sao!?”

“Không, tôi chẳng ghét gì chiếc Jaguar...”

Đừng bắt tôi phải nói nốt vế sau nhé thanh tra. Bị Reiko lờm, thanh tra Kazamatsuri có vẻ hiểu ra sự tình nên gượng cười để lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

“Được rồi. Cô nói vậy thì tôi không ép nữa.” Nói xong, thanh tra Kazamatsuri nhanh chóng chui vào xe, thò mặt qua cửa xe, hẹn gặp cô nhân viên ngày mai tại hiện trường trước khi phóng vọt đi. Chiếc Jaguar chạy quá tốc độ rẽ ngoặt ở góc phố rồi mất dạng.

“Hy vọng anh ta không bị tóm vì chạy quá tốc độ...”

Reiko lo vậ vì nghĩ tới bốn phận của cấp dưới, nhưng dù sao đó cũng là chuyện của anh ta. Nếu có chuyện gì, thế nào anh ta cũng dùng chức vụ, quyền lực, tài sản hoặc là bất cứ thứ gì để giải quyết cho êm xuôi. Dù gì thì anh ta cũng là thanh tra trẻ nhất Sở Cảnh sát Kunitachi, chưa kể còn là quý tử của người sáng lập hãng Kazamatsuri Motors nữa.

“Mặc kệ anh ta.” Reiko bước trên vỉa hè, lấy điện thoại di động bấm số mọi khi. Cô nói duy nhất một câu với đầu dây bên kia, “Tôi xong việc rồi”, 1 phút 30 giây sau, một chiếc Limousine đến đỗ cạnh cô êm ru. Dù gì thì Hosho Reiko cũng là điều tra viên xinh đẹp, ít tuổi nhất Sở Cảnh sát Kunitachi, chưa kể còn là con gái của chủ tịch tập đoàn Hosho danh tiếng nữa.

“Xin lỗi để tiểu thư phải đợi.”

Bước xuống từ ghế lái là một người đàn ông đeo kính gọng bạc, nhể nhại trong bộ vest cài khuy chéo. Anh ta cúi gập thân hình dong dỏng cao, mở cửa sau để mời Reiko vào xe. Người đàn ông có tên Kageyama này là lái xe kiêm quản gia của gia đình Hosho.

“Cảm ơn anh.” Reiko duyên dáng gật đầu cảm ơn rồi lách mình qua cửa xe để vào bên trong. “Mệt rũ cả người!” Reiko thả mình xuống chiếc ghế êm như sofa, tháo cặp kính không số chỉ dùng khi làm việc đồng thời thả mái tóc đang buộc đằng sau ra. Đôi với Reiko, thời gian hạnh phúc nhất là lúc được rời bỏ chiếc mặt nạ công chức để trở lại là một tiểu thư. Nhưng điều này không có nghĩa là cô đã quên được vụ án. Reiko ra lệnh cho người quản gia đang cầm lái.

“Anh cứ cho xe chạy loanh quanh đi. Tôi có việc cần suy nghĩ.”

“Về thanh tra Kazamatsuri ạ?”

Uych! Reiko ngã khỏi chiếc ghế đang ngồi. “Không! về vụ án!”

“À, vụ án tối qua.” Kageyama điều khiển chiếc xe bằng thao tác khá thành thạo. “Một phụ nữ làm trong ngành tài chính bị đánh vào đầu đến chết ngay tại

thư phòng ở nhà riêng. Bình luận viên truyền hình nói có khả năng đây là một vụ trả thù của con nợ.”

“Thế hả...” Trong lúc mình làm việc thì anh ta xem ti vi cơ đấy!

Tự nhiên Reiko thấy mình thật vô tích sự, chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa. Cứ để Kageyama nghĩ hộ vậy. Tuy không nói ra nhưng gần đây, rất nhiều vụ án, mà không, phải nói là tất cả các vụ án Reiko giải quyết được đều là nhờ có khả năng đặc biệt của Kageyama. Chỉ cần được cung cấp thông tin chính xác, khả năng suy luận cũng như phân tích của anh ta hơn đứt mấy tay bình luận viên truyền hình.

“Này Kageyama, anh nghe đây, tôi không biết ti vi nói gì nhưng vụ này không phải do con nợ trả thù đâu. Có lẽ liên quan đến chuyện nội bộ gia đình. Hung thủ chắc chắn là người trong gia đình Kodama. Nạn nhân đã dùng máu viết lại tên hung thủ trên sàn nhà...”

“Lời nhắn lúc hấp hối. Lời nhắn gì vậy?”

Reiko buông tiếng thở dài trước sự tò mò của Kagemaya, “Đọc được thì tôi đã chẳng vất vả thế này...”

Kodama Kinue là nữ giám đốc chuyên quyền của công ty Kodama Finance – một công ty cho vay tài chính đang đà ăn nên làm ra với thứ vũ khí gồm: phục vụ tận tình chu đáo; lãi suất an toàn, đảm bảo; thu nợ tàn nhẫn, lạnh lùng. Bà được phát hiện chết trong thư phòng tại nhà riêng.

Tin báo đầu tiên Reiko nhận được là khoảng hơn 9 giờ tối qua. Khi đó, Reiko một tay đang cầm đĩa xiên vào phần vàng rộm của miếng gan ngỗng rán (chế biến theo kiểu Provence), tay kia chuẩn bị lia dao vào cắt. Nhờ có tin báo mà Reiko phải bỏ cả bữa tối tao nhã, tức tốc lao tới hiện trường.

“Trời, tôi muốn ăn gan ngỗng quá... Chắc hẳn gan ngỗng cũng muốn được tôi ăn...”

Ngồi trong chiếc Limousine do Kageyama lái, Reiko than vãn trong lúc ăn tạm món cơm nắm mua ở cửa hàng tiện lợi.

Khi còn cách hiện trường một đoạn, Reiko xuống xe, một mình đi về phía hiện trường. Việc Reiko là tiểu thư gia đình Hosho vốn là thông tin tối mật, chỉ ít người trong Sở biết. Do vậy, cô không thể ngang nhiên đến hiện trường với chiếc Jaguar màu bạc như Kageyama.

Tư gia của bà Kodama Kinue nằm trong góc một khu đô thị yên tĩnh, cạnh sông Tamagawa ở thành phố Kumtachi.

Đó là một ngôi nhà ba tầng được xây dựng trên một khu đất rộng với kiến trúc mô phỏng kiểu tường gạch. Bước qua cánh cửa được làm khá cầu kỳ, thứ đập vào mắt Reiko đầu tiên là cái giá dựng ô. Chẳng hiểu sao trong giá lại có một chiếc ô và hai cây gậy bóng chày. Một cây làm bằng gỗ, một cây làm bằng kim loại. Vũ khí chống trộm chẳng?

Reiko đã nghĩ vậy khi bước chân vào ngôi nhà. Ngoài hành lang chặt kín các điều tra viên. Reiko đi thẳng tới thư phòng nằm ở cuối tầng 1. Trước cửa thư phòng, thanh tra Kazamatsuri – người có mặt sớm hơn Reiko một bước, diện bộ vest trắng – đang oai nghiêm, à không, đang vênh váo chỉ đạo công việc ở hiện trường.

“Ồ, cô Hosho đấy à, cô đến sớm nhỉ.” Thanh tra Kazamatsu giơ một tay lên, vẻ mặt như muốn nói: tôi còn đến sớm hơn cơ. “Cô vào xem thi thể đi. Ở trong

này.”

Thanh tra Kazamatsuri dẫn Reiko vào thư phòng. Đó là một căn phòng rộng chừng sáu chiếu, sàn trải thảm màu be. Gần chính giữa phòng, một phụ nữ nằm úp mặt xuống sàn, hai tay giơ ngang đầu. Chiếc váy liền, vải hoa xem ra quá lòe loẹt so với độ tuổi 52. Đã thế, thân hình lại chẳng khác gì cái thùng phuy. Nếu không có chiếc thắt lưng trắng quấn ngang mình e rằng khó phân biệt được đâu là vòng eo. Mái tóc uốn xoắn dính bê bết máu chứng tỏ bà ta bị thương vào đầu.

“Cô thấy đấy, nạn nhân chết do bị đánh vào gáy. Không nghi ngờ gì nữa, đây là một vụ giết người. Có vẻ hung khí là một chiếc cúp đồng.”

“Một chiếc cúp!?” Reiko không thấy có thứ giống vậy quanh nạn nhân.

“Một chiếc cúp dính máu được tìm thấy tại căn phòng trên tầng 2. Chắc chắn đó là hung khí. Nhưng chúng ta sẽ tìm hiểu sau. Cô Hosho, cô nhận thấy điều gì khi nhìn thi thể nạn nhân?”

“Dạ?” Reiko đặt ngón tay lên gọng kính. “Tay phải của nạn nhân...”

“Hosho, cô đang nhìn vào tay phải của nạn nhân. Chẳng phải mỗi ngón trỏ phải của nạn nhân là dính máu sao. Còn phần thảm gần ngón tay thì sao? Chỉ có duy nhất vết máu chỗ thảm đó là trông không được tự nhiên. Cô biết điều này có nghĩa là gì không?”

“...” Lờn nhẩn lúc hấp hối phải không thanh tra?

“Cô không biết thì tôi sẽ nói cho cô nghe. Lờn nhẩn lúc hấp hối của nạn nhân đấy, cô Hosho.”

Mình đã nghĩ thế. “Nhưng thưa thanh tra, nói cho chính xác thì đây là...”

“Nói cho chính xác thì đây là chứng tích, là tàn dư, hay còn gọi là những gì đã từng thuộc về cái gọi là lờn nhẩn lúc hấp hối.”

Phải rồi. Reiko chẳng muốn nói thêm gì nữa.

“Cô thấy đấy Hosho. Có một chiếc khăn dính máu rơi cạnh thi thể nạn nhân. Ta có thể hình dung trong lúc hấp hối, nạn nhân đã dốc nốt chỗ sức lực còn lại để viết lờn nhẩn. Nhưng không may lại bị hung thủ phát hiện. Hung thủ dùng chiếc khăn có sẵn trong phòng, chà đi chà lại lên lờn nhẩn để hòng vô hiệu hóa việc giải mã.”

“Tôi hiểu rồi. Tiếc quá, thanh tra nhỉ. Nhưng bà Kodama Kinue định viết tên của ai?”

“Nếu biết được thì đã chẳng vất vả thế này. Lời nhắn đó không còn có ích nữa.”

Reiko nhìn xuống tấm thảm, bên tai văng vẳng tiếng thở dài của thanh tra Kazamatsuri. Trên thảm, chỉ còn sót lại những vệt máu vô nghĩa ở chỗ đã từng có tên ai đó.

* * *

Sau đó Reiko cùng thanh tra Kazamatsuri đi lên tầng 2. Đích đến là phòng ngủ của ông Kodama Sosuke, chồng bà Kinue. Đây là phòng tìm thấy chiếc cúp được cho là hung khí. Vừa đặt chân vào phòng, Reiko nhận ra ngay sự bất thường. Kính cửa sổ hướng ra sân bị vỡ. Các mảnh thủy tinh vương vãi khắp nơi. Thanh tra Kazamatsuri chép miệng, ngó ra ngoài cửa sổ, “Một tên trộm vụng về đã cố gắng đột nhập vào đây.”

Một chiếc cúp nằm lăn lóc giữa đồng thủy tinh trên sàn nhà. Chiếc cúp chỉ dài độ 30cm nhưng trông có vẻ nặng. Phần đầu có tạc hình một cầu thủ đang cầm gậy.

“Cúp vô địch giải bóng chày đây mà. Phần đế có dính máu. Đây đúng là hung khí rồi. Nhưng sao hung khí lại nằm ở đây?”

Đem thắc mắc đi hỏi người có liên quan là nhanh nhất. Chủ nhân của căn phòng được mời tới.

Ông Kodama Sosuke, 50 tuổi. Ông là chồng thứ hai của bà Kinue. Ông mặc chiếc áo phông polo màu xanh dương cùng chiếc quần màu nâu, một bộ trang phục bình thường nhưng so với độ lòe loẹt của bà Kinue thì lại thành quá ư giản dị. Xét về tuổi, bà Kinue hơn ông Sosuke, chưa kể, trong công ty, bà làm giám đốc còn ông là thành viên hội đồng quản trị. Do vậy, hiển nhiên ông Sosuke bị bà Kinue coi thường.

Trước lời đề nghị của thanh tra hãy lần lượt trình bày sự việc, ông Sosuke bắt đầu, “Lúc đó khoảng 9 giờ tối. Xem xong chương trình truyền hình lúc 8 giờ

ở phòng khách, tôi đi lên phòng mình trên tầng 2 để kiểm tra email trên máy tính.”

Ông Sosuke đang đi dọc hành lang tầng 2 thì bỗng một âm thanh lớn dội thẳng vào tai.

“Nghĩa là bà Kinue mất cách đó chưa lâu. Hừm, việc này...” Thanh tra Kazamatsuri xoay gót chân, quay lưng về phía ông Sosuke rồi nói nhỏ với Reiko. “Tóm lại, gần 9 giờ, hung thủ dùng chiếc cúp đánh vào đầu bà Kodama Kinue, sau đó hung thủ đứng từ dưới sân ném hung khí vào căn phòng này.”

“Vâng.” Nhưng sao hung thủ phải làm vậy? Reiko thắc mắc song lại chẳng có đủ cơ sở để phản bác lại ý kiến của thanh tra Kazamatsuri. “Trước mắt, chúng ta đã xác định được thời điểm gây án.”

“Đúng thế.” Thanh tra Kazamatsuri mỉm cười đầy ẩn ý rồi quay sang ông Sosuke. “Tiện thể cho tôi hỏi câu này, căn nhà này trông bề thế quá. Chắc hẳn hệ thống an ninh rất tốt.”

“Vâng, nghề của chúng tôi là thu mua sự căm ghét của người đời mà. Chuông báo động sẽ kêu ngay khi có người định trèo qua cổng hoặc hàng rào. Kinue đã cho lắp đặt như vậy. Nhưng tối nay không hề có chuông báo động.”

“Thế thì chính người trong nhà đã sát hại bà Kinue rồi.”

“Thật sao.” Ông Sosuke lẩm bẩm với giọng lo lắng.

Thanh tra Kazamatsuri gật gù, sau đó anh chậm rãi bước ra khỏi phòng, túm ngay một cảnh sát tuần tra đang đứng ở hành lang rồi đưa ra mệnh lệnh vênh vác, à quên, đưa ra mệnh lệnh nhanh chóng và chính xác, “Gọi mọi người tập trung tại phòng khách tầng 1 cho tôi. Tôi sẽ trực tiếp hỏi chuyện.”

Phòng khách dinh thự Kodama được trang trí bằng bộ áo giáp kiểu Âu, ngựa voi, hươu nhồi bông... thể hiện gu thẩm mỹ kém cỏi của chủ nhân. Mọi người trong gia đình đang tập trung tại đó. Có tất cả bảy người.

Người đầu tiên là ông Sosuke, chồng của bà Kinue. Tiếp theo là ba đứa con, gọi là đứa chứ thật ra cả ba đều đã lớn. Kazuo con trai cả, Akiko và Goro đều là con của bà Kinue với người chồng trước, không chung huyết thống gì với ông Sosuke. Ông Sosuke và bà Kinue không có con.

Ngoài ra, đang dịp nghỉ hè nên có thêm em họ của bà Kinue là ông Kodama Kenjiro, đến chơi cùng cô con gái. Ông Kenjiro hiện là giám đốc chi nhánh vùng Kansai của công ty Kodama Finance. Cô con gái Satomi bé nhỏ, gầy gò hiện đang học lớp 7. Nhân vật cuối cùng là một cậu thanh niên tên Maeda Toshiyuki đang sống tại gian nhà phụ của dinh thự. Cậu ta là thư ký kiêm tài xế thân tín của bà Kinue.

Giấu mình sau cánh cửa, thanh tra Kazamatsun quan sát tình hình tại phòng khách.

“Này cô Hosho. Vấn đề nằm ở bằng chứng ngoại phạm lúc 9 giờ tối. Người không có bằng chứng ngoại phạm tại thời điểm đó sẽ là nghi can số một... Tưởng vậy nhưng không phải vậy đâu.”

“Không phải vậy nghĩa là sao!?”

“Là ngược lại. Người đáng nghi là người nói rằng mình có bằng chứng ngoại phạm.”

“... Ồ.” Không ngờ thanh tra Kazamatsuri cũng nghĩ được sâu xa thế. “Vậy thanh tra cho rằng hung thủ ném hung khí, tức chiếc cúp đồng vào phòng ông Sosuke là để tạo bằng chứng ngoại phạm.”

“Tất nhiên. Nếu không nghĩ theo hướng đó thì không thể giải thích được hành động của hung thủ.” Tuyên bố xong, thanh tra Kazamatsuri điềm nhiên tiến vào phòng khách, miệng lẩm bẩm, “Vào nghe hung thủ thừa nhận bằng chứng ngoại phạm giả nào.”

Sau đó, thanh tra Kazamatsuri tươi cười bắt đầu màn thẩm vấn, “Xin mọi người hãy cho tôi biết, khoảng 9 giờ tối, mọi người đang ở đâu, làm gì...”

Cũng giống như nhiều thanh tra khác, có vẻ như việc thu thập bằng chứng ngoại phạm là thú vui của thanh tra Kazamatsuri.

Người lên tiếng đầu tiên là ông Kodama Sosuke. “Như tôi đã nói với điều tra viên. Lúc đó tôi chỉ có một mình nên không có bằng chứng ngoại phạm. Cậu Kazuo thì sao?”

Kodama Kazuo, con trai trưởng vừa được ông bố dựng ngược ngừng gọi bằng “cậu” là một thanh niên cao ráo, mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc nhỏ. Tóc cậu ta được chải chuốt tinh tươm nom chẳng khác gì ảnh treo ngoài cửa hàng cắt tóc. Tuy còn ít tuổi nhưng cậu ta đã có được vị trí khá quan trọng tại công ty, điều này chứng tỏ tình cảm mù quáng mà bà Kinue dành cho gia đình. Với khuôn mặt căng thẳng, Kazuo trả lời thế này, “Lúc đó tôi cũng ở trong phòng riêng. Đang đọc sách thì đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng kính vỡ. Vì ở một mình nên tôi không có bằng chứng ngoại phạm. Akiko thì sao?”

“Em cũng không có.” Một cô gái lòe loẹt với mái tóc dài uốn xoắn kiểu xoắn ốc đáp. Đó là Akiko, cô con gái lớn. Cô này đang ở nhà phụ giúp việc gia đình nhưng nhìn móng tay tô vẽ thế kia thì có lẽ cô ta chẳng rửa nổi cái cốc. “Khi kính cửa sổ bị ném vỡ, tôi đang ở trong phòng chơi điện tử trên điện thoại. Còn Goro làm gì lúc đó? Chắc cũng không có bằng chứng ngoại phạm hả?”

Bị chị gái nói kháy, Goro khẽ lờm lại. Goro đang là sinh viên năm thứ 3 tại một trường đại học ở Tokyo. Cậu để tóc dài, nhuộm nâu, tai đeo khuyên. Thoạt nhìn trông cậu có vẻ nhếch nhác nhưng thân hình lại khá to con, phần cánh tay lộ ra dưới lớp áo phông rất rắn chắc.

“Tôi cũng ở trong phòng một mình. Tôi đang thiu thiu ngủ nên chẳng có bằng chứng ngoại phạm gì đâu.”

Tóm lại, ba anh em đều ở phòng riêng. Khoảng 9 giờ, khi nghe thấy tiếng kính vỡ, cả ba đã chạy lên phòng của ông Sosuke. Chuyện chẳng có gì bất thường cả.

Tiếp theo là đến lượt bố con ông Kodama Kenjiro và Satomi. Ông Kenjiro, em họ bà Kinue, là một người đàn ông trung tuổi có thân hình thùng phuy giống hệt bà chị. Chiếc áo sơ mi trắng ông đang mặc dường như muốn bật tung cả hàng cúc. Có lẽ là người mắc bệnh đố mồ hôi nên ông Kenjiro lấy khăn tay đắp mồ hôi trên trán rồi trả lời, “Lúc đó tôi ở phòng tắm. Tắm xong, đang mặc quần áo

thì tôi nghe thấy tiếng kính vỡ, thế là tôi chạy vội lên tầng 2. Tôi ở phòng tắm một mình nên chẳng có gì gọi là bằng chứng ngoại phạm cả. Còn Satomi, lúc đó con ở đâu?”

“Cháu ở trong phòng một mình. Vì thế cháu không có bằng chứng ngoại phạm.”

Satomi quay về phía thanh tra Kazamatsuri, trả lời dứt khoát, không có vẻ gì là sợ sệt. Tuy cách nói có vẻ già dặn nhưng trên thực tế, cô vẫn mặc chiếc váy kẻ ca rô cùng áo phông in hình con mèo đen. Gương mặt đáng yêu của cô bé khi nhìn thanh tra Kazamatsuri thoáng có chút cảnh giác. Dễ hiểu thôi. Các cô gái đều có linh cảm riêng trong việc nhận biết người xấu.

Người cuối cùng là Maeda Toshiyuki – một nhân vật đặc biệt. Là thư ký kiêm lái xe nhưng cái dáng đứng thẳng, trang nghiêm trong bộ vest sẫm màu của anh ta khiến người ta liên tưởng tới một vệ sĩ xuất sắc hoặc một chú chó trung thành. Reiko chợt nghĩ anh ta hơi giống với Kageyama. Maeda Toshiyuki trả lời ngắn gọn, đúng kiểu một người kiệm lời, “Tôi không có bằng chứng ngoại phạm. Tôi ở một mình trong gara, bảo dưỡng lại xe.” Giọng điệu thành thật này cũng chẳng khác gì Kageyama.

Vậy là câu trả lời của các nghi phạm đều giống nhau. Không biết câu trả lời của họ có thỏa mãn được thanh tra Kazamatsuri không. Reiko tò mò quan sát thái độ của thanh tra. Anh ta đang đứng quay mặt vào tường, bất chấp sự có mặt của mọi người, dùng tay cào lớp giấy dán tường, miệng than vãn, “... Tại sao, tại sao không ai đưa ra bằng chứng ngoại phạm gì hết... Máy người có bị sao không đấy, nhìn tình hình đi, đưa ra bằng chứng ngoại phạm đi chứ...”

“Thanh tra làm gì vậy! Đây là nhà người ta! Các nghi can đang có mặt ở đây đấy!” Reiko vội vàng can ngăn thanh tra Kazamatsuri. “Chưa gì thanh tra đã thất vọng rồi. Tất cả không có bằng chứng ngoại phạm nghĩa là tất cả đều đáng ngờ... đúng không?”

“Đúng thế, tất cả đều đáng ngờ, vậy thì phải điều tra làm sao.”

Trước giọng điệu chán nản hiềm thấy ở thanh tra Kazamatsuri, Akiko lên tiếng phản bác, “Khoan đã, anh điều tra viên. Đừng vội kết luận rằng tất cả đều đáng ngờ. Bởi có một người đáng ngờ rành rành kia. Phải không Goro!”

“Phải rồi, hình như có người tuyên bố sẽ giết mẹ.”

Reiko và Kazamatsuri quay sang nhìn nhau. Akiko đang nói tới vụ lợn xộn xảy ra trong bữa ăn tối.

Vụ lợn xộn bắt nguồn từ việc bà Kinue phàn nàn với Kazuo về tình hình kinh doanh của công ty. Bà Kinue xiên đĩa vào miếng thịt lợn tẩm bột có rưới nước cốt thịt, nói, “Chuyện thu nợ gần đây có vẻ bị buông lỏng.” Trong gia đình này, bà Kinue là người nắm quyền tối cao nên lời nói của bà là tuyệt đối. Ấy thế mà Kazuo – lúc này đang cầm trên tay bát xúp trứng đã cãi lại, “Chúng ta gần chạm đến ngưỡng phạm pháp rồi.” Thế là bà Kinue nổi cơn tam bành, bà quát Kazuo với cái mồm đầy ứ món cá mòi nấu theo kiểu carpaccio. “Mày thấy không vừa lòng cái gì hả?” Không chịu thua, Kazuo cắn một miếng tôm tẩm bột và nói ra câu xưa nay vẫn bị coi là phạm húy, “Chúng ta không thể vô cảm như thế được.” Câu nói này đương nhiên khiến bà Kinue bốc hỏa, bà xiên đĩa vào miếng tôm tẩm bột Kazuo ăn dở, quát, “Mày nghĩ mày có được miếng ăn này là nhờ ai?” Tiếp theo đó là màn chửi rửa liên hồi giữa bà Kinue và Kazuo, đĩa, đĩa, thịt lợn tẩm bột, tôm tẩm bột cứ bay vèo vèo trong không trung.

“... Cuối cùng mẹ tôi bảo, ‘Mày mà còn nhắc tới từ vô cảm là tao giết đấy’. Anh tôi cũng hét lên, ‘Chính tôi sẽ giết bà’.”

Cãi nhau xong, hai người rời khỏi bàn ăn, miệng vẫn không ngừng chửi rửa. Nghe nói, thịt lợn tẩm bột, tôm tẩm bột, cá mòi nấu theo kiểu carpaccio rơi rớt quanh bàn ăn sau đó được những người còn lại xơi ngon lành (không biết là thật hay đùa).

“Ra vậy...” Thanh tra Kazamatsuri khẽ rên lên rồi quay sang xác nhận với Kazuo, “Có đúng anh đã nói sẽ giết mẹ không?”

“Vâng, đúng là tôi nói vậy. Nhưng tôi không có ý đó. Đó chỉ là lời đáp trả lại mẹ tôi thôi. Tại mẹ tôi nói trước. Sao tôi có thể giết mẹ tôi chứ.”

“Việc đó thì tôi không biết. Biết đâu anh đã hành động như lời tuyên bố. Nếu bà Kinue chết, chẳng phải một phần tài sản to lớn này sẽ chảy vào túi anh sao.”

“Nếu vì tài sản thì hai đứa em tôi cũng đủ điều kiện tương tự đấy. Với lại, anh cũng trông thấy hung khí rồi. Đó là cúp vô địch của Goro ngày xưa.”

“Vớ vẩn! Cái cúp đó vẫn được bày ở thư phòng, hung thủ tình cờ vớ lấy nó làm hung khí thôi. Nếu là hung thủ, không đời nào em lại dùng đồ kỷ niệm của

mình làm hung khí đâu!”

“Biết đâu mà mày muốn mọi người nghĩ thế.”

Lời chỉ trích của Akiko khiến cơn tức giận của Goro chuyển sang người chị gái, “Đừng có giả bộ! Chính chị đã dùng cái cúp đó để bẫy em đúng không?”

“Mày đùa à. Việc gì tao phải mất công như thế?” Trước câu hỏi của Akiko, người anh Kazuo đưa ra lời giải thích hợp lý, “Nếu giết mẹ rồi đổ tội cho Goto, phần tài sản của Akiko sẽ tăng lên chứ sao.”

“À, ra thế!” Không biết có phải tư duy chậm chạp không mà giờ Akiko mới hiểu rõ vấn đề. “Nhưng không phải em. Em hiểu rồi, là ông Sosuke. Ông Sosuke là người được hưởng nhiều tài sản nhất.”

“Ô kìa, Akiko.” Ông Sosuke vội vã xoa hai tay, “Cháu đừng nói lung tung. Làm sao chú có thể giết vợ mình được. Chú yêu bà ấy nên lấy bà ấy. Chú không hề quan tâm đến tài sản...”

“Nói dối!”

“Yêu đương gì!”

“Ông chỉ quan tâm đến tài sản thôi!”

Ba anh em vốn bất hòa bỗng dừng lại cùng chung nhịp thở. Người bố dượng đáng thương bị dồn vào chân tường. Trong gia đình Kodama, sự tồn tại của ông Sosuke chẳng khác gì đồng báo phế liệu.

“Ra vậy. Tôi hiểu được tình hình rồi.” Mặc dù chẳng hiểu mình đã hiểu được gì nhưng thanh tra Kazamatsun cứ tạm thời gạt đầu. “Việc tranh cãi xem ai đáng ngờ có vẻ như không có hồi kết. Vậy chúng ta hãy thử nghĩ theo hướng ngược lại. Có ai khẳng định được rằng chỉ mình mình không phải là hung thủ không?”

Tất cả quay sang nhìn nhau. Một người đàn ông giơ tay lên với vẻ dứt khoát. Đó là Maeda Toshiyuki.

“Tôi chẳng được hưởng nổi 1 yên nếu như giết giám đốc. Chưa kể tôi sẽ mất việc, mất luôn cả chốn nương thân. Tôi không thể giết giám đốc được. Xin hãy hiểu cho tôi.”

Tất cả mọi người cùng xì xào. Ý rằng họ không thể chấp nhận lời nói của Maeda. Dù gì thì Maeda cũng là người phụng sự bà Kinue bạo chúa. Bên ngoài anh ta là đầy tớ trung thành của bà Kinue đấy nhưng ai biết được bên trong anh ta có cảm ghét bà Kinue hay không.

Trước ánh mắt lo lắng của mọi người, thanh tra Kazamatsuri cân nhắc kỹ trước khi đưa ra quyết định, “Tôi phản đối. Còn những người khác?”

Maeda hơi chùng vai xuống. Tiếp theo Maeda, ông Kodama Kenjiro – người im lặng suốt từ ban này – bắt đầu nhúc nhích thân hình bệ vệ.

“Tôi là em họ chị Kinue, lại là giám đốc chi nhánh Kansai, tôi cũng bị ảnh hưởng bởi việc chị Kinue sống hay chết. Nếu bị coi là nghi phạm thì cũng đành chịu thôi. Nhưng Satomi thì sao? Anh không định cho rằng con gái tôi giết chị Kinue đấy chứ. Satomi mới học cấp II. Nó chỉ gặp chị Kinue vào dịp tết hoặc nghỉ hè nên chẳng thể nảy sinh ý nghĩ sẽ giết chị ấy được. Con gái tôi vô can. Phải vậy không?”

Khác với trường hợp của Maeda, lần này mọi người đều tỏ ý tán thành. Việc giết bà Kinue không thể do một nữ sinh cấp II ra tay. Để củng cố thêm cho bầu không khí tán thành, Goro lên tiếng, “Trong vụ này, chỉ có bé Satomi là không liên can gì. Phải không anh điều tra viên?”

“Sao cậu lại nghĩ thế? Ngay cả một nữ sinh cấp II cũng có thể ném cái cúp để sát hại bà Kinue chứ. Hung khí làm bằng đồng, khá là nặng.”

“Tôi biết chứ, vì đó là cúp của tôi. Nhưng vấn đề nằm ở trọng lượng cái cúp. Nghĩa là, tay Satomi mảnh khảnh thế kia thì không thể nào ném chiếc cúp bằng đồng đó lên tầng 2 được.”

“Hừm, ra thế.” Thanh tra Kazamatsuri gật đầu với ý hơi cảm kích. “Thông thường vẫn có những cô gái kém trong khoản ném đồ vật phải không? Và con gái ông thuộc loại đó hả ông Kenjiro?”

“Vâng. Anh nói đúng. Satomi mới 13 tuổi, so với các bạn cùng trang lứa, nó khá bé nhỏ. Nó hầu như chưa bao giờ chơi thể thao, hằng ngày chỉ biết chúi mũi vào sách vở. Con gái tôi là đứa như vậy, anh điều tra viên à.”

“Ồ, nếu vậy thì tôi cũng vô can với lý do tương tự. Tôi là con gái, lại chẳng thể ném được những vật nặng.”

“Trước Akiko từng là vận động viên ném tạ còn gì. Bây giờ vẫn phải ném được chứ.”

“Chết tiệt...” Akiko lầm bầm phản bác lại câu nói tọc mạch của Kazuo. Hóa ra Kodama Akiko khỏe hơn vẻ bề ngoài. Reiko nạp vào bộ nhớ chi tiết này. Đợi cuộc tranh luận tạm lắng, thanh tra Kazamatsuri nhìn mọi người một lượt như muốn chứng tỏ uy quyền rồi kết luận, “Tôi buộc phải nói rằng, trừ Satomi ra thì sáu người còn lại đều có động cơ, cơ hội lẫn khả năng sát hại bà Kinue. Tất nhiên cuộc điều tra chỉ mới bắt đầu. Không loại trừ khả năng hung thủ là người bên ngoài. Ô kìa, cháu sao thế!?”

Bỗng nhiên Satomi lão đảo bước lên phía trước như muốn cắt ngang lời của Kazamatsuri. Thanh tra và những người khác đều tròn mắt dõi theo từng bước chân của cô bé. Nét mặt cô bé co rúm lại vì sợ hãi, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó mà không thể thốt nên lời.

Reiko nhận ra mặt Satomi trắng bệch như tờ giấy. Nguy rồi!

Nhưng đã quá muộn.

Kodama Satomi đổ ập xuống sàn nhà rồi lịm đi.

Mãi gần sáng, buổi điều tra đầu tiên của vụ án mới kết thúc. Reiko gần như thức trắng đêm. Cô tranh thủ chớp mắt trong xe cảnh sát rồi quay trở lại hiện trường vào sáng hôm sau.

Từ ngày thứ hai, số điều tra viên được tăng cường khiến bên trong dinh thự Kodama chật kín điều tra viên mặc thường phục và cảnh sát tuần tra. Họ kiểm tra tư trang, điện thoại, máy tính của nạn nhân để thu thập thông tin. Họ lục tìm dấu vết hung thủ trên gác mái, dưới sân vườn, dò hỏi những người sống xung quanh, tóm lại là dành rất nhiều thời gian cho một cuộc điều tra bài bản.

Trong khi đó, thanh tra Kazamatsuri đứng giữa sân, nhìn đăm đăm vào cửa sổ tầng 2 đã bị ném vỡ kính.

“Thưa thanh tra, dù không hợp với kiểu điều tra bài bản nhưng cũng không thể đứng tha thẩn ở đây được. Chúng ta vẫn chưa tiến thêm được bước nào kể từ tối hôm qua đây.”

“Cô Hosho, cô chú ý cách ăn nói nhé. Đúng là tôi không hợp với kiểu điều tra bài bản nhưng không có nghĩa là tôi đứng tha thẩn.”

“Tôi... tôi xin lỗi!”

“Tôi đang suy nghĩ. Nghĩ xem là tại sao hung thủ lại dùng hung khí ném vỡ kính cửa sổ tầng 2. Rõ ràng điều này không bình thường. Thường thì hung thủ không muốn sự việc bị phát giác sớm cũng như muốn giấu hung khí đi. Đằng này thì ngược lại. Chắc chắn hành động của hung thủ phải có ý nghĩa gì đó đặc biệt.”

Ý nghĩa đặc biệt, tối qua thanh tra còn nói đến khả năng tạo bằng chứng ngoại phạm của hung thủ. Nhưng chẳng ai trong số các nghi can có bằng chứng ngoại phạm, do đó suy luận của thanh tra đã tan thành mây khói.

Thanh tra Kazamatsuri cứ vắn vẹo cổ liên tục. Ánh mắt của thanh tra dừng lại ô cửa ngay trên cửa sổ tầng 2. Sau tấm rèm đăng ten thấp thoáng bóng dáng cô bé trong trang phục màu hồng.

“Cô Hosho, Satomi sáng nay thế nào? Cô có hỏi được gì không?”

“Không, tôi chẳng hỏi được gì...”

Buổi sáng, lấy lý do hỏi thăm tình hình sức khỏe, Reiko đã đến gặp Satomi. Nhưng cô hầu như chẳng thu thập được gì. Khi Reiko hỏi, “Sao tự nhiên em lại ngất?” Cô bé lắc đầu bảo, “Em không biết, em không nhớ.” Reiko hỏi tiếp, “Có phải em định nói điều gì không?” thì cô bé lảng đi, “Đâu có.” Bất đắc dĩ, Reiko phải dọa, “Hay em đang che giấu điều gì?” Đáp lại, cô bé chỉ im lặng. Con gái ở tuổi 13 thật khó trị.

“Nhưng nói chung sức khỏe của cô bé không có vấn đề gì. Sự việc tối qua là do cô bé bị thiếu máu. Có thể cô bé bị căng thẳng vì vụ án hoặc không chịu đựng nổi cảm giác hăm dọa toát ra từ người thanh tra. Bởi ngay cả trẻ con cũng không ưa nổi thanh tra.”

“Ra vậy, phân tích đúng lắm. Đúng là chỉ mỗi trẻ con là không ưa tôi.” Thanh tra Kazamatsuri cố tình bẻ cong lời nói của Reiko rồi đặt tay lên cằm, “Nhưng chỉ có thể thôi ư... Đợi đã... Phòng cô bé ở ngay trên phòng ông Sosuke...”

“Vâng. Thế thì sao thưa thanh tra?”

“Tôi chợt nghĩ thế này. Cô Hosho, cô đã bao giờ ném một chiếc cúp bằng đồng chưa? Ồ, tôi biết. Tất nhiên là chưa rồi. Như tôi đây, tuy đã nhận cúp hàng chục lần còn chưa ném bao giờ nữa là.”

“...” Giờ này mà anh ta vẫn còn khỏe khoang được. Phải cẩn thận với anh ta. “Ý anh là sao?”

“Ý tôi là, hung thủ trong vụ án này có lẽ cũng chưa từng ném cúp bao giờ. Nếu vậy, không có nghĩa là hung thủ đã ném được trúng đích. Hoàn toàn có khả năng chiếc cúp bất ngờ bị chệch hướng.”

“Ra vậy. Nghĩa là mục tiêu của hung thủ không phải là cửa sổ phòng ông Sosuke mà là phòng bé Satomi ở tầng trên. Tuy nhiên, do hung thủ căn không chuẩn nên chiếc cúp đã rơi vào cửa sổ tầng 2. Đúng không thưa thanh tra?”

“Ừ. Không ngờ chiếc cúp lại nặng đến vậy. Sự việc sẽ hợp lý hơn nếu nghĩ theo hướng này.”

“Nhưng thưa thanh tra, lý do hung thủ ném cúp vào phòng cô bé Satomi là gì?”

“Ồ Hosho, cô đừng nóng vội. Tôi chỉ mới đưa ra một khả năng thôi mà. Tuy nhiên, xét từ nét mặt sợ hãi của Satomi tối qua cũng như việc đột nhiên bị ngắt thì có thể cô bé biết điều gì đó quan trọng...”

Lẽ nào cô bé chính là hung thủ? Hoặc cô bé biết ai là hung thủ? Reiko vừa định hỏi thì “Suýt”, thanh tra Kazamatsuri giơ ngón trỏ ra hiệu giữ im lặng. Kazamatsuri cẩn trọng quan sát xung quanh, sau đó quay về phía bụi cây gần đó, cất giọng đồng dục, “Ai đấy? Đừng có lén lút nữa, ra đây mau!”

Một giây im lặng. Người chui ra khỏi bụi cây là Maeda Toshiyuki – thư ký của bà Kinue.

“... Không phải tôi nghe trộm đâu. Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi. Hãy thứ lỗi cho tôi.”

Kazamatsuri ném cái nhìn nghi ngờ về phía Maeda đang cúi đầu xin lỗi, “Không sao đâu. Tiện thể tôi cũng đang muốn hỏi anh một việc.”

“Nếu trả lời được tôi xin trả lời ngay.”

“Anh làm thư ký cho bà giám đốc được mấy năm rồi?... Ô, mới có một năm thôi à? Cũng mới nhỉ. Nhưng chắc chắn anh nắm rõ nội tình trong công ty hơn chúng tôi. Vì thế mà tôi muốn hỏi anh, sau khi bà giám đốc đột tị đó chết đi thì cái ghế giám đốc của Công ty Kodama Finance sẽ thuộc về ai? Có phải ông chồng không?”

“Không, ông ta không có khả năng làm giám đốc đâu. Tạm thời thì được nhưng sau sẽ phải thay người khác.”

“Còn ba người con? Ví dụ như cậu con cả?”

“Theo tôi thấy thì khả năng đó là có. Cậu Kazuo ngoan ngoãn, lại là người có đầu óc. Cậu cũng được lòng mọi người. Chỉ có điều cậu Kazuo còn trẻ quá. Và lại, với bản tính ngoan hiền, cậu ấy không hiểu hết được chuyện của công ty. Trong mắt cậu Kazuo, hình ảnh bà giám đốc tận tụy với công việc chỉ là một bà lái buôn vô đạo đức và tham tiền thôi.”

“Đó là nguyên nhân dẫn tới vụ cãi vã tại bản án tối qua. Mà có đúng là cậu Kazuo bảo sẽ giết bà Kinue không? Cậu ta có vẻ không phải kiểu người như vậy.”

“Ồ tôi chưa bao giờ ngồi ăn cùng với gia đình họ...”

Người thư ký kiêm lái xe thường ăn tối một mình tại gian nhà phụ. Với Reiko, việc Kageyama ăn ở đâu, lúc nào chẳng đáng để cô quan tâm.

“Vậy trong tương lai, có cơ hội nào cho cậu con thứ – Goto – không?” Thanh tra Kazamatsuri hỏi tiếp.

“Ít lắm! Lúc trước bà giám đốc cũng đặt nhiều hy vọng vào cậu Goro. Nhưng cậu Goro bây giờ, như anh thấy đấy.”

“Không giống ngày xưa à?”

“Tôi nghe nói vậy. Hồi cấp III, cậu Goro rất ngoan, thành tích học tập cũng xuất sắc. Cậu là con át chủ bài của đội bóng chày, đến mức còn lọt được vào mắt của những người chuyên săn lùng cầu thủ nhà nghề cơ. Nhưng từ khi vào đại học thì hỏng hẳn. Chẳng biết có phải tại hồi cấp III chơi quá sức hay không mà lên đại học, cậu Goro bị đau vai, không ném bóng được nữa. Thật là đòn chí tử đối với một cầu thủ ném bóng. Cậu đành xin ra khỏi đội. Từ đó trở đi cậu chệnh mảng việc học, cuộc sống cũng dần dần tụt dốc...”

“Ra vậy. Một cầu thủ triển vọng giờ đã trở thành một cậu ấm đáng thất vọng.”

Trước kiểu chơi chữ của thanh tra Kazamatsuri, Maeda cười bối rối, gật đầu đồng tình, “Vâng. Cậu Goro không còn chơi bóng chày nữa, suốt ngày chỉ mê mải với các em sinh viên, tennis, golf và lướt ván. Bà giám đốc lúc nào cũng than vãn về cậu Goro.”

“Ra vậy, thật đáng buồn. Hồi cấp III, tôi cũng là một cầu thủ nổi tiếng khắp cả nước đấy. Phải rồi, đó là giải khu Tây Tokyo, vòng loại thứ 3 để tiến tới trận chung kết mơ ước ở sân Koshien. Tôi là quân át chủ bài, đứng trên mô đất ở sân Fuchu, đối đầu với trường thực nghiệm Waseda danh tiếng...”

Tiếp theo là bảy phút thanh tra Kazamatsuri thao thao bất tuyệt về trận đấu nảy lửa giữa cậu thanh niên Kazamatsuri và hàng công bên Waseda, Reiko đã nghe chuyện này trên năm lần rồi nên chỉ thấy buồn ngủ. Khi cô tỉnh lại thì vừa lúc thanh tra cũng kể xong và chuyển sang chủ đề khác.

“Thế còn người cuối cùng trong số ba anh em thì sao?”

“Akiko phải không? Nói thật là khả năng Akiko trở thành giám đốc là bằng không. Cô ấy chỉ quan tâm đến xu hướng thời trang mới nhất, tin tức giới

showbiz và các cuộc hẹn Gokon¹⁰ thôi.”

Về khoản chi trích con gái giám đốc, anh chàng này chẳng khác gì Kageyama. Nhưng khoan... Reiko chợt nghĩ tới một khả năng, cô dùng ngón tay đẩy chiếc kính không số lên.

“Anh Maeda này, liệu có khả năng anh sẽ được ngồi vào ghế giám đốc không?”

“Tôi ư!? Không bao giờ. Tôi chỉ là chân thư ký quèn của giám đốc thôi.”

“Nhưng trong trường hợp Akiko kết hôn với một người đàn ông tài giỏi thì có khả năng anh ta sẽ ngồi vào ghế giám đốc với tư cách là con rể của bà giám đốc chứ. Giả sử người đàn ông tài giỏi đó là anh thì sao?”

“Tôi kết hôn với cô Akiko ư!?” Maeda lắc đầu nguầy nguậy như thể đó là chuyện không tưởng. Anh ta nhìn xung quanh rồi hạ giọng, “Chuyện này tôi chỉ nói riêng với anh chị thôi nhé, nói thật là mấy cậu ấm con nhà giàu hay tiểu thư con giám đốc đều chả ra làm sao. Tuyệt đối không nên dính dáng tới mấy người đó.”

“Ai bảo anh thế! Thật phiền diện!” Cậu ấm của hãng Kazamatsuri Motors hét lên.

“Ai bảo anh thế! Thật phiền diện!” Tiểu thư của tập đoàn Hosho cũng hét lên.

“Hả? Sao tự nhiên anh chị lại nổi đóa lên thế!?” Maeda trợn tròn mắt ngạc nhiên.

“Không... chỉ là...”

“Vâng... chỉ là...”

Hai điều tra viên ập úng rồi kết thúc việc lấy lời khai từ Maeda Toshiyuki.

“Thưa tiểu thư, phiền diện chỗ nào cơ?” Ngồi ở ghế lái, Kageyama nghiêng đầu thắc mắc. “Tôi thấy ý kiến của anh Maeda hoàn toàn xác đáng đấy chứ...”

“Anh còn nói nữa là tôi mời anh xuống ở sông Tamagawa đấy. Sau đó thì tự mà đi bộ về nhé.”

“Tôi xin lỗi. Vâng, anh Maeda nói thế là phiền diện. Là tỏ ý phân biệt.”

Kageyama vội vàng chấn chỉnh thái độ. Chiếc Limousine do Kageyama cầm lái đang chạy trên con đường dọc bờ sông Tamagawa, hướng về Kawasaki. “Tiểu thư kể tiếp đi.” Reiko vẫn đang kể dở câu chuyện.

Cũng chỉ tại người quản gia thường ngày rất ngoan ngoãn này bỗng nhiên tỏ thái độ chống đối. Reiko khẽ thở dài, “Tôi kể đến đâu rồi nhỉ?”

“Tiểu thư con giám đốc đều là đồ bỏ, chả ra làm sao. Tuyệt đối không nên...”

“Anh khỏi phải nhắc lại! Mà Maeda không dùng từ ‘đồ bỏ’ nhé.”

Bị Reiko quát, Kageyama khẽ ho hắng và lẩm bẫm, “Chết tiệt”. Reiko vờ như không nghe thấy, tiếp tục câu chuyện. Chiều nay, vụ việc có một hướng rẽ bất ngờ.

“Cậu con cả Kazuo đã khai với thanh tra Kazamatsuri thế này. ‘Tối qua tôi giấu, không kể, nhưng tôi có bằng chứng ngoại phạm lúc 9 giờ tối’ Mặt thanh tra Kazamatsuri lúc đó thế nào ư...”

Chẳng khác gì một cổ động viên đua ngựa quay trúng được tấm vé độc đắc sau 30 lần quay trượt. Thanh tra Kazamatsuri vẫn bảo vệ quan điểm rằng trong vụ này, người có bằng chứng ngoại phạm là người đáng nghi.

Bằng chứng ngoại phạm của Kazuo cụ thể như sau. Lúc 9 giờ tối qua, khi kính cửa sổ phòng ông Sosuke bị ném vỡ Kazuo đang nói chuyện điện thoại với một phụ nữ. Kazuo đã kể cho người phụ nữ này về vụ cãi nhau với bà Kinue trong hơn nửa tiếng đồng hồ. Đang nói chuyện thì có tiếng kính vỡ. Kazuo ngắt điện thoại và chạy lên tầng 2. Tóm lại, người phụ nữ đó đã làm chứng cho lời khai của Kazuo. Cô ta là người Kazuo đang bí mật hẹn hò, cô ta cũng đã có chồng. Đó là lý do khiến Kazuo có vẻ không muốn công khai mối quan hệ này.

“Tất nhiên, tôi và thanh tra Kazamatsuri đã gặp người phụ nữ để kiểm tra. Chị ta công nhận lời khai của Kazuo. Theo tôi thì chị ta không nói dối. Nhưng thanh tra Kazamatsuri nghĩ đó chỉ là bằng chứng ngoại phạm giả do cặp tình nhân dựng lên. Anh nghĩ thế nào về chuyện này?”

“Nếu tiểu thư cho rằng lời khai của người phụ nữ đó đáng tin thì tôi chỉ còn biết tôn trọng ý kiến của tiểu thư thôi. Bằng chứng ngoại phạm của Kazuo đúng là thật rồi.”

“Khoan đã, được anh tin tưởng kiểu đó cũng phiền phức lắm. Khả năng bằng chứng đó là giả không phải là không có. Trên thực tế, lúc 9 giờ tối qua, hung thủ đã ném vỡ kính cửa sổ hông loan báo cho gia đình biết thời điểm xảy ra án mạng. Hành động này có vẻ như để tạo bằng chứng ngoại phạm. Anh cũng nghĩ thế phải không?”

Kageyama khịt khịt mũi, mắt vẫn dăm dăm nhìn về phía trước.

“?” Reiko chồm người lên. “Anh khịt khịt cái gì thế!?”

Một nụ cười hiện lên trên gương mặt tuần tú của Kageyama, anh cất giọng từ tốn, “Xin tiểu thư thứ lỗi. Buồn cười thật, tự nhiên tôi lại thấy đau ở mạng sườn.”

Reiko hiểu. Khi Kageyama phát ngôn những câu vừa lịch sự vừa vô lễ chính là lúc những suy đoán trong đầu anh ta trở nên đáng tin cậy. Sau nhiều lần hứng chịu kiểu nói này từ Kageyama, Reiko đã ngộ ra. Ngộ ra, nhưng mà...

“Buồn cười cái gì! Anh nói ra xem nào!”

Reiko không thể không nổi cáu. Giọng Reiko run lên vì ức, trong khi đó, người quản gia vẫn điềm nhiên như không.

“Tiểu thư và thanh tra Kazamatsuri quan tâm nhiều đến bằng chứng ngoại phạm quá. Điều này thật không bình thường. Nếu không muốn nói là bị sai hướng.”

“Sai thế nào! Anh nói đi!”

“Nếu tiểu thư muốn thì tôi chiều...” Kageyama lễ phép đáp rồi bắt đầu giải thích. “Tại sao hung thủ lại dùng hung khí, tức chiếc cúp đồng để ném vỡ cửa sổ tầng 2 vào 9 giờ tối qua? Đây chính là điểm mấu chốt của vụ án. Thanh tra Kazamatsuri cũng biết vậy. Nhưng thanh tra Kazamatsuri đã hiểu sai. Theo cách

hiểu của thanh tra thì hành động này của hung thủ nhằm tạo ra tiếng động lớn. Phải không tiểu thư?”

“Đúng thế. Thanh tra Kazamatsuri nghĩ đó là cách hung thủ tạo bằng chứng ngoại phạm.”

“Nhưng nếu đây là cách hung thủ tạo bằng chứng ngoại phạm như thanh tra nghĩ thì lại có một câu hỏi lớn trong hành động này. Tại sao hung thủ phải ném lên tận tầng 2. Tại sao không phải là tầng 1?”

“Ồ!” Reiko có cảm giác như đã nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm. “Phải đấy. Nếu muốn tạo tiếng động thì chỉ cần ném vào cửa sổ tầng 1. Đơn giản hơn nhiều. Thế mà hung thủ lại ném lên tận tầng 2. Nghĩa là sao? Mục đích của hung thủ không phải để tạo tiếng động à?”

“Vâng. Mục đích thật sự của hung thủ không phải để tạo tiếng động. Vậy hành động ‘ném hung khí lên cửa Sổ tầng 2’ còn ý nghĩa nào khác?”

“Tôi chẳng thấy có ý nghĩa nào khác cả.”

“Không đâu thưa tiểu thư. Chắc chắn cảnh sát đang nghĩ theo hướng này. Sau khi dùng chiếc cúp đánh chết bà Kinue, hung thủ chạy ra ngoài sân, ném hung khí lên tầng 2 rồi quay lại, thản nhiên nhập cuộc với mọi người trong gia đình. Chẳng phải hình dung về vụ án này hoàn toàn được dựng lên từ sự việc hung khí được ném lên tầng 2 hay sao.”

“Thì đúng là thế, nhưng sao?”

“Từ đây, ta có được một chân dung về hung thủ. Nói cách khác, hung thủ là người có thể ném được vật nặng là chiếc cúp đồng lên tận cửa sổ tầng 2. Phải vậy không?”

“Chưa đến mức được gọi là chân dung nhưng đương nhiên có thể suy ra như vậy.”

“Ngược lại, người không có khả năng ném cao không phải là nghi phạm. Phải không?”

“Phải... Này Kageyama, anh muốn nói gì?”

Bất giác, Reiko hơi chồm về phía trước, Kageyama vẫn tiếp tục bằng giọng từ tốn.

“Người không có khả năng ném không phải là hung thủ. Hung thủ là người có thể ném được đồ vật. Để giúp cảnh sát có được chân dung của hung thủ, hung thủ đã cố tình ném vỡ cửa sổ tầng 2. Đây là suy luận của tôi. Ngược lại, người không khớp với chân dung này, tức là người không có khả năng ném chính là hung thủ.”

“Đợi đã. Ý anh là Satomi? Đúng là cô bé đó không có khả năng ném hung khí lên tầng 2. Chính vì lý do này mà tối qua cô bé được loại ra khỏi danh sách nghi can. Nhưng anh đang đùa phải không?! Cô bé đó không thể giết bà Kinue được.”

“Vâng, tiểu thư nói đúng. Chuyện đó là không thể.” Kageyama tuyên bố. “Bởi trong vụ án này, Satomi là người ít bị nghi ngờ nhất, xét cả về thể lực, tâm lý lẫn động cơ. Giả sử cô bé là hung thủ thì cô bé cũng không cần phải làm trò vỡ vãn là ném vỡ kính cửa sổ tầng 2. Vì làm gì có ai nghi ngờ cô bé đâu.”

Reiko thở phào nhẹ nhõm trước lời giải thích hợp tình hợp lý của Kageyama.

“Vậy không phải là cô bé. Nhưng chuyện này là sao? Ngoài Satomi, làm gì còn ai không có khả năng ném đồ vật? Những người còn lại đều là đàn ông, Akiko, tuy là nữ nhưng rất khỏe...”

“Không đâu, vẫn có một người không có khả năng ném đồ vật.”

“Ai? Ai cơ? Ai là người không có khả năng ném đồ vật, ngoài Satomi ra?”

Bằng giọng nói trầm ấm, Kageyama nói ra một cái tên nằm ngoài dự đoán, “Kodama Goro.”

“Goro!?” Cậu con trai đáng thất vọng tai đeo khuyên, tóc nhuộm vàng. “Sao Goro lại là người không có khả năng ném đồ vật?”

“Tiểu thư quên rồi sao. Trong lời khai của Maeda Toshiyuki có đoạn này. Goro trước kia là con át chủ bài, từng được giới chuyên nghiệp nhắm tới hồi học trung học, tuy nhiên sau đó cậu ta bị đau vai nên không ném bóng được nữa.”

“Hả!?” Reiko không còn tin vào tai mình nữa. Anh chàng Kageyama đầu óc thông minh sáng láng, chưa bao giờ sơ sẩy lại phát biểu một câu nghiệp dư đến vậy sao. “Kageyama, anh nói thật đấy chứ?”

“Tất nhiên. Tiểu thư trông mặt tôi như đang đùa à?”

Ngồi ở ghế sau, tuy không thể nhìn rõ mặt của Kageyama nhưng Reiko thấy giọng anh ta rất nghiêm túc.

“Kageyama này, cách đây khá lâu, khi tôi hỏi tại sao anh trở thành quản gia, anh đã trả lời thế này. ‘Thật ra tôi muốn trở thành thám tử hoặc cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp’. Anh đã nói dối phải không. Thật lòng tôi cứ tưởng anh am hiểu về bóng chày lắm.”

“Tôi không nói dối, thưa tiểu thư. Khoan nói tới công việc quản gia, riêng về khả năng suy đoán cũng như kiến thức bóng chày, tôi có đủ tự tin.”

“...” Anh cứ tự tin vào công việc chính của mình đi đã. “Vậy anh cũng hiểu. Đúng là cậu Goro bị đau vai. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta mất khả năng ném. Trên thực tế, sau khi nghỉ chơi bóng chày, cậu ta vẫn chơi tennis và golf như bình thường. Ném chiếc cúp là việc rất đơn giản.”

“Tiểu thư nói đúng. Câu nói ‘Con át chủ bài của đội bóng trường trung học – Goro – bị đau vai, mất khả năng ném’ có ý nghĩa chính xác là ‘mất khả năng ném bóng với tốc độ 140km/h, mất khả năng ném bóng xoáy, mất khả năng ném 100 lượt/trận’. Goro bây giờ, tuy không thể ném mà vẫn có thể ném, tuy có thể ném nhưng lại không thể ném.”

“... Có thể... mà không thể...”

Reiko còn chưa hiểu được câu nói vòng vo của Kageyama thì anh ta lại tiếp tục.

“Nhưng thưa tiểu thư, đến đây lại nảy sinh một vấn đề lớn. Một cô bé 13 tuổi, có ít kiến thức về thể thao liệu đã hiểu đúng bản chất của sự việc chưa?”

* * *

Chiếc Limousine lướt nhẹ trong đêm tối. Reiko chăm chú lắng nghe lời Kageyama vọng lại từ ghế lái.

“Bóng chày không phải là một môn dễ hiểu. Trong tất cả các môn thể thao trên thế giới, không có môn nào bí hiểm và phức tạp như bóng chày. Tiểu thư am hiểu bóng chày đã đành, song cũng có không ít các cô gái hoàn toàn mù tịt về môn này. Có thể Satomi nằm trong số đó. Nếu Satomi nghe ai đó nói rằng, trước

Goro là cầu thủ ném bóng, nhưng sau bị đau vai nên mất khả năng ném, chưa chắc cô bé đã hiểu đúng. Chẳng có gì lạ nếu cô bé chỉ hiểu nghĩa đen của câu nói.”

“Nghĩa đen... là Goro bị đau vai, mất khả năng ném đồ vật. Ít nhất thì Satomi đã hiểu như thế.”

“Vâng. Hãy giả sử Satomi là người đầu tiên phát hiện ra vụ sát hại bà Kinue. Satomi biết hung thủ sát hại bà Kinue là Goro.”

“Tại sao!? Sao Satomi lại biết? Cô bé trông thấy hung thủ à?”

“Không, không cần trông thấy cũng biết. Bởi cạnh thi thể nạn nhân có chữ ‘Goro’ được viết bằng máu.”

“À! Lời nhắn lúc hấp hối!” Satomi đã đọc được lời nhắn mà Reiko và thanh tra Kazamatsuri không đọc được. “Nghĩa là sao? Chính Satomi là người xóa lời nhắn đó?”

“Vâng. Nhiều khả năng Satomi thầm thương trộm nhớ người anh họ Goro. Thường thì cô nào càng ngoan thì càng dễ phải lòng những anh chàng hư hỏng. Không có gì là lạ. Satomi biết việc làm của Goro nên quyết định bảo vệ Goro. Đầu tiên, cô bé dùng khăn bông để xóa dòng chữ ‘Goro’ ở hiện trường. Nhưng cảm thấy làm vậy chưa đủ, cô bé đem chiếc cúp cạnh xác nạn nhân ra khỏi hiện trường. Mục đích là để ném lên cửa sổ tầng 2.”

“Làm vậy để loại Goro – người không có khả năng ném đồ vật – ra khỏi vòng nghi phạm. Cô bé đã nghĩ vậy.”

Một lý luận sai lầm xuất phát từ một nhận thức sai lầm, nhưng với cô bé thì việc này là hợp lý.

“Nhưng khoan đã. Làm thế nào Satomi có thể ném được chiếc cúp lên cửa sổ tầng 2? Rõ ràng cô bé rất yếu, không thể ném chiếc cúp lên cửa sổ tầng 2 được.”

“Tiểu thư nghĩ cho kỹ đi. Việc chiếc cúp được ném lên cửa sổ tầng 2 chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Kính cửa sổ vỡ, hung khí nằm lăn lóc cũng là suy đoán từ vụ giết người xảy ra ở tầng 1. Có ai tận mắt chứng kiến đâu.”

“Nghĩa là đó không phải sự thật?”

“Vâng. Sự thật là hung khí được ném từ cửa sổ tầng 3 xuống cửa sổ tầng 2. Xét từ việc phòng của Satomi ở ngay trên phòng ông Sosuke thì việc này là chính xác. Có nhiều cách để ném. Chẳng hạn, luồn một sợi dây qua lỗ tròn ở đầu chiếc cúp, chỗ có hình cầu thủ đang ném bóng – một bộ phận khá lý tưởng – rồi thả từ cửa sổ tầng 3 xuống. Sau đó lắc qua lắc lại để chiếc cúp đập vào cửa sổ tầng 2. Khi kính cửa sổ vỡ, chiếc cúp sẽ rơi vào phòng của ông Sosuke. Tiếp theo chỉ cần thu cái dây về. Cách này đến trẻ con cũng nghĩ ra được, chẳng cần dùng đến sức. Có thể còn có cách khác nữa nhưng điều đó không quan trọng. Chỉ cần làm sao để mọi người nghĩ rằng hung khí được ném từ dưới sân lên. Satomi đã hành động và thành công. Nhưng khi cuộc điều tra bắt đầu...”

“Goro không thoát được khỏi vòng nghi phạm. Dĩ nhiên rồi. Goro hoàn toàn là người có thể ném được hung khí.”

“Vâng. Rốt cuộc thì việc Satomi làm chỉ giúp cho chính cô bé thoát khỏi vòng nghi phạm. Nỗ lực bảo vệ Goro đã tan thành mây khói. Chắc chắn cô bé không thể lý giải nổi phản ứng của những người xung quanh. Khi điều tra viên lấy lời khai ở phòng khách, cô bé đã nghĩ thế này. Tại sao Goro lấy lý do ‘không có khả năng ném đồ vật’ để chứng minh sự vô tội của Satomi mà không lấy đó làm lý do để biện hộ cho bản thân. Tại sao những người khác không ai đã động tới chuyện Goro bị đau vai. Không ai nói, vậy mình nói có được không? Làm thế có bất thường không? Cô bé rất hoang mang. Đúng lúc đó, thanh ư Kazamatsuri quyết định kết thúc việc lấy lời khai. Không thể chịu đựng thêm được nữa, Satomi đứng dậy định nói gì đó để chứng minh Goro vô tội...”

“Do quá căng thẳng và hoang mang, cô bé ngất đi mà chưa kịp nói gì.”

“Vâng. Tôi cho là vậy.”

Reiko khê rên lên trong lúc nghe Kageyama nói. Hành động ném hung khí lên tầng 2 tưởng như không giải thích nổi. Vậy mà thông qua việc xét tới ý nghĩa của hành động, Kageyama đã phát hiện ra. Sự nhầm lẫn của Satomi, thậm chí còn chỉ ra được cả nội dung lời nhắn đã bị xóa. Tất nhiên chẳng có gì chứng tỏ suy luận của Kageyama là chính xác. Dù sao, rất nhiều câu đố đã được làm sáng tỏ qua lời giải thích của anh ta.

“Thủ phạm là Kodama Goro. Còn Satomi là đồng phạm.”

“Tạm thời cứ coi như vậy.” Kageyama khôn khéo trả lời. “Chắc tiểu thư cũng biết. Trên đời này, không gì thiếu tin cậy như bức ảnh ma hay lời nhắn lúc hấp hối. Đó là thứ bất cứ ai cũng làm ra được.”

“Anh bảo sao!” Quá đỗi ngạc nhiên, Reiko hét lên. “Ý anh nói ảnh ma là đồ giả?!”

“Kìa tiểu thư!” Kageyama đằng hắng. “Hóa ra tiểu thư ngạc nhiên về bức ảnh ma à?”

“À, tôi nói nhầm.” Reiko vội vàng sửa lại. “Theo anh, lời nhắn lúc hấp hối là giả. Tức là không hẳn Goro là hung thủ. Vậy hung thủ là ai? Là ai?”

“Chà. Trong đầu tôi đang hiện ra một cái tên khác. Nhưng vào nhà tôi sẽ kể tiếp.”

Kageyama tạm ngừng câu chuyện cũng là lúc trước mặt anh hiện ra cổng ngôi nhà quen thuộc. Ban này, chiếc Limousine còn đang xuôi theo sông Tamagawa, chẳng biết từ lúc nào đã chuyển hướng, quay về Kunitachi.

Hosho Reiko đã quay trở lại dinh thự. Vài giờ đồng hồ sau...

Đêm khuya tĩnh mịch, có tiếng chuông từ xa vọng tới báo hiệu đã sang nửa đêm. Nằm trên giường, Reiko lắng nghe âm thanh huyền bí như thể vọng đến từ một thời đại khác. Cô cứ miên man nghĩ về những suy luận ban nãy của Kageyama. Lời nhắc lúc hấp hối chỉ ra rằng hung thủ là Kodama Goro. Nhưng trong đầu Kageyama lại hiện ra một cái tên khác. Song Kageyama đã không nói ra cái tên đó. Với Kageyama, chừng nào chưa chắc chắn thì chưa được phép nói ra tên hung thủ. Thật là một đức tính đáng quý ở một thám tử nghiệp dư, còn mình, trong một vụ gần đây, chỉ vì một lý do rất mơ hồ đã vội vã kết luận ngay người này là hung thủ. Thế đây, ô, mình lại nói quá lên rồi... ôi chao, buồn ngủ quá... tại đêm qua mình gần như thức trắng mà, buồn ngủ chút cũng chẳng sao...

Không cưỡng nổi cơn buồn ngủ, Reiko thiếp đi thì... Cheng! Tiếng hai vật bằng kim loại va vào nhau. Bị kéo ra khỏi giấc ngủ, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, Reiko hé một bên mắt thì thấy ngay trước mặt là một cây gậy sắt. Người cầm gậy là Kageyama.

“Tiểu thư! Giờ không phải lúc ngủ gật! Đang đoạn cao trào đây!”

“Hả!?” Reiko mở to mắt và choáng váng trước cảnh tượng trước mặt. “... Cái gì!?”

Dưới ánh trăng rọi qua cửa sổ, Reiko nhìn thấy một bóng đen trùm kín mặt đang đứng đối diện với Kageyama.

Bóng đen đã dùng một thứ giống như thanh kiếm đâm Reiko trong lúc cô đang ngủ, rất may Kageyama kịp đỡ bằng cây gậy sắt. Lưỡi kiếm của kẻ địch sượt qua cây gậy sắt, tạo nên thứ âm thanh chát chúa vang vọng trong đêm.

“Ồi ối!” Reiko luống cuống lăn khỏi giường, bò đến chỗ Kageyama, chỉ khi nấp được sau lưng Kageyama, Reiko mới dám đứng lên. Chà, gì nhỉ, trong trường hợp này phải nói một câu cho xứng tầm tiểu thư mới được... nhưng thôi, đến nước này thì mặc kệ. Reiko hét lên.

“Nhà người sập bẫy rồi! Ta biết thừa việc người làm! Hãy bỏ cuộc và đầu hàng đi!”

Hả, mình là cảnh sát trong phim truyền hình à!? Reiko đang tự xấu hổ với bản thân thì một giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

“Chết tiệt! Thế là sao!”

“Là sao à, là thế này...”

Chuyện là, đây là dinh thự nhưng không phải dinh thự Hosho mà là dinh thự Kodama. Mọi người đang có mặt tại phòng của Satomi trên tầng 3. Tại sao Reiko lại ngủ trên giường của Satomi ư? Việc này bắt nguồn từ suy đoán của Kageyama. Suy đoán của Kageyama như sau:

Hung thủ không đánh giá cao việc có kẻ đồng phạm tự ý xóa lời nhắn trên thảm cũng như tự ý di chuyển hung khí. Ngược lại, hung thủ cho rằng đây là điềm chẳng lành. Nếu có óc quan sát, nhiều khả năng hung thủ sẽ đoán được kẻ đồng phạm kia chính là cô bé Satomi sau chuyện xảy ra với cô bé ở buổi lấy lời khai. Do đó, đêm nay Satomi có thể gặp nguy hiểm. Đây là nguy cơ nhưng cũng là cơ hội tốt để vạch mặt hung thủ.

Reiko chuyển Satomi sang một phòng khác, tự mình đóng vai Satomi rồi lên giường nằm, nhưng do thiếu ngủ, cô thiếp đi lúc nào không hay... “Ta không việc gì phải trình bày với người!”

Reiko bỏ qua phần giải thích dài dòng, ra lệnh cho người quản gia, “Kageyama, mau xử lý tên này đi!”

“Vâng!” Kageyama đáp rồi chậm rãi thọc tay phải vào túi áo vest.

“Này, Kageyama!” Anh ta định rút súng ra chẳng? Nếu làm vậy, anh ta cũng sẽ bị bắt giống như hung thủ. Reiko có là cảnh sát đi nữa thì cũng không thể bưng bít được việc tàng trữ vũ khí trái phép. “Không sao đâu Kageyama! Tôi sẽ nhờ bố tôi bưng bít giúp!”

“Tiểu thư đang nói gì đấy?” Mặt Kageyama vẫn thản nhiên như không, anh rút ra một thứ giống cây gậy rồi vung lên. Lập tức cây gậy dài chừng 20cm dài ra gấp ba lần. Hóa ra là một cái dùi cui. “Tiểu thư hãy dùng nó để tự vệ.”

Reiko đón cái dùi cui, nói lời cảm ơn, không quên nhíu mày thắc mắc, “Sao anh lại có thứ này?”

“Vì tôi là quản gia.” Mặt Kageyama thản nhiên. Tuy đây không phải là câu trả lời thích hợp nhưng Reiko không hỏi thêm nữa.

Reiko cầm dùi cui bằng tay phải, Kageyama cầm cây gậy kim loại bằng cả hai tay, hai người đứng đối diện với hung thủ bịt mặt trong bóng tối. Reiko thấy thứ hung thủ cầm trông quen quen. Đó chính là cây kiếm giắt ở bộ giáp kiểu Âu trưng bày trong phòng khách. Reiko thì thầm với Kageyama.

“Hai chọi một. Đã thế, thứ hăn cầm chỉ là mô hình. Chúng ta chiếm ưu thế là cái chắc rồi.”

“Được vậy thì tốt...”

Bỗng tên bịt mặt xoay người như múa. Tiếng kim loại lại vang lên, gậy sắt của Kageyama và cây kiếm của tên bịt mặt chạm vào nhau làm bắn ra những tia lửa điện trong đêm tối. Kageyama dùng hết sức xiên cây gậy sắt về phía đối thủ, hăn lùi lại để né. Kageyama xoa xoa đầu cây gậy, chậm rãi lắc đầu.

“Tiếc quá tiểu thư à, cây kiếm đó không phải mô hình đâu. Nó có lưỡi rất sắc.”

“Chết tiệt... Bà Kinue trang trí nhà cửa bằng thứ nguy hiểm quá!”

Dù chiếm ưu thế về số lượng nhưng phe Reiko chỉ có gậy sắt và dùi cui. Thật bất lợi so với đối thủ đang múa may bằng cây kiếm thật. Trong khi Reiko lầm bầm ca thán thì tên bịt mặt nhắm thẳng vào cô, lao tới. Có vẻ hăn rất có kinh nghiệm hoặc đã quen với việc sử dụng kiếm. Là cảnh sát, Reiko đã quen sử dụng dùi cui nhưng cũng phải cố hết sức cô mới tránh được cú tấn công của đối phương. Reiko dùng dùi cui đỡ cú đánh của đối thủ, mắt tranh thủ tìm kiếm Kageyama. Đúng lúc cô cần anh ta nhất thì lại chẳng thấy anh ta đâu. “Kageyama!”

“...”

Không có tiếng trả lời.

Anh chạy rồi à, đồ phản bội. Được rồi. Dù sao anh ta cùng chỉ là một quản gia. Anh ta chỉ hợp với việc im lặng đứng rót trà thôi. Anh ta đâu có hợp với việc bắt tội phạm. Bắt tội phạm là nhiệm vụ của Hosho Reiko – bông hồng đen của Phòng Điều tra số 1, Sở Cảnh sát Kunitachi!

Tự nhủ xong, Reiko nắm chặt dùi cui. Đột nhiên, tên bịt mặt lao tới.

Đúng lúc đó, một bóng người từ phía giường lao ra. Người này hất cây kiếm của đối thủ ra rồi chen vào giữa Reiko và hăn ta. Hóa ra là Kageyama. Tên bịt

mặt lùi lại phía tường đằng sau cố thủ. Nấp sau lưng Kageyama, Reiko hỏi, “Anh ở đâu thế hả, tôi cứ tưởng anh chạy mất rồi...” Suýt nữa thì Reiko òa khóc. Cô vốn là người rất yếu đuối.

“Xin lỗi vì để tiểu thư phải đợi! Giờ tiểu thư cứ để tôi lo.”

“Lo cái gì mà lo, tên quản gia ngốc nghếch kia! Không có hai người thì không địch nổi đâu.”

“Không, trước mắt cứ để tôi lo.” Nói với Reiko bằng giọng ngang bướng xong, Kageyama cầm vào phần giữa cây gậy, bắt đầu khiêu khích đối thủ. “Nào, chơi một chọi một như hai người đàn ông nào, Maeda Toshiyuki.”

Hả, Maeda Toshiyuki!? Quá đổi ngạc nhiên, Reiko ló ra khỏi lưng Kageyama để nhìn tên bịt mặt.

Đúng là khi bị gọi tên, hẳn ta có hơi giật mình thật. Song hẳn ta không tháo mặt nạ mà chỉ thanh kiếm về phía Kageyama.

Trong căn phòng tối, hai người đàn ông vận bộ đồ đen đang mặt đối mặt. Một người cầm kiếm, một người cầm gậy. Nếu không kể đến vũ khí đang cầm trên tay thì luồng không khí tỏa ra từ hai người có gì đó rất giống nhau. Không chờ đợi thêm được nữa, người cầm kiếm chuyển động.

“Kiaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.” Hẳn ta rú lên rồi lao về phía Kageyama.

Kageyama, tuy không rú lên nhưng cũng nhanh chóng vung cây gậy để đỡ. Thanh kiếm và cây gậy phập vào nhau, tạo thành hình chữ thập lửng lơ giữa căn phòng. Tiếp đến là một âm thanh dữ dội. Nhưng âm thanh lần này không chói chúa mà có vẻ trầm hơn. Cây gậy và thanh kiếm vẫn cắm vào nhau giữa bóng tối, hai người đàn ông đứng bất động. Trước mắt Reiko là hình ảnh cuộc đối đầu không phân thắng bại. Nhưng rồi Reiko nhận ra người cầm kiếm có vẻ bồn chồn. Hẳn ta ngọ nguậy chừng 2, 3 lần. Và Reiko đã nhìn thấy. Dưới ánh trăng, nụ cười đắc thắng hiện lên trên gương mặt của Kageyama. Ở giây tiếp theo...

Tên bịt mặt buông cây kiếm, toan bỏ chạy như kẻ thua cuộc.

“...?” Reiko chưa hiểu vì sao.

“Tiểu thư! Giữ lấy hung thủ!”

Giọng nói của Kageyama khiến Reiko bừng tỉnh. Reiko lao tới tên bịt mặt đang định tẩu thoát bằng lối cửa ra, dùng dùi cui đập vào gáy hẳn! Hẳn ngã nhào

về phía trước, đập cả trán vào cửa. Bị thương cả vào gáy lẫn trán, hẳn đổ ập xuống sàn nhà, hoàn toàn bại trận.

“Không ngờ lại nhanh gọn vậy...” Reiko nhìn tên bịt mặt mất hết ý chí rồi ra lệnh, “Kageyama, bật đèn!”

Căn phòng đang tối bỗng sáng bừng lên. Ánh mắt Reiko chuyển từ hung thủ sang cây gậy Kageyama cầm trên tay. Không phải cây gậy kim loại.

“Nghĩa là sao? Ban nãy anh vẫn cầm gậy kim loại cơ mà... Anh chuyển sang gậy gỗ từ lúc nào thế?”

“Lúc tiểu thư mãi mê chiến đấu, tôi đã thay sang cây gậy dự phòng. Tôi nghĩ gậy gỗ sẽ hiệu quả hơn.”

Kageyama nắm vào chuôi cây gậy gỗ, giơ đầu gậy ra trước mặt Reiko. Ở đó, thanh kiếm đang cắm chặt vào đầu cây gậy tạo thành hình chữ thập. Phần lưỡi kiếm, do quá sắc nên khi va chạm với cây gậy gỗ, đã cắm sâu vào phần đầu gậy. Đến nỗi, dù cố thế nào cũng không rút ra được. Đó chính là lý do khiến hung thủ đột nhiên vứt kiếm bỏ chạy. Khi hiểu ra sự tình, Reiko chỉ còn biết tròn mắt kinh ngạc trước tài ứng phó của Kageyama.

“Không thể tin nổi. Biết thừa đối thủ dùng kiếm thật rồi mà vẫn còn đổi sang kiếm gỗ. Phải ngược lại mới đúng chứ.”

“Tôi thử liều một phen, không ngờ lại hiệu quả. Mà tiểu thư này.”

Kageyama nhìn xuống hung thủ đang nằm trên sàn nhà. Reiko gật đầu, quỳ một chân xuống.

“Tôi sẽ lột mặt nạ hăn ta.”

Reiko đặt tay lên chiếc mặt nạ và giật thật mạnh. Sau lớp mặt nạ là gương mặt của người thư ký được bà Kinue hết sức tin tưởng.

“Maeda Toshiyuki, đúng là anh rồi. Sao lại thế?”

“Tô... tôi trả thù cho người yêu.” Maeda thành thật thú nhận với giọng hỗn hển. “Người yêu của tôi đã tự sát vì mù đàn bà đó... Để trả thù, tôi đã trở thành thư ký của bà ta. Người yêu tôi ra đi vào mùa hè ba năm trước, tôi không thể nào quên được... tôi và cô ấy đang sống cùng nhau...”

“Đợi đã.” Reiko chìa tay ra, ngắt lời Maeda. “Chuyện dài lắm phải không? Vậy mai tôi sẽ nghe ở phòng hỏi cung cả thể. Giờ muộn rồi.”

Thật lòng, Reiko không còn hơi sức đâu để nghe về vụ giết người trả thù đó nữa.

Vừa lúc, có tiếng lách cách, cửa phòng bật mở, hai cảnh sát tuần tra trẻ tuổi ngó vào, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi.

“Ồ, điều tra viên Hosho.”

“Có chuyện gì vậy...”

Bọn họ nghe thấy tiếng ồn nên chạy lên, nhưng đã quá muộn. Reiko đặt tay lên hông, khẽ thở dài. Nhưng kể ra vẫn kịp. Reiko ưỡn ngực, ra lệnh cho hai cảnh sát tuần tra xử lý nốt phần việc còn lại.

“Dẫn ngay tên này về Sở Cảnh sát Kunitachi. Tội của hắn trước hết là chống trả người thi hành công vụ. Có thể hắn ta chính là hung thủ sát hại bà Kinue. Hai cậu lo giúp nhé... Ấy, đợi đã, không phải người đó... Đây cơ... Anh ta không phải hung thủ đâu... Anh ta... ở phe của tôi... đừng bắt anh ta...”

“Đa tạ tiểu thư. Suýt nữa thì tôi bị giải đi.”

Hai người lại ngồi trên chiếc Limousine. Từ ghế lái xe, Kageyama cứ lặp đi lặp lại lời cảm ơn với vẻ khó chịu. Có vẻ anh ta không hài lòng với việc mình giúp bắt tội phạm để rồi lại suýt bị còng tay. Nhưng cũng phải thôi.

“Bình thường trông anh vẫn có gì đó khả nghi nên mới bị nhầm là hung thủ. Chưa kể, tay anh còn cầm vũ khí nữa... Dù đó là thứ đã giúp ích cho chúng ta.”

Vân vê chiếc dùi cui đi mượn trên tay, Reiko hỏi Kageyama. “Tôi muốn hỏi anh câu này.”

“Tiểu thư muốn hỏi tại sao hung thủ là Maeda Toshiyuki đúng không?”

“Không, tôi muốn hỏi tại sao anh lại nghĩ thế, đây thực sự là câu đố đối với tôi.”

Trước câu hỏi của Reiko, Kageyama đưa ra lời giải cho câu đố cuối cùng.

“Tôi không dám chắc về việc Maeda Toshiyuki là hung thủ. Bởi lời nhắn ở hiện trường hiển nhiên là lời nhắn do bà Kinue để lại, ám chỉ Kodama Goro là hung thủ. Nhưng mặt khác, nhờ lời nhắn đó là do sắp đặt, vậy người sắp đặt là ai. Đến đây, tôi bỗng thấy có gì đó không bình thường.”

“Không bình thường?”

“Vâng. Như tôi đã suy đoán, nội dung của lời nhắn là ‘Goro’. Nhưng tại sao lại là Goro? Sao không phải là Kazuo? Nếu hung thủ muốn đổ tội cho người khác thì chẳng phải đổ tội cho Kazuo sẽ hợp lý hơn Goro hay sao. Bởi hôm xảy ra án mạng, Kazuo và bà Kinue đã cãi nhau kịch liệt trong bữa tối, Kazuo tuyên bố sẽ giết mẹ. Làm gì còn ai lý tưởng hơn để làm kẻ thế mạng như thế?”

“Đúng vậy. Kazuo lý tưởng thế rồi mà hung thủ còn chọn Goro. Lý do là gì?”

“Vâng. Nghĩ đến đó, tôi thấy có hai khả năng. Một là chính Kazuo sát hại bà Kinue.”

“Không đời nào anh ta lại tự viết ra tên mình. Nhưng Kazuo có bằng chứng ngoại phạm. Tuy chỉ là lời khai của kẻ đi ngoại tình nhưng vẫn đáng tin cậy.”

“Vâng. Vì vậy, tôi nghĩ tới một khả năng khác.”

“Khả năng khác?”

“Trường hợp hung thủ không biết Kazuo tuyên bố sẽ giết mẹ. Nếu không biết thì việc anh ta không tính đến chuyện đổ tội cho Kazuo cũng là hợp lý. Vậy người không biết đó là ai?”

“Tôi hiểu rồi. Là Maeda. Riêng Maeda không cùng ăn tối với mọi người trong gia đình. Anh ta ăn tối một mình ở gian nhà phụ nên không biết vụ lộn xộn xảy ra trong bữa ăn.”

Kageyama khẽ gật đầu. Vậy là tất cả câu đố đã tìm được lời giải. Reiko thấy không cần hỏi thêm gì nữa. Có gì chưa rõ, ngày mai tự Maeda sẽ khai ra. Reiko không cần phải nghĩ ngợi gì thêm với cái đầu mệt mỏi vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Phải rồi, đã quá nửa đêm rồi...

Reiko thấy bụng đói meo, cô nhớ tới món gan ngỗng bị bỏ dở. Đồng hồ chỉ 2 giờ sáng. Khung giờ để nuôi tiếc về bữa tối.

“Kageyama này,” Reiko nhoài người về phía trước “Anh có đói không?”

Kageyama chẳng hề nhú mày, anh đáp với giọng mỉa mai vốn có, “Tôi không đói. Nhưng nếu tiểu thư muốn, tôi sẽ đưa tiểu thư đến bất cứ nơi đâu. Tiếc là giờ này không nơi nào bán món gan ngỗng nữa.”

“Phải rồi.” Reiko suy nghĩ một giây rồi chợt nảy ra một câu hỏi hay ho, “Kageyama, anh có nhà hàng ruột nào không?”

“Tôi ư?” Kageyama im lặng vài giây như thể vừa bị hỏi một câu bất ngờ.

“Có chứ.”

“Hả? Có hả? Ở đâu, ở đâu!? Nhà hàng đó mở cả đêm chứ!? Nhà hàng đó thế nào?”

Reiko không hiểu sao mình lại há hức đến thế. Cô tò mò vì không tưởng tượng ra được cảnh ăn uống hàng ngày của Kageyama. Về phần Kageyama, anh ta cũng tự hào quảng cáo với giọng phấn khích không kém.

“Đó là một nhà hàng nổi tiếng nhưng khá kín đáo nằm trên đường Itsukaichi. Với nguyên liệu nội địa cao cấp, nước chấm gia truyền và công thức bí mật, người đầu bếp học từng học nghề ở Thượng Hải đã tạo nên những món ăn hảo hạng...”

“Món Trung Hoa à!”

“Vâng.” Kageyama gật gù tự đắc. “Món Trung Hoa thượng hạng.”

“Mì Trung Hoa..!?” Reiko khá bất ngờ trước sự lựa chọn của Kageyama. Cố nén lại nụ cười chẳng biết từ đâu cứ lần lượt hiện ra, Reiko ngẩng lên. Cô làm bộ mặt tươi tắn xứng tầm một tiểu thư, sau đó lên giọng kiêu cách với người quản gia đang lái xe.

“Nghe có vẻ hay đấy. Dẫn tôi tới đó đi.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

Kageyama kính cẩn đáp rồi xoay tay lái, nhấn chân ga.

Chỉ có tiếng động cơ khe khẽ trong bóng tối tĩnh mịch của thành phố Kunitachi đang chìm trong giấc ngủ.

Chiếc Limousine chở tiểu thư và người quản gia tiến thẳng tới bữa tối lúc nửa đêm.

Notes

[← 1](#)

Nhân vật chính trong bộ truyện tranh về bóng chày nổi tiếng *Kyoyin no Hoshi* (tạm dịch, Ngôi sao của những người khổng lồ) của tác giả Ikki Kajiwara và Noboru Kawasaki.

[← 2](#)

Câu lạc bộ bóng chày, thành lập năm 1935.

[←3]

Được công ty phái cử đến công ty khác làm việc trong thời gian ngắn theo thỏa thuận giữa hai công ty.

[←4]

Người Nhật tính diện tích phòng truyền thống kiểu Nhật bằng số chiếu (tatami) được dùng để lát sàn. Kích cỡ của một chiếu thường là 910mm × 1820mm.

[←5]

Amachi Shigeru (1931-1985), một nam diễn viên nổi tiếng của Nhật.

[←6]

Mino Monta (1944~), người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng của Nhật, từng được ghi vào sách kỷ lục Guinness năm 2008 vì có thời lượng dẫn chương trình truyền hình trực tiếp nhiều nhất trong 1 tuần (kỷ lục là 22 giờ 15 giây).

[← 7](#)

Từ chỉ những người hâm mộ nhân vật Sherlock Holmes.

[←8]

Barrier-free hay còn gọi là Universal design là thuật ngữ chỉ khái niệm thiết kế dành cho mọi đối tượng từ già, trẻ, lớn, bé, khỏe mạnh, tàn tật.

[←9]

Một cấp bậc trong sumo.

[[← 10](#)]

Hẹn hò nhóm.

Table of Contents

Câu chuyện thứ nhất: Xin tháo giày ở hiện trường vụ án

Câu chuyện thứ hai: Nếu trong rượu có độc?

Câu chuyện thứ ba: Hoa hồng đẹp chứa âm mưu giết người

Câu chuyện thứ tư: Cô dâu ở trong phòng kín

Câu chuyện thứ năm: Cẩn thận khi bắt cá hai tay

Câu chuyện thứ sáu: Lời nhắn từ người chết